JAMES HADLEY CHASE

PARȘIVELE DE FEMEI

James Hadley Chase

PARŞIVELE DE FEMEI

Coperta de: DORU GÎRLEA

Traducerea: SORIN ILIESCU

DIRECTOR EDITORIAL: ING. GÎRLEA DORU

ISBN: 973—96992—0—0

JAMES HADLEY CHASE

PARŞIVELE DE FEMEI

CU FEMEILE NU ŞTII NICIODATĂ !
FEMEILE ? NIŞTE PARŞIVE !

Editura „TOTAL-PRESS"
IAŞI, 1995

Tipărit sub comanda nr. 86
la S.C. „Dosoftei“ S.A.,
str. Sf. Lazăr, nr. 49, Iași

CAPITOLUL I

Gaura de șobolani pe care o închiriasem ca birou se afla la al șaselea etaj al unui imobil dărăpănat din fundătura în care se termina San Luis Beach. Din zori pînă-n noapte, zgomotul circulației din cartierele periferice și urletele copiilor ce se certau în casele cu chirie ieftină de pe cealaltă parte a străzii, pătrundeau prin fereastra deschisă într-o zarvă necontenită. Ca loc potrivit pentru efort intelectual, era aproape tot atît de indicat ca și creierului unei figurante dintr-o cafenea dubioasă.

Iată de ce-mi puneam capul la contribuție numai noaptea și, de cinci nopți, stăteam singur la birou spărgîndu-mi capul ca să găsesc un mijloc să ies din mizerie. Dar eram pe drojdie și o știam. Nimic de făcut ca să scap din încurcătură. Și pe deasupra îmi mai și trebuiseră două ședințe de tratament cu celule cenușii pentru a ajunge la concluzia asta, înainte de a mă hotărî să încetez cheltuielile și să renunț la tot.

Am luat hotărîrea asta la ora unsprezece și zece, într-o caldă noapte de iulie, exact la un an și jumătate după ce mă instalasem la San Luis Beach. Și pentru că tocmai luasem hotărîrea asta, trebuie să beau în cinstea ei ; priveam sticla în lumina lămpii ca să mă conving că și la birou cămara cu provizii era tot atît de goală pe cît mi-erau buzunarele, cînd am auzit pași pe scară. Celelalte birouri de pe etajul meu și de la etajele de dedesubt erau închise pe timpul nopții. Le încuiau pe la șase după-amiază și rămîneau așa pînă a doua zi dimineața la ora nouă. La ora aia doar eu și șoarecii ne mai găseam în tot blocul, iar șoarecii o zbughiseră în găurile

lor cînd scara începu să scîrţîie sub greutatea paşilor.

Singurii vizitatori pe care-i avusesem luna trecută au fost poliţiştii. Părea puţin probabil ca inspectorul principal Redfern să vină la ora asta, dar nu se ştie niciodată. Redfern avea iniţiative ciudate şi poate găsise un mijloc ca să se debaraseze de mine.

Avea pentru mine tot atîta afecţiune cît pentru un şarpe cu clopoţei şi poate încă şi mai puţină ; şi dacă ar fi putut să mă azvîrle din oraş, chiar şi la ora unsprezece noaptea, i-ar fi convenit de minune.

Pe culoar, paşii se apropiau. Nu erau grăbiţi : paşi înceţi şi număraţi, paşi grei !

Geamul mat al uşii luminat de becul de pe culoar, se întunecă cînd Omul Zăpezilor se opri în faţa el. Umbra era imensă. Umerii depăşeau lăţimea geamului.

Nişte unghii ciocăniră uşor, mînerul uşii se răsuci şi aceasta se deschise în timp ce eu îndreptam spre ea lampa de birou.

Omul care stătea în prag părea tot atît de mare ca un camion de două tone. Era tot atît de îndesat pe cît era de lat, faţa îi era rotundă ca o minge, iar pielea, roz şi tare, întinsă de grăsimea de sub ea. O mustaţă neagră, subţire ca un fir de aţă, se desena sub un nas ca un cioc de cîrtiţă şi nişte ochi mici şi negri mă ţintuiau pe deasupra a două piscuri de grăsime, ca nişte prune trase în zahăr de glazură. Trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani, nu mai mult. Avea gîfîiala aceea caracteristică obezilor. Pe capul ca un bostan avea o pălărie mare, neagră care atingea rama de sus de la tocul uşii şi trebui să se întoarcă puţin pieziş ca să poată intra în birou. Un guler de astrahan îi împodobea pardesiul lung foarte strîns pe talie şi era încălţat cu pantofi lustruiţi impecabil, cu o talpă groasă de vreo patru centimetri.

— Domnul Jackson ?

Vocea îi era răguşită, aspră dar ascuţită. Nici vorbă de glasul pe care te-ai fi aşteptat să-l auzi ieşind din adîncul unui trup pe care-l trambala pe nişte picioare groase ca două trunchiuri de copac.

Ridicai capul.

— Domnul Floyd Jackson ? întrebă el.

Încuviinţai din cap.

— Ah !

Înaintă în cameră şi închise uşa fără să se întoarcă.

— Iată cartea mea de vizită, domnule Jackson.

Lăsă să cadă o carte de vizită pe sugativa mapei de birou.

El, eu şi biroul umpleam întreaga cameră şi aerul din încăpere începu să se zbată ca să nu se sufoce.

Privii cartea de vizită fără să fac o mişcare. Nu-mi indica nimic altceva decît numele lui. Nici o adresă ; nimic care să-mi spună cine era. Doar două cuvinte : Cornelius Gorman.

În timp ce priveam cartea de vizită, trase un scaun şi se aşeză lîngă birou. Acum că stătea jos, parcă era mai mult loc în cameră, nu mult mai mult, dar destul pentru ca aerul să poată circula.

Îşi împreună mîinile grase pe măciulia bastonului. Un diamant, o idee mai mic decît un mîner de uşă, scînteie ca o baliză la degetul său mic. Cornelius Gorman era poate un tip cu afaceri necurate, dar avea bani. Îi miroseam, şi cînd e vorba de adulmecat bani, am un miros foarte fin.

— M-am informat despre dv., domnule Jackson, spuse el, şi ochii lui mici îmi scormoneau faţa. Se pare că sînteţi un tip ciudat.

Nu spusei nimic ; aşteptam şi mă întrebam de fapt cît aflase despre mine.

— Mi s-a spus că sînteţi abil şi viclean ; foarte, foarte viclean ; şi că lucraţi cu fineţe, continuă omul cel gras cu vocea răguşită. Sînteţi inteligent, se spune, şi nu prea cinstit. Sînteţi un tip fără scrupule, domnule Jackson, dar aveţi curaj, aplomb şi sînteţi un dur.

Îmi surîse de după diamantul său şi mă surprinsei gîndindu-mă la o cobră ascunsă într-un tufiş : o cobră grasă pusă pe şotii, dar periculoasă.

— Se pare că sînteţi la San Luis Beach de optsprezece luni, continuă el. Înainte aţi lucrat ca detectiv la Agenţia mutuală de Credit din New York de unde vi s-a cerut să vă daţi demisia în urma unor şantaje apoi aţi devenit anchetator la Asociaţia de protecţie a hotelurilor de unde, în urma unor încasări frauduloase, a trebuit

să vă dați din nou demisia. După ce v-ați despărțit de femeia care vă întreținea — una printre multe altele, mi s-a spus — v-ați hotărît să deveniți liber profesionist și v-ați făcut detectiv particular obținînd o autorizație de la Procurorul statului, grație unui fals certificat de viață exemplară și bune moravuri, și ați venit la San Luis Beach pentru că este un oraș bogat și concurența era neglijabilă. După un timp în care ați lucrat cinstit în anchete de divorț ați făcut din nou șantaj și s-a făcut o anchetă. Dar sînteți foarte viclean, domnule Jackson, și ați știut să evitați necazurile serioase. Acum poliția vrea să vă dea afară din oraș. Vă face viața grea. V-a suprimat brevetul și v-a adus în stare de șomaj : cel puțin așa crede poliția ; dar dumneavoastră și cu mine sîntem mai în măsură să apreciem.

Cu toate că încă încercați să lucrați ca detectiv particular, nu puteți să vă faceți nici publicitate și nici să vă puneți numele pe ușă. Poliția vă urmărește, și dacă află că continuați să exersați o profesiune care vă este interzisă, v-ar obține condamnarea.

Pînă acum, cu toate că ați răspîndit zvonul printre prietenii dv., patroni de tripouri, că acceptați clienți fără să puneți întrebări, nimeni n-a recurs la serviciile dv. și ați rămas fără un sfanț. De cinci nopți încercați să vă hotărîți dacă trebuie să rămîneți sau să plecați. Ați hotărît să plecați. Este exact domnule Jackson ?

— Exact, spusei eu, instalîndu-mă mai confortabil în fotoliu.

Curiozitatea mea era trează. Era ceva la acest Bouboule Gorman, care mă fascina. Poate se ocupa cu afaceri dubioase ; sau poate încerca să mă dea gata cu diamantul lui pe care-l juca în lumina becului ; dar nu-mi era de ajuns o pălărie de melodramă și de un diamant de cinci mii de mangafoți ca să-mi pot face o idee despre personaj. Ochii lui negri mă puneau în gardă că avea reacții bune și se prindea repede la chestii parșive. Gura lui îl trăda. Buzele sale erau tot atît de cărnoase ca muchia unei coli de hîrtie. Mi-l imaginam stînd la soare și privind o coridă. Probabil că era fericit cînd calul era luat în coarne. Asta era genul gagiului. Un cal cu măruntaiele vărsate, asta-i plăcea lui. Cu toate că era gras,

era al naibii de puternic, și-mi dădeam seama că dacă mîinile lui s-ar fi înfipt vreodată în gîtul meu, mi-ar buși borșul pe urechi.

— Nu lăsa totul baltă, domnule Jackson. Am de lucru pentru dumneata.

Urmă o tăcere care dură cam tot atît cît să faci o dusă și o venită pe culoar.

— Ce fel de muncă ? întrebai.

— Ceva riscant și scîrbos, domnule Jackson. Cu siguranță că-ți va conveni.

Îi rumegai spusele. La urma-urmei, știa ce cumpăra.

— Și de ce m-ai ales tocmai pe mine ?

— Tocmai pentru că este o astfel de treabă.

Chestiunea părea clasată.

— Hai, explică-te, spusei. Sînt de vînzare.

Gorman lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Fără îndoială că se așteptase să aibă dificultăți cu mine, dar ar fi trebuit să știe că nu aș fi dat bătaie de cap posesorului unui diamant de cinci mii de dolari.

— Lasă-mă să-ți povestesc o întîmplare așa cum mi-a fost ea povestită astăzi, zise el, și apoi am să-ți spun ce vreau să-ți cer să faci.

Îmi mai răsuflă o dată în nas și continuă :

— Sînt impresar. Mă ocup de interesele cîtorva mari staruri și de cele ale unei puzderii de stele mai mici Printre ultimele, se află o tînără specializată în reprezentații la persoane particulare. Se numește Veda Rux și face streep-tease. Numărul ei e bun, altfel nu m-aș ocupa de ea. O face cu artă.

Mă privi pe deasupra diamantului său și mă strădui să par convins, dar nu cred să fi reușit.

— Noaptea trecută, d-ra Rux și-a făcut numărul la un dineu cu oameni de afaceri dat de dl. Lindsay Brett, la el acasă.

Micii lui ochi negri se îndreptară dintr-o dată de la diamant, spre chipul meu :

— Poate ați auzit vorbindu-se de el ?

Am făcut semn că da. Brett avea o mare proprietate pe Ocean Rise, acolo unde se ascund milionarii. Trebuie bani ca să locuiești pe bulevardul ăla ; bani, nu glumă. Și Brett avea, avea bani ; avea iaht, trei mașini, cinci

grădinari și o slăbiciune pentru blondele tinere și apetisante.

Cînd nu era ocupat cu recepțiile, cu bețiile, sau cu blondele, scotea teancuri de mangafoți din două companii petroliere și dintr-o rețea de mari magazine care se întindeau din San Francisco pînă la New York.

— Cînd d-ra Rux și-a terminat numărul, Brett a invitat-o să se alăture oaspeților, continuă Gorman. În timpul seratei, el i-a arătat ei și invitaților, cîteva dintre prețioasele lui antichități. Cumpărase de curînd un pumnal lucrat de Cellini. Cînd a format cifrul ca să deschidă seiful, d-ra Rux, care stătea foarte aproape, și-a notat combinația fără să-și dea seama de ceea ce face. Are, și cred că nu greșesc, o memorie extraordinară. A fost foarte impresionată de pumnalul acela. Mi-a spus că este cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Pînă aici, nu prea vedeam ce rol aveam eu în toată afacerea asta. Mi-era poftă de un whisky. Mi-era somn. Dar nu aveam un sfanț, eram reținut de Gorman și trebuia să fiu la înălțime. Am început să mă gîndesc iarăși la diamantul lui.

— Mai tîrziu, cînd cea mai mare parte a invitaților a plecat, Brett a condus-o pe d-ra Rux în camera sa. Se stabilise dinainte ca ea să rămînă peste noapte la Brett, invitații urmînd să plece abia spre dimineață. Rămas singur cu ea, Brett i-a făcut avansuri, crezînd-o probabil, frivolă. Ea, însă, l-a respins.

— Și la ce se aștepta, mă rog ? întrebai eu cu iritare în glas. Cînd o femeie face un număr de streep-tease, asta îi atrage automat astfel de propuneri.

El nu luă în considerație întreruperea mea și continuă :

— Brett se enervă și între ei se dădu o luptă scurtă. El își pierdu controlul nervilor și cine știe ce s-ar fi putut întîmpla dacă doi dintre invitații lui n-ar fi venit să vadă de unde vine tot zgomotul ăla. El i-a reproșat că l-a făcut de rîs față de prieteni și a amenințat-o că o să i-o plătească. Era cumplit de nervos încît d-ra Rux s-a înspăimîntat. Cu siguranță că nu erau vorbe goale.

Începeam să-mi pierd răbdarea. Din partea mea putea s-o fi cocoșat din bătaie. O femeie care se dezbracă în

fața unei bande de cheflii cu ochii cît cepele, nu-mi trezește simpatia.

— După ce, în sfîrșit, a adormit, continuă Gorman, a avut un vis.

Aici se întrerupse, scoase din buzunar un port-țigaret de aur, îl deschise și-l puse pe masă.

— Văd că vrei să fumezi domnule Jackson.

Îi mulțumii, căci dacă era ceva de care îmi era poftă în afară de un păhărel de alcool, asta era o țigară.

— Visele ei fac și ele parte din toată povestea asta ? întrebai eu, aruncînd chibritul pe jos ca să-i ofer și lui puțină companie, lîngă celelalte.

— În vis se făcea că ea coboară scara, deschide seiful, ia sipetul în care era stiletul și lasă în locul lui, pudriera.

O furnicătură îmi urcă pe șira spinării pînă în vîrful capului. Rămăsei stană. Expresia de lingură de supă pe care mi-o luasem nu se schimbă, dar în cap prinse să-mi zbîrnîie o sonerie de alarmă. După visul ăsta se trezi imediat. Era ora șase. Hotărî să plece înainte ca Brett să se trezească. Își strînse lucrurile în viteză și-o șterse. Nimeni n-a văzut-o plecînd. Abia azi după-amiază deschizîndu-și valiza găsi la fundul ei pumnalul lucrat de Cellini.

Îmi trecui mîna prin păr, suspinînd după un strop de whisky. Soneria de alarmă continua să-mi zbîrnîie-n cap.

— Și pariez că nu-și mai găsea pudriera, făcui eu, pentru a-i arăta că-l urmăream cu atenție.

Mă privi cu gravitate.

— Exact, domnule Jackson. Și-a dat seama pe loc ce s-a întîmplat. Cînd e preocupată sau îi rămîne gîndul la ceva, merge dormind. Luase pumnalul lui Cellini dormind. Visul ei nu fusese vis. Se petrecuse aievea.

— Și de ce nu se duce să predea pumnalul la poliție și să povestească ce s-a întîmplat ? întrebai eu. Poliția ar aranja totul cu Brett.

— Nu-i așa ușor. Brett a amenințat-o. E un tip respingător cînd e în șucăr. D-ra Rux se teme să nu depună plîngere împotriva ei.

— Nu și în cazul în care ar preda pumnalul la poliție. Asta ar dărîma orice acuzație.

— Dar Brett ar putea susţine că după ce a furat pumnalul, d-ra Rux şi-a dat seama că nu-l poate vinde.

— Atunci nu i-ar rămîne decît să-l predea poliţiei inventînd toată povestea asta cu somnambulismul.

— Dar pudriera ar confirma povestea cu somnambulismul. Nu ar fi lăsat-o în seif decît dacă ar fi fost nebună sau somnambulă.

— Dar dacă Brett, pentru ca să se răzbune pe ea, va nega că pudriera a fost lăsată în seif ?

Stinsei cu regret mucul de ţigară. De zile întregi nu mai avusesem o asemenea stare de bine de la o ţigară.

— Şi de ce nu ar transforma în bani acest pumnal dacă este aşa de preţios pe cît zici ?

— Pentru că este unic. În viaţa sa, Cellini n-a cizelat decît două pumnale. Unul se află la Palatul de Oficii, celălalt aparţine lui Brett. Nu există nici un negustor în toată lumea care să nu ştie că acum Brett este în posesia pumnalului. Şi el nu poate fi vîndut decît dacă cel care ar face-o ar fi însuşi Brett.

— Bine, atunci lasă-l să depună plîngere. Iar ea să-şi facă numărul pe dezbrăcatelea în faţa juraţilor şi va avea cîştig de cauză. N-or s-o condamne niciodată.

Pînă şi la asta avea răspuns.

— D-ra Rux nu-şi poate permite o astfel de publicitate. Dacă Brett va depune plîngere, va fi imposibil de evitat ca ziarele să nu vorbească despre afacerea asta. Şi cariera ei ar fi distrusă.

Renunţai.

— Bine. Care-i soluţia ? Brett depune plîngerea ?

Gorman surîse.

— Aici e aici, domnule Jackson. Brett a plecat la San Francisco azi, în zorii zilei. Se întoarce poimîine. El nu ştie că pumnalul nu se mai află în seif.

Ştiam ce urmează, dar vroiam să mi-o spună el cu gura lui.

— Ei bine, şi atunci noi ce facem ? spusei eu.

Drept răspuns se trecu la fapte. Gorman scoase din buzunarul interior un teanc de bani cam de grosimea unei saltele. Scoase din el zece hîrtii de o sută de dolari pe care le puse în evantai pe masă. Banii erau noi şi foşnitori, şi mai că nu miroseau a cerneală. Chestie de fi-

neţe de miros. Bănuisem de la început că era plin de lovele, dar nici chiar în halul ăsta.

Îmi trăsei scaunul în faţă şi contemplai biletele mai de aproape. În afară de faptul că se aflau în partea de masă dinspre el şi nu în cea dinspre mine, nu li se putea reproşa nimic.

— Aş vrea să recurg la serviciile dumitale, domnule Jackson, spuse el coborînd glasul. Vă interesează acest onorariu ?

Spusei da cu o voce pe care n-o recunoscui ca fiind a mea, şi-mi trecui mîna prin păr ca să-mi dau seama dacă nu rămăsesem fără partea de sus a ţestei. La vederea banilor, tensiunea îmi urcase ca o rachetă cu reacţie.

Dintr-un alt buzunar, scoase un sipet din piele roşie, îl deschise şi-l împinse spre mine. Clipii des din ochi în faţa pumnalului din aur strălucitor aşezat pe o pernuţă de satin alb. Era lung de vreo treizeci de centimetri, acoperit în întregime de încrustaţii fine şi complicate reprezentînd flori şi animale, iar în capătul mînerului era montat un smarald mare cît o nucă. Era un obiect de valoare pentru cei cărora le plac jucăriile frumoase : nu era cazul meu.

— Este pumnalul şlefuit de Cellini, spuse Gorman, şi acum vocea îi era numai miere. Ceea ce aş dori de la dumneata, ar fi să-l pui la loc în seiful lui Brett şi să iei de acolo pudriera domnişoarei Rux. Îmi dau foarte bine seama că ceea ce-ţi cer este puţin imoral, şi că vei avea practic rolul unui spărgător, dar de fapt nu vei fura nimic, domnule Jackson, şi apoi cred că onorariul este pe măsura riscului.

Ştiam că n-ar fi trebuit să intru în afacerea asta nici cu gîndul. Soneria de alarmă continua să-mi bîzîie în cap şi mă avertiza că quintalul ăsta de carne proaspătă mă lua drept un imbecil.

Eram convins că toate baliveenele astea : pumnalul lui Cellini, dansatoarea somnambulă, pudriera din seif, erau cusute cu aţă albă şi n-ar fi umplut nici măcar golul de imaginaţie dintre fălcile unui cleşte de scos cuie. Ar fi trebuit să-i spun să se care şi să se arunce dracului într-un lac, ba chiar în două lacuri dacă într-unul singur n-ar fi încăput. Ce n-aş da s-o fi făcut ! Aş fi scă-

pat de o grămadă de buclucuri și de urmărire pentru asasinat. Dar doream alea zece bancnote cu o ardoare ce-mi răscolea măruntaiele și-mi închipuiam că sînt dat naibii de șmecher încît să le fac jocul în felul meu și să mă pun la adăpost.

Dacă n-aș fi fost pe geantă, dacă n-aș fi fost într-o situație fără ieșire, dacă n-ar fi fost Redfern care să mă încolțească, ar fi fost poate altfel. Dar, la ce bun să mai înșir atîtea ?

I-am spus că accept.

CAPITOLUL II

Acum că mă adusese pînă la ceea ce s-ar putea numi „semnătură" Gorman n-avea să-mi dea ocazia să-mi schimb hotărîrea. Mi-a spus că are nevoie de mine, la el acasă, chiar atunci. Am acceptat să merg cu el. Dar, înainte de a pleca, am avut împreună o mică discuție despre bani. El nu vroia să-mi plătească decît la urmă, dar eu nu vedeam lucrurile la fel. Pînă la urmă am pus mîna pe două din bancnote, și l-am convins să-mi mai scape alte două înainte de a trece la treabă. Celelalte șase urma să le primesc după ce-i aduceam pudriera.

Pentru a-i arăta clar că încrederea mea în el nu mergea mai departe decît aș fi putut să arunc, cu o singură mînă, cele o sută douăzeci de kile pe care le avea, am pus cele două bancnote într-un plic împreună cu un mesaj pentru directorul băncii mele și, coborînd în stradă, l-am pus la cutia de poștă. Cel puțin, dacă încerca să mă fenteze, nu mai avea nici o șansă să pună laba pe cei două sute de dolari.

Un Packard rablagit, zdrăngăni de-a lungul trotuarului pînă în fața clădirii. Mă așteptam la ceva negru, lucios și aerodinamic care să se potrivească cu diamantul, dar grămada asta de fier vechi era o surpriză.

Am ținut-o tot într-un zdrăngănit pe Bulevardul Oceanului apoi ne-am angajat pe un drum care șerpuia la poalele munților ce încercuiesc orașul pe jumătate.

Am mers o vreme pe serpentine, apoi am luat-o printr-un defileu și am continuat pe un drum de pămînt mărginit de tufișuri dese.

Tocmai mă gîndeam la salata de minciuni ale lui Gorman și că, de fapt, el ținea cu orice preț să aibă ceva anume care se afla în seiful lui Brett, că nu avusese curajul să mi-o spună deschis și că, deși îi acceptasem banii, nu aveam de gînd să fac chiar orice dacă aveam o cît de mică îndoială că asta m-ar pune în pericol, cînd mașina viră brusc și intră pe sub un portal strîmt din care pornea o alee abruptă. O clipă mai tîrziu făcu un viraj și zării niște ferestre luminate suspendate în gol. Era atît de întuneric încît nu deslușeam nici măcar conturul casei, iar de jur-împrejurul nostru totul era calm, nemișcat și fără suflare : te simțeai la fel de singur ca în celula condamnaților la moarte din închisoarea Saint Quentin.

Mașina se opri într-un scrîșnet de cauciucuri pe prundiș în clipa în care lumina de la intrare se aprindea.

Cînd șoferul coborî să-l ajute pe Gorman să se dea jos din mașină, îi zării o clipă fața și nasul lui coroiat, buzele lui groase făcură să vibreze o strună în memoria mea. Îl mai văzusem undeva dar nu reușeam să-l situez.

— Du mașina de aici, mormăi Gorman. Și adu-ne apoi niște sandwich-uri, și vezi să te speli pe mîini înainte de a te atinge de pîine.

— Bine domnule, spuse șoferul aruncîndu-i lui Gorman o privire care ar fi trebuit să-l ucidă pe loc.

Nu era greu să-ți dai seama că-l ura pe Gorman. Mă gîndii că pot profita de treaba asta. Cînd joci un joc ca cel pe care-l jucam eu, e bine să știi cine contra cui este.

Gorman deschise ușa și pătrunserăm într-un hol mare în capătul căruia se afla o scară largă ce ducea la camerele de sus. În stînga, o ușă dublă se deschidea într-o sală mare. Nici un valet nu venise să ne întîmpine.

— Intrați, d-le Jackson, spuse el. Vă rog să vă simțiți ca acasă.

Am intrat împreună cu el şi mergînd alături mă simţeam ca un remorcher care trage după el un transatlantic. Era o cameră mobilată frumos şi cu gust.

Un bărbat zvelt, îmbrăcat elegant, se ridică dintr-unnul din fotoliile de piele roşie aşezate lîngă fereastră.

— Dominique, ţi-l prezint pe d-l Floyd Jackson, spuse Gorman. D-l Dominique Parker, asociatul meu.

Ochii mi se scurgeau după sticlele cu băuturi înşirate pe servantă, totuşi, plin de amabilitate, l-am salutat înclinînd capul.

Domnul Parker nici măcar nu şi-l clinti. Mă privi, iar buzele îi schiţară o grimasă ; n-avea nici pe departe un aer prietenos.

— Ah da, detectivul ! spuse el rînjind, şi îşi privi unghiile, aşa cum fac femeile cînd vor să-ţi dea de înţeles că eşti pus pe liber.

M-am sprijinit de unul dintre fotolii şi l-am privit. Era mare şi zvelt iar părul de culoarea mierii era dat pe spate şi uns cu ulei. Avea o faţă lungă, ochi de un albastru spălăcit şi o bărbie în linii blînde care i s-ar fi potrivit mai degrabă unei femei. După ridurile de sub ochi şi pielea puţin cam moale a gîtului îmi dădui seama că n-o să se mai întîlnească niciodată cu cei patruzeci de ani trecuţi.

Cei cărora le plac tipii efeminaţi, l-ar fi putut găsi elegant. Gorman se instalase în faţa şemineului şi mă privea absent ca şi cum începuse să se plictisească de mine.

— Vrei să bei ? întrebă Gorman. Nu crezi c-ar trebui să-l tratăm pe d-l Jackson ?

— Să-şi ia singur de băut, răspunse sec Parker. Nu obişnuiesc să-i tratez pe servitori.

— Deci asta sînt eu ? Un servitor ?

— N-ai fi fost aici dacă n-ai fi fost plătit, iar asta face din dumneata un servitor, îmi răspunse el cu vocea sa dispreţuitoare.

— Exact.

M-am dus la servantă şi mi-am turnat suficient de mult lichid cît să scufund şi-o barcă.

— Deci sînt tratat la fel ca şi tipul căruia i s-a spus să se spele pe mîini.

— N-aş vedea nici un inconvenient, dacă ai vorbi doar cînd eşti întrebat, spuse el cu faţa schimonosită de furie.

— Nu te enerva, Dominique, spuse Gorman.

Vocea răguşită şi aspră avu efect asupra lui Parker care se aşeză la loc în fotoliu şi-şi plecă privirea spre unghii. Urmă o tăcere scurtă.

Mi-am luat paharul, l-am ridicat în semn de salut pentru Gorman şi l-am dat pe gît. Whisky-ul avea tot atîtea carate ca şi diamantul.

— S-a aranjat ? întrebă deodată Parker fără să-şi ridice privirea.

— Mîine seară, zise Gorman. Explică-i despre ce-i vorba. Eu mă duc să mă culc.

Apoi către mine, ţintindu-mă cu un deget gros cît o banană :

— D-l Parker îţi va spune tot ceea ce trebuie să ştii, domnule Jackson. Bună seara.

Îi spusei bună seara.

Ajuns la uşă, se întoarse să mă privească o ultimă dată.

— Aş vrea să te înţelegi cu dl. Parker. Se bucură de toată încrederea mea. Ştie ce e de făcut, şi ceea ce-ţi va spune echivalează cu un ordin din partea mea.

— De acord, spusei.

— Haideţi, daţi-i drumul ! spusei eu lăsîndu-mă să cad într-un fotoliu. Mi-aţi cîştigat şi mie încrederea.

— N-avem nevoie de glumele dumitale, Jackson !

Parker stătea foarte ţeapăn în fotoliu. Îşi strîngea pumnii.

— Eşti plătit pentru treaba asta, şi încă bine. Aşa că nu-ţi admit nici o obrăznicie. Clar ?

— Pînă acum n-am primit decît două sute de dolari, îi răspunsei eu surîzător. Dacă nu vă pic bine la stomac, n-aveţi decît să mă trimiteţi acasă. Acontul este exact contravaloarea efortului de a fi acceptat şi a timpului pe care l-am pierdut venind aici. Alegeţi.

Cineva bătu la uşă chiar în clipa aia şi asta îl scoase cu faţa curată.

Intră şoferul aducînd o tavă pe care se aflau sandwich-uri în felii groase.

În plină lumină îl recunoscui şi-mi aminti că în urmă cu cîteva zile îl văzusem lucrînd în port. El îmi aruncă o privire rapidă şi ochii îi sclipiră de surpriză.

— Domnul Gorman a comandat sandwich-uri, domnule.

Parker se ridică, luă tava şi examină sandwich-urile. Plin de dispreţ apucă unul cu două degete şi-şi încruntă sprîncenele cu un aer profund scîrbit.

— Şi-ţi închipui c-o să mîncăm porcăriile astea ! urlă el cu furie.

— Nu-ţi intră în capul ăla sec că sandwich-urile trebuie tăiate în felii subţiri ? Subţiri ca o coală de hîrtie, cretin nenorocit ce eşti. Du-te şi fă altele.

Cu o mişcare scurtă din încheietură îi aruncă conţinutul tăvii în plină figură. Omuleţul rămase nemişcat şi se făcu alb ca varul.

Apoi, Parker îi întoarse spatele pînă cînd acesta termină de curăţat.

— Nu ne trebuie nimic de mîncare, bătrîne, spusei eu. Nu te mai osteni să vii din nou.

Şoferul ieşi fără să mă privească. Era într-o furie oarbă.

— N-ai vrea să nu-i mai dai ordine servitorului meu, îmi aruncă Parker, peste umăr.

— Dacă aveţi de gînd să vă purtaţi ca o babă cu istericale, mă duc să mă culc. Dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, daţi-i drumul. Dar hotărîţi-vă odată. Furia îl îmbătrînea şi-l urîţea.

— Îl prevenisem pe Gorman că ai să ne faci greutăţi, spuse el, străduindu-se să-şi stăpînească vocea. I-am spus să te lase în pace. O mică secătură ca dumneata nu poate fi de folos nimănui.

Îi zîmbi.

— Am fost angajat să fac o treabă anume şi am s-o fac. Dar am s-o fac aşa cum îmi place mie, aşa că n-am nici un chef să vă suport talentele. Şi asta-i valabil şi pentru Bouboule Gorman. Dacă vreţi să ducem treaba la bun sfîrşit, spuneţi-mi clar, şi să trecem la lucru.

Se luptă să-şi calmeze nervii şi, spre surprinderea mea, se linişti.

— De acord Jackson, spuse el. N-are rost să ne certăm.

Scoase dintr-un sertar al servantei un sul de hîrtie albastră şi-l aruncă pe masă.

— Acesta-i planul casei lui Brett. Uită-te la el.

Apoi se aplecă deasupra mesei şi-mi arătă intrarea şi locul în care se afla seiful.

— Pe proprietate patrulează doi gardieni, spuse el. Sînt foşti poliţişti şi trag pe loc, fără somaţie. Mai este şi un sistem complicat de alarmă, dar nu prezintă pericol pentru că nu poate fi declanşat decît dacă se forţează ferestrele. Am aranjat în aşa fel încît vei intra pe uşa de serviciu. Uite, pe aici.

Îmi arătă cu degetul pe plan.

— Ai s-o iei pe culoarul ăsta, ai să urci scările, uite, pe aici, pînă la biroul lui Brett. Seiful este acolo ; acolo unde am făcut un semn cu roşu.

— Staţi puţin, spusei eu pe un ton sec. Gorman n-a pomenit nici de gardieni, nici de sistem de alarmă. Cum se face că tipa nu l-a declanşat ?

— Cînd a pus pumnalul înapoi în seif, Brett a uitat să-l branşeze.

— Şi credeţi că încă mai este debranşat ?

— Posibil, dar nu trebuie să contăm pe asta.

— Şi gardienii ? Cum i-a evitat ?

— Se aflau într-o altă aripă a casei.

Nu mă încînta deloc perspectiva. Gardieni care au lucrat în poliţie — asta se putea lăsa cu ghinioane.

— Am cheia de la uşa de serviciu, spuse el pe un ton neglijent. În privinţa asta n-ai de ce să-ţi faci probleme.

— Pe bune ! Da' cunoaşteţi casa pînă în cel mai mic ungher !

Nu răspunse nimic.

— Şi dacă am să fiu prins, ce-o să se-ntîmple ?

— Noi te-am angajat tocmai în ideea că n-ai să fii prins, spuse el, surîzînd.

— Asta nu-i un răspuns.

Ridică din umeri.

— Va trebui să spui adevărul, făcu el.

— Povestea cu tipa care se plimba dormind ?

— Bineînţeles.

— Ar fi nostim să-l fac pe Redfern să creadă un basm ca ăsta.

— Dacă ai să fii atent, n-o să trebuiască s-o faci.
— Sper să nu trebuiască.
Mi-am golit paharul şi am strîns planurile.
— Mă duc să studiez. Dar am s-o fac în pat, spusei. Altceva ?
— Ai o armă ?
— Uneori.
— Ar fi mai bine să n-o iei mîine.
— Ne-am privit adînc în ochi.
— Bine, n-am s-o iau.
— Atunci, asta-i totul. O să ieşim mîine şi o să dăm o raită pe la proprietatea lui Brett, s-o vedem de aproape. E important să cunoşti terenul.
— Poate ar fi mai uşor s-o puneţi să facă trebuşoara asta pe adormita goală din pădurea frumoasă. După Bouboule Gorman, cînd o frămîntă ceva, e-n stare să se plimbe dormind ca pe bulevard şi pe borul unei pălării.
— Redevii obraznic.
— Cum spuneţi dumneavoastră.
Am luat de pe servantă o sticlă de whisky şi un pahar.
— Mă duc să-mi termin supeul în pat.
Redeveni distant şi dispreţuitor.
— Nu încurajăm la băutură oamenii pe care-i angajăm.
— N-am nevoie de încurajări. Eu unde dorm ?
Încă o dată trebui să-şi stăpînească nervii şi ieşi din cameră cu o tresărire uşoară care trăda în ce hal spumega de mînie.
Am urcat scara cea mare pe urmele lui şi l-am urmat de-a lungul unui culoar pînă la o cameră care mirosea a mucegai. Dar în afara aerului închis şi a mirosului de rînced, dormitorului nu i se putea reproşa nimic.
— Noapte bună, Jackson, spuse el scurt şi ieşi.
M-am dus la fereastră, am deschis-o şi m-am aplecat peste pervaz. Îmi atrase atenţia un bazin cu nuferi, care în lumina lunii părea lucrat în argint bătut. De jur-împrejurul lui era un zid scund pe care stătea cineva. Aş fi zis că-i o femeie, dar eram prea departe ca să-mi pot da seama. Reuşeam totuşi să disting licărul unei ţigări aprinse. Stătea complet nemişcată, încît dacă n-ar fi fost

ţigara aş fi crezut că-i vorba de o statuie. Am rămas privind o bună bucată de vreme, dar nu se petrecu nimic.

Cînd m-am întors de la fereastră, şoferul stătea pe patul meu.

— Am luat puţin aer, spusei eu. Mă străduiam să par degajat. Miroase a stătut aici, nu ?

— Cam aşa, spuse el cu voce joasă. Cred că v-am mai văzut undeva, nu-i aşa ?

— Pe plajă. Mă numesc Jackson.

— Detectivul particular ?

Surîsei.

— Asta era acum o lună. Nu mai lucrez în ramura asta.

— Tocmai asta am auzit şi eu. Caraliii ţi-au făcut ghinioane, hm ?

— Da, mi-au făcut necazuri. Am mai căutat încă un pahar şi l-am umplut pe jumătate.. — Bei o duşcă ?

Înşfăcă paharul.

— Nu pot rămîne mult. Nu le-ar place dacă m-ar şti aici.

— Ai venit la mine ca să bei o înghiţitură ?

Dădu negativ din cap.

— Nu ştiam de un' să te iau şi nu aveam linişte. Am văzut cum îi vorbeai lepădăturii ăleia de Parker şi mi-am zis că noi am putea face o combinaţie.

— Da, spusei eu, se poate face. Cum te cheamă ?

— Max Otis.

— Lucrezi de mult aici ?

— Azi am început.

După felul în care a spus-o, mi-am dat seama că, după el, şi o zi era prea mult.

— Cît priveşte banii, merge, dar ăla mă tratează ca pe un cîine. La sfîrşitul săptămînii am de gînd să mă car.

— Le-ai spus şi lor ?

— Nu, nici vorbă. Mă car pe şest. Parker e mai rău ca Gorman. Tot timpul mă caută. Ai văzut şi tu cum se poartă cu mine...

— Da.

N-aveam timp să-i ascult necazurile. Îmi trebuiau informaţii.

— Şi cu ce te ocupi, pe aici ?

Surîse amar.

— Totul. Gătesc, fac curat, conduc maşina, mă ocup de hainele scîrnăviei ăleia de Parker, cumpăr haleala, băuturile. Cu munca, n-am probleme. Cu ei am ce am.

— Şi de cînd sînt ei aici ?

— Cum ţi-am spus : de o zi. Eu am făcut instalarea.

— Şi mobilele, tu ai cărat totul ?

— Nu. Am închiriat cojmelia aşa cum o vezi.

— Pentru cît timp ?

— Îmi ceri prea mult. Habar n-am. Ei îmi dau doar ordine. De spus, nu-mi spun nimic.

— Numai ei doi sînt în toată casa ?

— E şi fata.

Era deci o fată. Îmi golii paharul şi apoi le umplui pe amîndouă.

— Ai văzut-o ?

Făcu semn că da.

— Are o mutră mişto, dar nu vorbeşte deloc. O cheamă Veda Rux. Parker îi e drag cum îmi e şi mie.

— Ea e cea din grădină, de lîngă bazin ?

— Poate. Stă cît îi ziulica de lungă.

— Cine ţi-a dat de lucru aici ?

— Parker. L-am întîlnit în oraş. Ştia totul despre mine. Mi-a spus că s-a informat şi m-a întrebat dacă mi-ar surîde să cîştig bani buni.

Se posomorî şi-şi îndreptă privirea spre pahar.

— N-aş fi primit dacă aş fi ştiut cît îi de-mpuţit. Dacă n-ar avea pocnitoarea, i-aş scăpa cîţiva pumni.

— Poartă pistol ?

— Unul special, sub braţul stîng. Şi-s sigur că ştie să-l folosească.

— Sînt oameni de afaceri, băieţii ?

— Nu s-ar zice, dar nici eu nu ştiu mai mult ca tine. N-a venit nimeni, n-a scris nimeni, n-a dat telefon nimeni. S-ar zice că stau şi aşteaptă să se petreacă ceva.

Am surîs. Ceva urma să se petreacă, într-adevăr.

— Bine, bătrîne. Du-te să te culci. Ciuleşte urechile. Dacă eşti isteţ, poate afli ceva.

— Deci tu nu știi nimic ? Ce faci aici ? Se pune ceva la cale și treaba nu-mi miroase a bine. Nu-mi place deloc. Aș vrea să știu în ce m-am băgat.

— Am să-ți spun ceva. Tipa se plimbă dormind.

Rămase trăsnit.

— Pe bune ?

— De asta sînt aici. Și încă ceva : se despoaie chiar și numai dacă-ți scoți pălăria în fața ei.

Rumegă ideea asta și se pare c-o găsi pe gustul său.

— Îmi ziceam eu că are ceva ciudat.

— Fii precaut și ia-ți pălăria cu tine în pat, spusei eu, împingîndu-l spre ușă. S-ar putea să ai noroc.

CAPITOLUL III

Pe Veda Rux n-am întîlnit-o decît a doua zi după-amiază.

De dimineață, Parker și cu mine ne dusesem cu Packard-ul la proprietatea lui Brett.

Cu toate că era înconjurată de un zid de patru metri, casa fiind clădită pe o înălțime, era vizibilă de pe șoseaua care urca în serpentine. Dar cînd ajungeai la poartă. un adevărat ecran de copaci, arbuști înfloriți și tufișuri, o ascundea în întregime. La jumătatea drumului, Parker opri mașina ca să-mi fac o idee de configurația terenului. Mi-a arătat pe planurile pe care le luasem cu noi unde se afla intrarea de serviciu. Nimic mai mult decît să sar zidul îmi spuse el ; dar cum nu el era cel care urma să facă sportul ăsta, nu părea să vadă vreo dificultate. Mai era și sîrma ghimpată de deasupra zidului, mai adăugă el, dar și asta se putea rezolva. Una peste alta, toate i se păreau ușoare și nu se sinchisea de nimic. Normal, dacă eu eram cel care urma să le facă pe toate.

În fața marii porți de fier forjat stătea un gardian. Se apropia de cincizeci de ani, dar părea solid, iar ochii lui duri și pătrunzători nu conteneau să ne slăbească din

momentul în care opriserăm mașina, la vreo cincizeci de metri mai încolo de grilaj.

— O să vorbesc eu cu el, lasă-l pe seama mea, spuse Parker.

Gardianul se îndrepta spre noi, în timp ce Parker se întorcea spre el. Era mic și îndesat și legăna niște umeri de boxer. Purta o cămașă cafeniu-închis, un șort din catifea cafenie reiată și o caschetă cu vizieră ; picioarele — groase și scurte — îi erau strînse în cizme cu șnur.

— Credeam că e drumul spre Santa Medina, spuse Parker, scoțîndu-și capul pe fereastra portierei.

— Asta este un drum de pe o proprietate privată, spuse el pe un ton laborios, sarcastic. Șoseaua spre Santa Medina o ia la stînga și opt sute de metri mai jos e un panou de un metru pătrat care vă informează despre detaliul acesta neînsemnat. Ce căutați pe aici ?

În timp ce trăncănea, am avut timp să mă uit cu atenție la ziduri. Erau netede ca sticla și pe creastă aveau trei rînduri de sîrmă ghimpată care părea destul de tăioasă ca să poată face felii orice fel de carne — carnea mea de fapt.

— Eu credeam că tocmai drumul la stînga duce la Santa Medina, spuse Parker cu un surîs tîmp către gardian. Scuzați-ne că am încălcat proprietatea.

Între timp eu mai avusesem răgaz să mai văd ceva : un cîine care stătea lîngă ghereta gardienilor. Un cîine lup cu botul deschis, mare cît o ușă de pivniță, din cauza căldurii. I-ai fi putut folosi colții drept cuier și să-ți agăți pălăria în ei.

— Ștergeți-o, spuse gardianul. Cînd o să aveți ceva timp liber încercați să învățați să citiți. Nici nu vă-nchipuiți ce chestie nemaipomenită este.

Era încins cu o curea în care era înfipt un revolver, iar la tocul Coltului — cu mînerul lustruit de atîta folosință — nici vorbă de capac de protecție.

— Nu-i nevoie să fiți grosolan, răspunse amabil Parker. Oricine se poate înșela.

— Da ; tot așa cum s-a înșelat maică-ta cînd te-a născut, frumoaso !, zise gardianul rîzînd.

Parker se înroși subit.

— Asta este o reflecție deplasată, spuse el cu răceală. Am să mă plîng patronului dumneavoastră.

— Cară-te, mormăi gardianul. Șterge-o dracului cu grămada ta de fier vechi cu tot, că de nu îți dau eu un motiv ca să te plîngi patronului de n-ai să-l poți duce.

Am plecat așa cum venisem. Îl supravegheam pe gardian în retrovizor. Stătea în mijlocul drumului, cu mîinile-n șolduri, uitîndu-se după noi ; un adevărat dur care știe să opună rezistență : dur ca o bucată de carne abia scoasă de la congelator.

— Fermecător băiatu', spusei eu surîzînd.

— Mai e unul la fel ca el. Amîndoi sînt de serviciu la noapte.

— Ați văzut cîinele ?

— Cîinele ? — Se uită la mine. — Nu. Care cîine ?

— Un cîine. Cu o dantură ca la cinema. Dacă stau și mă gîndesc bine, pare un pic mai dur și o idee mai puțin hrănit decît gardianul. Și sîrma ghimpată : marfă a-ntîia, bine ascuțită. Cred că-i nevoie să cer ceva lovele în plus. Și mai trebuie să-mi fac și-o poliță de asigurare.

— N-o să capeți un șfanț în plus de la noi, dacă la asta te gîndești, șuieră Parker.

— Ba chiar asta și vreau. Păcat c-ați scăpat ocazia să vedeți cîinele. Cred că-i o veselie generală să-l ai pe mititelu' ăla fofilîndu-ți-se-n spate pe întuneric. Da, cred că va trebui să mai scoateți ceva de la ciorap, bătrîne.

— Ori o mie, ori nimic, spuse Parker începînd să se-ntunece la față. Fă cum crezi.

— Trebuie să vă reconsiderați atitudinea. Conjunctura tîrguielii e în favoarea mea. Știți amîndoi foarte bine că Brett ar putea să-mi plătească pentru informațiile pe care i le-aș oferi. Nu-mi spuneți să fac „cum cred“, că eu chiar o fac.

L-am privit și i-am văzut ochii îngustîndu-i-se. Pusesem degetul pe rană.

— Nu-ncerca scheme de-astea cu mine, Jackson.

— Mai vorbiți de treaba asta cu Bouboule Gorman. Mai vreau încă cinci sute pe deasupra, altfel nu merg mai departe. Papașa nu mi-a spus nici de gardieni, nici de cîine, nici de sistem de alarmă, nici de sîrmă ghimpată.

A prețuit totul ca pe o treabă de doi bani : o chestie simplă pe care o poți face și-n somn.

— Te avertizez, Jackson, spuse Parker printre dinți, nu-ncerca șmecherii cu noi. Din moment ce ai încheiat tîrgul și ai acceptat un acont, vei merge pînă la capăt.

— E-adevărat. Dar onorariul a urcat la o mie cinci sute. Sindicatul meu nu-mi permite să fiu prost cînd am de-a face cu șacali.

— Ori iei mia, și-atît, ori o să regreți. Mîinile i se încleștară asa tare pe volan încît încheieturile i se albiră. N-am să mă las șantajat de tine, secătură nenorocită ce ești.

— Nu de mine trebuie să vă luați ci de Bouboule. Nu-s chiar așa tîmpit cum mă credeți voi !

A început să accelereze și am ajuns acasă în mai puțin de jumătate din timpul care ne trebuise la dus.

— Mergem să ne vedem cu Gorman, spuse el. Și l-am văzut pe Gorman. Papașa stătea pe un scaun și asculta frecîndu-și fața roșie și tare.

— I-am spus că n-o să ne prostească cu pretențiile lui, spuse Parker.

Era palid și ochii îi luceau ca de febră.

Gorman mă privea fix.

— Ar fi mai bine să nu-ncerci să ne joci feste, domnule Jacson.

— Nici o festă, spusei privindu-l surîzînd, doar cinci sute în plus pentru prima de asigurare. Aș vrea doar să vedeți gardianul și s-aruncați o privire asupra cîinelui. După aia o să fiți convins că merit banii.

Reflectă o bună bucată de vreme.

— De acord, spuse el dintr-o dată : nici eu nu știam nimic despre existența gardienilor și a cîinelui. Mai adaug încă cinci sute, dar cu asta, basta.

Parker se manifestă pufnind.

— Nu te enerva Dominique, spuse Gorman, încruntîndu-se spre el : dacă știai că sînt gardieni, trebuia să-mi fi spus și mie.

— Dar nu-ți dai seama că ne șantajează ? ! urlă Parker. Ești nebun dacă-i dai cît cere. Crezi că o să se oprească ?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse Gorman. Era la fel de placid ca un chinez la ceremonia ceaiului. Parker mă privea furios. Apoi ieşi.

— Mi-ar trebui banii acum, spusei eu, că dacă o să am de-a face cu cîinele ăla, n-o să-mi mai fie de folos.

Ne-am tocmit în fel şi chip şi pînă la urmă am căzut de acord să împărţim suma în două şi Gorman mi-a întins cei două sute cincizeci de dolari.

Am luat un plic şi o foaie de hîrtie şi am pregătit o nouă surpriză pentru directorul băncii mele. Chiar în faţa casei era o cutie de scrisori. Am ieşit în drum şi am pus scrisoarea la cutie, în timp ce Gorman mă supraveghea de la fereastră.

Mai tîrziu, Max veni să-mi spună că prînzul este gata. Stăteam pe terasă de unde cuprindeam cu privirea peluza, şi cum tocmai vroiam să-i spun ceva, îmi făcu semn să tac, încruntîndu-şi sprîncenele.

Am privit peste umăr şi-l văzui pe Parker observîndu-ne cu atenţie din uşa glasvandului. Veni spre noi puţin înţepat, dar stăpînindu-se.

— Am tot ce-ţi trebuie pentru la noapte, îmi spuse el, după ce plecă Max : am să merg cu tine pînă lîngă zid şi te voi aştepta acolo în maşină.

— Intraţi cu mine. V-aţi putea ocupa de cîine.

Nu auzi şi intrarăm în sufragerie. Prînzul nu cuprindea nimic care să-ţi stîrnească apetitul. În timp ce frunzăream crăpelniţa, Parker îmi spuse ce procurase pentru mine.

— Trebuie o frînghie cu noduri pentru urcat pe zid. Am una prevăzută la capăt cu un cîrlig. Am şi o foarfecă bună pentru sîrma ghimpată. Mai trebuie o lanternă. Altceva ?

— Şi pentru cîine ?

— Un baston cu măciulie plumbuită va fi de ajuns, interveni Gorman. O să-i spun lui Max să facă rost de unul.

— Şi cifrul de la seif ?

— L-am scris pentru dumneata spuse Parker : vei da peste un fir electric lîngă seif. Taie-l înainte de a te atinge de seif. În felul ăsta o să scoţi din circuit soneria de

alarmă. Şi nu uita : nu te atinge de nici una dintre ferestre.

— Pare simplu, nu ? spusei.

— Pentru un om cu experienţa dumitale e simplu, spuse mieros Gorman ; dar nu risca în mod inutil, domnule Jackson. Nu vreau să am neplăceri.

— Atunci înseamnă că sîntem doi care dorim acelaşi lucru, spusei.

După prînz îi anunţai că mă duc să trag un pui de somn, în grădină, şi chiar acolo o întîlnii pe Veda Rux. Am găsit-o exact unde gîndeam : la bazinul cu nuferi. Stătea pe ziduleţul înconjurător, întocmai ca şi în noaptea trecută. Era mică, pietroasă, numai linii curbe, şi se vedea că are ceva forţă. Nu că ar fi fost muşchiuloasă : era ceva care mai mult se simţea decît se vedea. Puteai crede că are oţel în încheieturile mîinilor, iar pulpele-i fusiforme păreau ca piatra la atingere.

Faţa ei mică era palidă şi concentrată, iar ochii de lapislazuli — vii şi pătrunzători. O mulţime de fete au mutră mişto şi trup de zeiţă. Le priveşti, te gîndeşti că ţi-ar place să ai de-a face cu ele şi le uiţi îndată ce le-ai pierdut din vedere. Dar pe fata asta n-o puteai uita. Nu vă osteniţi să mă-ntrebaţi de ce. Avea în ea ceva special. Era tot atît de deosebită aşa cum ginul se deosebeşte de apă. Şi diferenţa dintre cele două lichide este — aşa cum bine ştiţi — că unul are în el tărie. Şi-n Veda Rux era concentrată tot atîta forţă ca şi în lovitura unui cal pur sînge.

În clipa în care am văzut-o am ştiut că vor urma neplăceri. Dacă aş fi avut minte, aş fi şters-o uşurel. I-aş fi spus lui Gorman că m-am răzgîndit, i-aş fi dat banii înapoi şi aş fi tulit-o din casa aia ca muşcat de streche. Aşa ar fi fost normal să procedez. După felul în care fata îmi sucise capul ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să mă mai gîndesc decît pe jumătate la treburile mele. Şi cînd un tip ajunge în halul ăsta, rămîne descoperit exact atunci cînd i se pregăteşte o lovitură care, deşi neînsemnată, îl doboară. Şi asta, o ştiam foarte bine, dar mi-era indiferent.

— Bună ziua, spusei. Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră. Cică mergeți dormind.

Mă privi gînditoare. Nu-mi răspunse la salut și nici nu-mi zîmbi.

— Și eu am auzit vorbindu-se de dumneavoastră.

— Aveți idee pentru ce anume mă aflu eu aici ? am întrebat-o ; știți ce urmează să fac ?

— Da, știu și asta.

Așa ! problema părea clasată. Se părea că mare lucru nu mai aveam a ne spune. Îi privi imaginea răsfrîntă în apa din bazin. Și așa, tot frumoasă era.

Cred că-i făceam exact aceeași impresie pe care mi-o făcea și ea mie. Nu eram chiar sigur, era mai degrabă o intuiție : simțeam că scînteia pe care o aprinsesem în ea nu mai avea mult pînă s-o incendieze.

Am cutreierat ceva prin țară și am cunoscut o mulțime de femei care mi-au adus multe bucurii și plăceri, dar și multe necazuri. Femeile sînt niște animale ciudate. Cu ele nu ești niciodată sigur de nimic ; nici ele nu știu ce-i cu ele. Nu merită să te ostenești să le pricepi mecanismul. E imposibil să reușești. Au atîtea stări sufletești că o șopîrlă ar fi fericită dacă ar avea tot atîtea cozi de rezervă. Tot ce poți spera este să le găsești în dispoziția potrivită la momentul potrivit. Atunci, dacă eziți, ai pierdut ocazia. Doar dacă nu cumva ești unul din ăia cărora le plac apropierile pe ocolite care durează o săptămînă, o lună sau un an pînă-ți atingi scopul. Mie nu-mi place așa. Mie îmi place rapid și brutal. Ca un glonț în spate pornit dintr-o pușcă cu țeava tăiată.

Între timp dădusem ocol bazinului și acum eram lîngă ea. Stătea ca o statuie, cu mîinile pe genunchi. și îi simțeam parfumul ; nu un parfum cu un nume anume, dar plăcut, pătrunzător și suav.

Și dintr-o dată inima începe să-mi bată mai tare, iar gura mi se usucă iască. Am ajuns chiar în spatele ei, aproape atingînd-o, și aștept. Își întoarse încet capul și-și ridică fața spre mine. O cuprind în brațe și-i acopăr gura cu a mea. Am rămas așa cam cinci secunde, oricum nu mai puțin. Îi simțeam răsuflarea în fundul gîtului. Doar cinci secunde ; destul ca să pot gusta plăcerea de a-i strînge în brațe trupul viguros, destul ca să-mi pot da seama

cît e de bine cu ea ? apoi mă dădu deoparte. Avea într-adevăr, oţel în încheieturile mîinilor.

Ne-am privit. Unda ochilor de lapislazuli era la fel de liniştită şi indiferentă ca cea din bazinul cu nuferi.

— Întotdeauna treceţi aşa de-a dreptul la acţiune ? întrebă ea, mîngîindu-se uşor pe gură cu degetele ei delicate.

Simţeam în piept o greutate ce-mi tăia respiraţia. Cînd i-am răspuns am scos un fel de orăcăit care ar fi stîrnit pînă şi invidia unei broaşte.

— Găsesc că ăsta era singurul lucru de făcut ; într-o bună zi am putea încerca din nou.

Îşi trecu picioarele peste marginea bazinului şi se ridică. Stînd aşa, nemişcată şi foarte dreaptă, îmi trecea puţin peste umăr.

— Poate, spuse ea îndepărtîndu-se.

Am privit în urma ei. Îşi ţinea corpul zvelt şi graţios, foarte drept şi nu şi-a întors capul. M-am uitat după ea pînă ce a intrat în casă, apoi m-am aşezat pe marginea bazinului, şi mi-am aprins o ţigară. Mîinile-mi tremurau ca frunza plopului de munte.

Toată după-amiaza rămăsei lîngă bazin, gîndindu-mă doar la ea, la Veda Rux. Aşa mă prinse asfinţitul, cînd Parker ieşi din casă şi coborî pînă la bazin.

Mă uitai la el ca la felul trei pentru că uitasem complet de el. Ca şi cum n-ar fi existat vreodată. Iată cam ce efect avea asupra mea Veda Rux.

— Ar fi mai bine dacă te-ai întoarce în casă acum, spuse el cu răceală : o să revedem totul înainte de cină. Va trebui să plecăm pe la ora nouă, pînă nu răsare luna.

Am intrat amîndoi în casă. Nici urmă de ea, nici în hol, nici în salon unde aştepta Gorman. Pîndeam un zgomot care să-i trădeze prezenţa, dar în casă domnea o linişte de morgă.

— Dominique va lua stiletul şi ţi-l va da cînd ajungi în vîrful zidului, zise Gorman. Ai grijă cum umbli cu el, nu vreau să-i fie zgîriată cutia.

Parker îmi dădu cheia de la uşa de serviciu şi apoi studiarăm încă o dată planul casei.

— Mai am de primit încă două sute de dolari înainte de a trece la treabă, îi aminti eu lui Gorman ; ați putea să mi-i dați acum, dacă n-aveți nimic împotrivă.

— O să ți-i dea Dominique o dată cu stiletul ; ai primit destul de mulți bani fără să muncești ca să-i cîștigi, d-le Jackson. Vreau să te văd la treabă înainte de a-ți mai da ceva.

Am surîs.

— Bine. Dar nu voi sări zidul dacă nu am bani în buzunar.

Mă așteptam s-o văd la cină, dar n-a venit. În timpul mesei realizai că trebuie neapărat să aflu unde e. Spusei, ca din întîmplare, că am văzut o fată în grădină și că, fără îndoială era d-ra Rux ; oare avea să vină să mănînce și ea ?

Parker se făcu verde la față. Pumnii i se strînseră așa de tare, încît aveai impresia că articulațiile or să-i străpungă pielea. Începu să bolmojească ceva cu o voce înecată de furie, dar Gorman interveni rapid :

— Nu te enerva Dominique.

Nu mi-a plăcut mutra pe care și-o luase Parker și mi-am împins scaunul înapoi. Era destul de furios ca să-mi scape un pumn. Și mie nu-mi place să se dea cineva la mine atunci cînd stau jos, chiar dacă nu este decît un prăpădit de homo ca Parker.

— Ești plătit pentru o treabă anume, Jackson, spuse Parker aplecîndu-se peste masă și fixîndu-mă cu o privire plină de furie. Nu-ți vîrî împuțitul ăla de nas în treburi care nu te privesc. D-ra Rux nu are de gînd să aibă nici cea mai mică legătură cu o secătură nenorocită ca tine, și voi avea grijă ca dorința să-i fie îndeplinita. Așa că nici măcar nu-i aminti numele într-o discuție ca asta !

Din cauza celor petrecute la bazinul cu nuferi, nu m-am putut stăpîni.

— N-o să-mi spui că fenomenul pe care l-am văzut în grădină poate avea clenci la un homosexy ca dumneata, spusei eu, rîzînd cu gura pînă la urechi.

Îmi proptisem deja călcîiul de stinghia dintre picioarele scaunului și eram pregătit să-i fac vînt înapoi cu piciorul ca să-i pot trimite o directă în plină mutră, cînd mă trezii privind în țeava unui pistol de 9 mm de tip po-

liţist, care-i răsărise-n mînă. Îmi spusese el, Max, că purta la el o pocnitoare de care ştia să se folosească. Am rămas ca la cinema : numai acolo mai văzusem o mişcare atît de rapidă.

— Dominique ! spuse Gorman pe un ton calm.

Nu făcui nici o mişcare. Ochii albaştri spălăciţi ai lui Parker priveau în gol, lipsiţi de expresie ; îmi dădeam seama că, stă gata să tragă. Era un moment nasol. Ţeava pistolului părea tot atît de largă ca tunelul din Brooklin şi de două ori mai stabilă ca acesta. Îi vedeam degetul delicat cum apasă încet de tot pe trăgaci.

— Dominique ! urlă Gorman izbind în masă cu pumnul lui enorm.

Ţeava pistolului se lăsă în jos şi Parker mă privi clipind des din ochi ca şi cum nu-şi putea da seama ce se întîmplase. Văzîndu-i privirea goală şi pierdută mă trecură toţi fiorii. Băiatu' era scrîntit la minte. Expresia asta uluită şi absentă o mai văzusem reprodusă în mai multe exemplare în nişte dosare cu fotografii la secţia de psihopatologie a închisorii departamentale. Odată ce ai văzut aşa ceva, nu te mai poţi înşela : avea fizionomia unui criminal paranoic.

— Nu te enerva, Dominique, spuse Gorman cu glasul lui piţigăiat şi răguşit.

Era de un calm perfect, nici un muşchi nu-i tresărise pe faţă şi începeam să pricep de ce îi tot repeta lui Parker să nu se ambaleze. Numai aşa-i putea ţine din scurt pe pederastul ăsta cînd îl scăpa din frîu.

Parker se ridică încet, se uită la pistol ca şi cum nu izbutea să înţeleagă ce caută arma în mîna lui, şi ieşi liniştit din cameră.

— Trebuie să-l supravegheaţi pe flăcăul ăsta, spusei eu cu voce calmă ; într-o bună-zi or să-l ducă legat.

— Ai grijă de treburile dumitale, d-le Jackson, spuse Gorman, cu aceeaşi răceală în privire. E foarte de treabă dacă te porţi frumos cu el. Mai serveşti cafea ?

Surîsei.

— Am să iau o tărie, să-mi revin. Era gata să tragă. Nu-mi mai tot turnaţi gogoşi. Aţi face mai bine să-i luaţi pistolul, înainte de a se întîmpla vreun accident.

Gorman se uita la mine cum îmi umpleam paharul. Pe fața lui grasă se așternuse o expresie de nepăsare.

— Nu trebuie să-l iei chiar în serios, d-le Jackson. S-a atașat de d-ra Rux. În locul dumitale aș evita să-i mai pomenesc numele în conversație.

— Cine, tipul ăsta ? Și ea, ea cam ce crede despre el ?

— Nu văd de ce te-ar interesa.

Am băut paharul și m-am întors la masă.

— Poate aveți dreptate, zisei.

La ora nouă, Parker aduse mașina la intrare. Era distant și calm și părea să fi depășit criza.

Gorman coborî treptele ca să ne spună la revedere.

— Noroc, d-le Jackson. Parker o să-ți dea ultimele instrucțiuni. Între timp voi pregăti restul de bani, să ți-i dau cînd o să vă-ntoarceți.

Mă uitam la ferestrele întunecate în speranța că o s-o văd și nu prea dădeam atenție la ce-mi spunea. Dar nici urmă de ea.

— În mod normal, peste două ore ar trebui să fim înapoi, îi spuse Parker lui Gorman.

După tremurul din glas îmi dădeam seama că nervii îi erau încordați la maximum.

— Dacă nu ne întoarcem, știți ce aveți de făcut.

— O să vă întoarceți, răspunse Gorman.

Nervii lui erau mai rezistenți.

— D-le Jackson, n-o să faceți nici o greșeală.

Speram să nu fac nici una. În momentul în care a pornit mașina, mi-am scos capul pe fereastră și-am privit în urmă, către casă. Dar tot n-am zărit-o.

CAPITOLUL IV

Stăteam amîndoi în mașină, lîngă zidul înalt de patru metri care ascundea partea din spate a casei lui Brett. Era frig și totul era liniștit acolo pe munte, dar, mai ales, era întuneric. Nu puteam să vedem nici zidul, nici mașina, nu puteam să ne vedem nici unul pe celălalt. Era ca și cum am fi plutit într-un spațiu negru.

— Perfect, spuse în șoaptă Parker ; știi ce ai de făcut. Lucrează pe-ndelete, nu te grăbi. Cînd o să te-ntorci, fluieră-mă. O să fac lumină, o clipă, ca să găsești frînghia.

Am suspinat ușor în întuneric. Nici acum nu luasem încă vreo hotărîre. Nu voiam să risc ; iar dacă intram în bucluc, cel mai bun lucru la care mă puteam aștepta erau niște ani grei de închisoare. Redfern s-ar da peste cap ca să mă vîre la zdrup. Nu aștepta decît să fac un pas greșit.

Parker aprinse lampa de control fixată în tabloul de bord sub un abajur. Îi vedeam mîinile și îi distingeam conturul de umbră al capului și umerilor.

— Uite-aici combinația seifului, spuse el, e ușor de ținut minte. Am scris-o pe o bucățică de carton. O rotație completă la dreapta, o jumătate de rotație înapoi, o alta completă la dreapta, apoi încă o jumătate de rotație tot la dreapta. Cu pauze între fiecare rotație pentru ca clicheții să revină la loc. Nu te grăbi deloc. Ca să deschizi un seif, trebuie să aștepți între fiecare învîrtitură de disc.

Îmi dădu bucățica de carton cu cifrul.

— Și mălaiul ? spusei eu..

— Numai la asta ție gîndul ! mîrîi el.

În privința asta se cam înșela, dar nu era nici momentul și nici locul potrivite ca să-l mai bat la cap cu ce simțeam eu pentru Veda Rux.

— Poftim, ține-ți banii, și gîndește-te bine la ceea ce ai de făcut.

Îmi dădu două foi de o sută de dolari.

Le-am împăturit foarte strîns și le-am pus în port-țigaret. Ar fi trebuit să-l gîdil cu o directă de dreapta, să-i fac vînt din mașină și s-o șterg cu ea, dar vroiam s-o revăd pe Veda. Îmi era încă vie amintirea sărutului ei.

— După ce deschizi seiful, ai să vezi pudriera pe al doilea raft. Nu se poate să n-o vezi. Este o pudrieră de aur, groasă cam de un centimetru. E un model obișnuit. Sute de femei au așa ceva. O iei și pui în locul ei pumnalul.

— N-ar fi fost atîta zbucium dacă gagica asta ar fi dormit cu un lanț la gleznă, spusei eu ; ați putea să-i sugerați ideea asta.

El deschise portiera și se strecură în întuneric. Îl urmări. Am așteptat ascultînd timp de un minut. Nici un zgomot. Mă întrebam dacă dezlegaseră cîinele ; numai gîndindu-mă la el și mă bițîiam de frică.

— Gata ? întrebă Parker cu nerăbdare ; trebuie să terminăm înainte de răsăritul lunii.

— Da, răspunsei eu, învîrtind bastonul plumbuit. Acum aș fi vrut să am un pistol la mine.

El a desfășurat frînghie, iar eu am apucat cîrligul. La a treia încercare cîrligul s-a agățat solid în sîrmă ghimpată.

— Bine, pe curînd, spusei. Ciuliți urechile. S-ar putea să ies o idee mai în viteză decît am intrat.

— Nu fă prostii, Jackson, spuse el.

Nu-i puteam vedea fața, dar după sunetul vocii cred că vorbea cu fălcile încleștate de furie.

— Nu mai scoți o para chioară de la noi dacă nu aduci pudriera.

— Mi-o spuneți de parcă n-aș ști-o, spusei eu înșfăcînd frînghia : aveți pumnalul ?

— O să ți-l dau cînd ajungi sus. Fii atent cum umbli cu el. Nu-l lovi. Nu trebuie să aibă nici un semn străin pe el.

M-am cățărat pe frînghie pînă aproape de sîrma ghimpată. Mi-am proptit picioarele într-un nod și am început să tai sîrma cu foarfeca. Sîrma era întinsă strună și trebuia să fiu atent să nu mă taie cînd se destindea. După o vreme am reușit s-o tai.

— S-a marcat, spusei eu în întuneric și m-am așezat călare pe coama zidului. Am privit spre casă dar era ca și cum aș fi vrut să sondez un puț adînc de o mie de metri.

— Poftim cutiuța, murmură Parker. Umblă atent cu ea.

M-am aplecat și am bîjbîit cu mîna în întuneric pînă cînd am apucat-o cu degetele.

— O am, spusei eu luînd-o.

În timp ce-o puneam în buzunarul de la haină am continuat :

— E așa de întuneric aici de-ți vîri degetele-n ochi. O să pierd ceva timp pînă găsesc drumul.

— Nu-i nevoie, spuse Parker cu nerăbdare ; la cîțiva metri de zid e o potecă care te va duce pînă la intrarea de serviciu. Ține dreapta. Nu te poți rătăci.

— Chiar sînteți sigur de toate informațiile ? spusei eu. și strîngînd frînghia mă lăsai să alunec de-a lungul zidului în parc.

Am rămas în picioare în plin întuneric, cu mîna lipită de zid, cu picioarele pe marginea gazonului, și trăgeam cu urechea. N-auzeam nimic, în afară de propria-mi răsuflare și de bătăile inimii în piept. Întîrziasem mult ca să mă hotărăsc ce aveam de făcut. Acum eram nevoit să acționez. Aș fi putut ori să rămîn o vreme acolo unde eram, apoi să escaladez zidul și să-i spun lui Parker că n-am reușit să deschid seiful, sau că acesta era prea bine păzit, sau orice altceva în stilul ăsta, ori să trec la acțiune, să-mi fac treaba și să risc să mă trezesc nas în nas cu cîinele lup și cu gardienii. Dacă ăștia mă prindeau cu pudriera la mine, nimic nu m-ar fi putut scăpa de Redfern. Dar mi se stîrnise curiozitatea. Eram convins că toată povestea asta-i o scorneală sfruntată. Un tip așa de parșiv ca Gorman n-ar pune la bătaie o mie cinci sute de dolari ca să ajute o femeie aflată la-nghesuială. Nu era genul ; pudriera sau ceea ce dorea el din seiful lui Brett valora cu siguranță o grămadă de mangafoți. Asta era singura explicație. Dar cum asta însemna pentru el bani, tot așa de bine putea însemna bani și pentru mine. Eram sătul pînă-n gît de San Luis Beach ; sătul pînă peste cap să fiu îmbrîncit și dat de-o parte ; sătul să tot umblu fără bani. Așa că trebușoara asta putea să fie trăsnet pentru mine dacă știam să-mi pun scripeții în mișcare. Singurul lucru pe care-l riscam era să mă aleg cu destul mălai ca să-mi ajungă pînă la bătrînețe. Și merita încercarea.

Mă hotărîi să trec la acțiune.

Toate astea mi-au trecut prin scăfîrlie în circa cinci secunde : o clipă mai tîrziu mă aflam pe cărare și mă îndreptam spre casă. Aveam pantofi cu talpă de cauciuc, făceam mai puțin zgomot decît o fantomă și nu încetam să trag cu urechea. Nu mă grăbeam, și înaintam aplecat de spate, cu lanterna într-o mînă și cu bastonul plumbuit gata pregătit pentru lucruri serioase, în cealaltă mînă. La

un moment dat am ieşit din zona de umbră a copacilor. În fund, la stînga, distingeam conturul casei ; o mare masă neagră de piatră profilată pe cer. Nici o lumină.

Continuam să înaintez, urmînd cărarea care ocolea peluza, și nu încetam să mă gîndesc la cîinele lup. Foarte nasol pentru nervi să defilezi prin beznă : un cîine polițist nu latră. Aştia vin spre tine aproape tîrîndu-se pe burtă, foarte repede şi într-o tăcere deplină, și cînd, pentru prima și ultima oară, îți dai seama că-i lîngă tine, deja îi simți colții în gît. Cămașa mi-era leoarcă-n spate, iar nervii ca dați prin maşina de tocat, cînd am ajuns la capătul cărării. Acum eram aproape de casă, lîngă terasă. Știam, după plan, că pentru a ajunge la intrarea de serviciu trebuia să merg de-a lungul terasei, să mai urc cîteva trepte, să străbat o altă terasă, să trec prin fața unui rînd de glasvanduri ce se deschideau spre ea și să dau colțul ; abia atunci ajungeam în fața ușii. Și unde mai pui că odată ajuns pe terasă aveam tot atîtea șanse să găsesc un ascunziş ca și o dansatoare goală îndărătul unui balon spart.

Stăteam lîngă ultimul arbore de la marginea cărării și scrutam treptele şi terasa pînă ce începură să mă doară ochii. La început nu reuşeam să văd nimic, apoi am început să deslușesc treptele largi, albe și balustrada terasei. Continuam să mă uit, să ascult și să scrutez întunericul, căci ştiam că în momentul în care intram în zonă descoperită nu mai puteam face cale-ntoarsă. Trebuia să fiu sigur că nu era nimeni acolo, și de două ori mai sigur că bestia aia de cîine nu stă tupilat pe aproape și mă așteaptă să mă-nșface.

Acum, că eram aproape de casă, puteam să văd raze de lumină străbătînd prin perdele de la una din ferestrele de la parter. Auzeam chiar și un zvon uşor de muzică de dans. Și muzica asta mă făcea să-mi suport și mai greu singurătatea.

Totuși nu mă puteam hotărî să părăsesc adăpostul copacului. Presimţeam că zona terasei nu prezenta atîta siguranță cît părea la prima vedere. Continuam să scrutez întunericul şi să aştept, şi dintr-o dată l-am zărit pe gardian. Acum ochii mi se obişnuiseră cu întunericul, și pe deasupra, luna răsărea de după casă. Pînă atunci stătu-

se lîngă ceva ce aducea cu o pasăre mare din piatră, fixată pe un soclu în capătul de sus al scării. Se făcuse una cu pasărea şi nu-l văzusem cu toate că fusese acolo tot timpul. Acum, că plecase de lîngă ea, îi vedeam conturul caschetei profilat net pe fondul alb al terasei. Am tras adînc o gură de aer. A rămas o clipă pe loc uitîndu-se în parc, apoi a plecat fără grabă, de-a lungul terasei, îndepărtîndu-se de uşa de serviciu.

Trebuia să risc. Putea să facă cale-ntoarsă, dar nu cred că avea s-o facă. Am sprintat spre trepte. Alergam în vîrful picioarelor şi am ajuns la terasă fără nici un zgomot încît nu-şi închipuia cîtuşi de puţin că nu mai e singur. Încă-l mai vedeam, aşa cum stăteam ghemuit lîngă balustradă. Ajunsese la celălalt capăt al terasei şi stătea cu spatele spre mine, privind în parc ca un căpitan de pe puntea de comandă. N-am mai stat să aştept ; tot ghemuit, am urcat treptele următoare şi am ajuns pe terasa de deasupra lui.

Acum auzeam distinct radioul. Ernie Caceres cînta la sax alto. Dar aveam altceva de făcut decît să-l ascult pe Ernie, aşa că am trecut de glasvandurile ce dădeau spre terasă şi am cotit pe după colţul casei, aşa cum îmi stabilisem după plan.

Eram la cîţiva metri de uşa de serviciu cînd am auzit zgomot de paşi. Cu inima bătînd de să-mi sară din piept, m-am lipit de zid. Auzii alţi paşi venind spre mine.

— Eşti pe-acolo, Harry ? strigă o voce în întuneric.

O recunoscui. Era a gardianului peste care dădusem la poartă. Nu era nici la zece metri de mine.

— Da, răspunse vocea.

Acum, îl vedeam pe gardian. Se aplecase peste balustradă şi se uita la celălalt gardian aflat pe terasa inferioară. Acesta din urmă aprinsese lanterna.

— E linişte peste tot ?

— Destul de linişte. E o beznă de mormînt pe-aici.

— Stai cu urechea la pîndă Harry. Nu vreau să am bucluc în noaptea asta.

— Ce dracu te-a apucat, Ned ?

Glasul celuilalt gardian deveni neliniştit.

— Te scapi pe tine de frică, sau ce ?

— Tu fă mai bine şi ciuleşte-ţi urechile alea-mpuţite, aşa cum îţi spun. Tipii ăia doi, mă gîndesc tot timpul la ei.

— Of, bine ! Se rătăciseră, nu ? De fiecare dată cînd cineva se rătăceşte şi ajunge pe aici tu trebuie să te enervezi. Stai blînd, îţi spun eu.

— Nu mi-a plăcut muianul lor, zise Ned : în timp ce sclivisitu' ăla îşi făcea rolul, flăcău' ălălalt se chiombea în stînga şi-n dreapta. Părea să fie un dur.

— Bine, bine ! Acum mă duc să-mi fac rondul în grădină. Dacă dau peste durul ăla al tău, îngrăşămînt fac din el.

— Ia şi cîinele cu tine, spuse Ned ; de fapt, unde-i cîinele ?

— E legat, dar mă duc să-l iau. Te găsesc aici peste o jumătate de oră ?

— Bine.

Ascultam toate astea stînd ţeapăn în întuneric ca o statuie. Ned rămase pe loc, cu spatele la mine, cu mîinile în şolduri, scrutînd vasta întindere a peluzei.

Încet de tot, am început să mă strecor de-a lungul zidului îndepărtîndu-mă de el. Am înaintat fără zgomot pînă ce-l pierdui din vedere în întuneric. Cîţiva paşi încă şi am ajuns la uşă. Am pipăit să găsesc clanţa, am apăsat-o, dar uşa era închisă cu cheia. Am căutat pe dibuite, în buzunar, cheia pe care mi-o dăduse Parker şi am început să bîjbîi de sus în jos pe la uşă ca să găsesc gaura cheii, dar stăteam cu urechea ciulită ca să-l aud pe Ned dacă nu cumva se-ntoarce. Am găsit şi broasca, am vîrît cheia în ea şi am întors-o încet, încet. Broasca s-a deschis cu un ţăcănit imperceptibil, dar mie mi s-a părut că a răsunat ca un foc de puşcă. Am rămas nemişcat, ascultînd cu auzul încordat ; nu auzeam nimic. Am apăsat din nou pe clanţă şi am împins. Uşa s-a deschis. M-am trezit într-o beznă şi mai adîncă. Apoi am scos cheia din broască.

Acum, că intrasem în casă, am devenit dintr-o dată liniştit şi calm ca un congelator de frigider. Eram la adăpost de cîine şi asta-mi lua o piatră de pe inimă.

Ştiam exact unde trebuie să merg. În faţa mea, cu toate că nu le puteam vedea, aveam cinci trepte şi un co-

ridor lung. La capătul lui erau alte trepte și apoi imediat la dreapta — biroul lui Brett și seiful.

Am stat și am mai tras puțin cu urechea. Ernie Caceres, cînta acum un solo de clarinet. Mi-am zis că orice zgomot pe care l-aș face ar fi acoperit de sunetele stridente ale clarinetului. Am aprins lanterna, mi-am luat catrafusele, am urcat treptele și am străbătut coridorul cît am putut de repede. La capătul de sus al celui de-al doilea rînd de trepte era lumină. Am trecut repede prin fața ușii, am cotit din scurt la dreapta și am intrat într-o antecameră ale cărei ferestre dădeau spre grădină. În fața mea era ușa de la biroul lui Brett. În dreapta, o scară largă ducea la etaj. Dintr-o dată, din susul scării izbucni un țipăt de femeie. N-am sărit în sus mai mult de un picior.

— Îți interzic ! Au ! Brută ce ești ! striga o fată.

„Distracții și amuzamente de servitori" îmi spusei în gînd ștergîndu-mi sudoarea ce-mi picura în ochi.

Fata mai țipă o dată. Niște picioare tropăiau deasupra capului meu. Mai urmă o chirăială, apoi se auzi o ușă trîntită.

Am așteptat urmarea, dar totul se liniști ; nici țipete, nici chirăieli. Mă gîndeam că Brett ar trebui să se-ntoarcă mai repede căci adunătura lui de servitori avea prea mult timp liber. N-am mai stat mult pe gînduri ; m-am îndreptat spre ușa biroului, am răsucit mînerul și mi-am aruncat privirea. Nimeni n-a strigat după ajutor, pentru simplul motiv că înăuntru nu era nici țipenie de om. Am intrat și am închis ușa. Fascicolul lanternei m-a condus spre seif. Se afla exact acolo unde trebuia să se afle, conform planului casei ; de asemenea și firul care cobora de-a lungul lui. Dacă n-aș fi căutat firul ăsta, nu l-aș fi văzut. Era, ca să spun așa, camuflat artistic.

Am tăiat firul, cu groaza că în clipa următoare o sănceapă să zbîrnîie în toată casa soneria de alarmă, dar nu s-a petrecut nimic. Asta însemna ori că Parker studiase coșmelia cu o minuțiozitate de expert, ori că sistemul de alarmă era în continuare debranșat. Habar n-aveam și nici nu mă interesa.

Am scos cartonul din buzunar, am verificat combinația și m-am apucat de lucru : o rotație la dreapta, două

secunde pauză, o jumătate de rotaţie înapoi, încă o pauză, o rotaţie completă la dreapta, din nou pauză şi o jumătate de rotaţie tot la dreapta. Am înşfăcat mînerul şi am tras încetişor. Mă aşteptam să nu se-ntîmple nimic, dar ceva tot s-a întîmplat : seiful s-a deschis.

Am fluierat printre dinţi şi am plimbat fascicolul lanternei prin seiful blindat cu oţel. Pe al doilea raft, într-un colţ, era o cutiuţă de aur, de aproape opt centimetri pătraţi ; avea o linie curată, modernă, şi după aspect părea a fi scumpă. Am luat-o şi am cîntărit-o în palmă. Faţă de dimensiunile ei, era grea. Nu avea nici un fel de deschizătoare. M-am jucat cu ea cîteva clipe apoi am băgat-o în buzunar. Nu era timp de pierdut. Puteam s-o examinez după ce ieşeam din casă.

Am scos sipetul cu pumnalul din buzunar. Pînă atunci, ferindu-mă de gardieni şi cu spaima de cîine, fusesem prea ocupat ca să mai dau atenţie şi sipetului, dar acum cînd îl aveam în mînă începură să mi se învîrtă scripeţii.

Pumnalul era singurul amănunt care nu se potrivea în povestea lui Gorman. Fata nu luase pumnalul din seiful lui Breet iar pudriera nu era a ei : eram tot aşa de sigur de treaba asta pe cît eram de sigur că Parker e un homo. Văzusem pumnalul. Părea autentic. Nu mă pricep la antichităţi dar recunosc aurul atunci cînd am de-a face cu el, şi pumnalul era de aur ; or, asta îi dădea valoarea. Dar atunci de ce mă punea Gorman să introduc o antichitate de valoare în seiful lui Brett ? O antichitate care, eram sigur, nu-i aparţinea lui Brett ? De ce ? Se poate afla uşor de unde provine un obiect ca ăsta. De ce să mă angajeze ca să fur pudriera şi să las în locul ei un obiect de aceeaşi valoare care le-ar da poliţiştilor o pistă care să le permită, poate, să ajungă la Gorman ? Era ceva necurat la mijloc ; ceva care suna fals.

Am privit sipetul la lumina lanternei. Poate mă fentaseră şi pumnalul nu era înăuntru. Am încercat să-l deschid dar n-am reuşit. Şi totuşi era prea greu pentru un sipet gol. Am continuat să-l examinez, şi deodată mi-am dat seama că sipetul ăsta era mai gros şi puţin mai lung decît cel pe care mi-l arătase Gorman. Şi-n clipa aia am auzit ceva de m-au trecut sudori reci. Din inte-

riorul sipetului venea un tic-tac slab, dar distinct. Aproape că era să-l scap din mînă.

Nu era de mirare că ticăloşii ăia doi îmi recomandau să umblu cu grijă cu el. Acum, ştiam despre ce era vorba. O bombă ! Fabricaseră o bombă aidoma cu sipetul, gîndindu-se că voi fi aşa de grăbit să scap de el încît nu-mi voi da seama. Am pus-o în seif cu tot atîta grabă cu care cineva ar încerca să scape de un scorpion care i s-a aşezat pe genunchi.

Bineînţeles, n-avem nici cea mai mică idee cînd va exploda bomba, dar ştiam că va face praf tot ce se afla în seif. Iată cam cum gîndiseră ei toată combinaţia. Brett nu avea să ştie dacă pudriera a fost sau nu furată. Tot ce va şti el va fi că s-a făcut o tentativă de spargere, dar fiind prea mult exploziv, conţinutul seifului s-a volatilizat. Era o idee ingenioasă, o idee demnă de Gorman, dar cînd îmi adusei aminte de escaladarea zidului, de venirea mea aici, de timpul pierdut ca să evit gardienii, cu o bombă care face tic-tac în buzunarul meu, mă trecură din nou sudori reci. Am închis seiful şi am răsucit la loc butonul de cifru. Singurul meu gînd era să mă îndepărtez cît mai mult de seif înainte ca bomba să explodeze. Poate eram cuprins de panică Dar oricine ar fi reacţionat la fel. Cu siguranţă, Parker — dacă el era cel care o făcuse — îi fixase explozia la cîtva timp după ce noi vom fi fost departe de casă, dar din cîte-mi dădeam seama, bomba aia avea toate şansele să detoneze imediat.

Am sărit la uşă, am deschis-o brusc, şi am dat să ies exact în clipa în care Ned, gardianul, dădea să intre.

Mi s-a dus vestea că am reflexe bune atunci cînd e vorba de cafteală. Şi cînd mi se întîmplă să intru într-un bucluc ca ăsta nu trebuie să stau să mă gîndesc ce am de făcut. Reflexele mele rezolvă treaba rapid, cu mult înainte ca creierul să-nceapă să lucreze. Strîngeam gîtul taurin al lui Ned înăbuşindu-i strigătul, înainte chiar de a-mi fi stăpînit emoţia întîlnirii ăsteia neaşteptate.

Reflexele lui erau la un kilometru în urma alor mele. Aşa că o fracţiune de secundă fu incapabil să facă vreo mişcare, permiţîndu-mi să-l înăbuş. Dar, spre onoarea lui, trebuie să spun că-şi reveni la fix. Îndată ce pricepu ce se întîmplă îmi înşfăcă încheieturile mîinilor. Şi după fe-

lul în care le strîngea mi-am dat seama că n-am să-i pot rezista. Era puternic ca un urs.

Un singur lucru conta pentru mine. Trebuia să-l împiedic, cu orice preț, să urle. Îmi desfăcu una dintre mîini de pe gîtul său și-mi trînti în grumaz un pumn ca un lingou de fontă. Durerea mă înfurie. Îi expediai două directe. Coastele lui nu erau din beton armat, dar așa mi-au lăsat impresia cînd mi-am zdrobit pumnul de ele. Totuși gemu de durere, începu să ia aer și înainte de a fi putut răcni, îl mai mîngîiai cu un dos de labă. Se lăsă puțin pe genunchi, plonjă sub o altă lovitură și mă cuprinse cu brațele.

Am căzut amîndoi, încet, pe covor, aproape fără să ne zdruncinăm și ne-am bătut pe jos, ca două fiare. Era vîrtos și feroce ca un luptător de catch. Dar și eu continuam să-l căpăcesc în plex și știam că nu-i atît de rezistent ca să suporte mult timp tratamentul ăsta. L-am prins de cap și l-am izbit de pămînt. Îmi scăpă printr-o răsucire, mă izbi cu toată puterea în coșul pieptului de mă turti, și dădu drumul unui muget de sirenă de remorcher.

Am sărit pe el și dărîmarăm o masă care se făcu bucăți. Acum eram năucit. Dacă celălalt gardian venea cu cîinele, n-avea să-mi fie prea moale. Îl mai lovii de două ori peste față, așa de tare, încît crezui că-mi crapă pielea de pe mîini, și se rostogoli pe-o parte gemînd. Îi dau dreptate. Și loviturile lui mă duruseră.

Apoi se aprinse lumina, intră celălalt gardian și se părea că afacerea era încheiată.

Cu o lovitură de picior îl trimisei pe Ned la plimbare, mă ridicai într-un genunchi, dar rămăsei așa. Țeava colt-ului îndreptată spre mine părea mai groasă ca una de obuzier de 240 mm, și de două ori mai distrugătoare.

— Nu mișca ! spuse Harry cu glasul răgușit de frică.

Rămăsei nemișcat în timp ce Ned se ridica-n picioare clătinîndu-se.

— Ce dracu-i cu harababura asta ? întrebă Harry.

Era un prostălău cu mutră buhăită, cu o expresie tîmpă, dar solid și ăsta ca un taur.

Eu nu mă mai gîndeam decît la bombă.

— Supraveghează-l orăcăi Ned ; lasă-mă să-mi trag sufletul. Una cu pămîntu' îl fac pe gunoiul ăsta. Doar ţi-am spus, nu ? Ei bine ăsta-i flăcăul cu pricina.

Harry se uita la mine cu gura căscată. Începuse să apese pe trăgaci.

— Cred că-i mai bine să chemăm poliţia, spuse el ; tu, Ned, ţi-ai revenit ?

Ned trînti o înjurătură și lui și mie. Apoi mă izbi cu piciorul în coaste înainte de a-i putea bloca lovitura. Mă dusei de-a rostogolul pînă în celălalt capăt al încăperii şi cred că asta m-a salvat.

În aceeaşi clipă, bomba explodă.

Aproape inconştient am perceput un zgomot asurzitor, o lumină orbitoare şi un suflu care aproape că mă făcu afiș de perete.

M-am trezit strîngînd în mînă lanterna pe care o lăsasem să cadă cînd începusem lupta cu Ned. Îmi dădeam seama că trebuie să ies repede de-acolo, dar vroiam să văd ce se-ntîmplase cu gardienii. Dinspre partea asta n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Se aflaseră exact pe traiectoria uşii seifului cînd fusese smulsă din ţîţîni. L-am recunoscut pe Ned după cizme, dar pe Harry n-am mai reușit să-l identific.

Mă poticnii printre sfărîmăturile unui glasvand pînă ieşii pe terasă. Eram ca beat, îmi suna apa-n cap și mă bîţîiam de frică dar creieru-mi funcţiona normal.

Trebuia să exploatez situaţia și să-l escrochez pe Gorman înainte de a o face el. Explozia bombei ușura mult lucrurile.

Am ajuns clătinîndu-mă pînă la pasărea de piatră de pe terasă. Nici nu mai ştiu cum am izbutit să mă caţăr pe ea pînă acolo, de unde pornesc aripile, dar știu că pînă la urmă am reuşit. Am pus pudriera în scobitura dintre aripi, mai mult m-am lăsat să cad decît am coborît, şi am luat-o la fugă spre locul unde speram să-l mai găsesc încă pe Parker.

Picioarele mi-erau ca de cîrpă, iar urechile-mi vuiau. Aveam impresia că nu mai termin de străbătut peluza pînă la zid, și nu mai credeam că o să pot ajunge pînă la el.

Luna se ridicase acum pînă deasupra casei și parcul era inundat de o lumină argintie. Se vedea iarba fir cu fir, fiecare floare şi fiecare pietricică de pe aleea cu prundiş. Dar eu nu vedeam decît un singur lucru : cîinele lup care alerga spre mine cu o viteză de tren expres.

Am scos un urlet de cred că s-a auzit pînă la San Francisco, am luat-o la fugă, m-am răzgîndit și am făcut stînga-mprejur ca să-nfrunt fiara. Cîinele venea de-a dreptul peste peluză, cu ochii scînteindu-i ca două bucăţi de jar şi colţii albind în lumina lunii precum dosul unei coji de portocală. Încă îmi mai apare-n vis cîinele ăsta, mă trezesc lac de sudoare, convins că sare la mine și parcă-i simt colții ínfingîndu-mi-se în beregată. S-a oprit brusc la vreo zece metri de mine, s-a lipit cu burta de pămînt, și a rămas stană de piatră. Eu am înțepenit pe loc, șiroind de sudoare, cu genunchii moi, prea terorizat ca să mai pot măcar respira. Știam că dacă fac o mișcare, una singură mă atacă.

Cred că ne-am fixat vreo zece secunde, dar mie mi s-a părut a fi o sută de ani. Vedeam cum i se întărește coada și cum picioarele de dinapoi i se încordează pentru a sări, cînd se auzi o detunătură scurtă de pistol automat. Am auzit glonţul şuierîndu-mi pe la ureche. Cîinele se rostogoli într-o rînă, mîrîind și mușcînd în gol, într-un clănţănit de dinţi atroce.

N-am mai stat să văd dacă a murit sau nu. Am fugit spre fascicolul unei lanterne ce scînteia sus pe zid.

Am ajuns pînă la el, m-am căţărat și m-am lăsat să cad în afară ca un bolovan.

Parker mă cuprinse pe după mijloc, și mă duse tîrîş grăbiș pînă la mașină. M-am rostogolit înăuntru și închisei portiera în timp ce el ambreia.

— Şterge-o cu toată viteza ! urlai eu ; sînt pe urmele noastre. Au o maşină şi or să ne urmărească.

Vroiam să-l aiuresc de cap ca să nu-mi pună întrebări pînă cînd vom fi prea departe ca să ne mai putem întoarce. Și mi-a mers.

Deși coboram coasta, conducea de parcă-l apucase strechea. Oricum la volan era as. Cum de nu ne-am prăbuşit în prăpastie n-aş putea să spun. Șoseaua era numai

în serpentine și lua curbele cu 130 km la oră, încît roţile ajungeau exact pe marginea prăpastiei.

După ce am trecut de serpentine frînă brusc, derapă spre cealaltă bandă a şoselei, redresă rapid maşina şi se întoarse spre mine ca un dement.

— Ai luat-o ? urlă el, înşfăcîndu-mă de revere și zgîlţîindu-mă : unde e, pentru numele lui Dumnezeu ? Ai luat-o ?

Îmi pusei sugestiv o mînă pe piept și-i dădui un brînci, care aproape că-l scoase din mașină.

— Tu și împuțita ta de bombă. Nebun nenorocit şi ticălos ce eşti. Era cît pe-aci să mă omori !

— Ai reușit să pui mîna pe ea ?

— Bomba a făcut-o praf și pulbere, îi spusei eu ; asta a făcut bomba ta. Și seiful și tot ce era în el, a distrus tot ca pe o grămadă de rahat.

Și-n clipa în care sărea asupra mea i-am trimis o directă în bărbie.

CAPITOLUL V

Intrînd în sufragerie, îmi zării chipul reflectat în oglinda de deasupra șemineului. Eram plin de tencuiala pulverizată de explozie, părul îmi cădea-n ochi, o mînecă de la haină era despicată-n două și un genunchi îmi ieșea prin cracul pantalonului. Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, faţa mi-era mînjită de sîngele curs dintr-o tăietură de deasupra genunchiului, iar partea gîtului unde mă lovise Ned căpătase niște nuanţe violacee foarte asortate cu restul. Cu elegantul Parker, pe care-l căram artistic pe umăr, nu era greu de ghicit că avusesem necazuri, și încă din plin.

Gorman stătea nemişcat într-un fotoliu, cu faţa spre ușă. Braţele sale enorme se sprijineau pe cele ale fotoliului, pe care le strîngea cu degetele alea groase ale lui, ca și cum ar fi vrut să stoarcă zeamă din lemn. Chipul îi era împietrit și rece ca o placă de gresie.

Pe un alt scaun, mai aproape de şemineu, Veda Rux stătea ţeapănă, strîngîndu-şi buzele cu asprime, cu o privire studiat pierdută în gol, dar cu ochii larg deschişi. Era îmbrăcată-n alb ; o rochie fără bretele, ce-i lăsa umerii goi, şi care nu cădea de pe ea decît prin puterea voinţei, sau datorită unui sistem de ventuze sau mai ştiu eu ce altceva ; oricum genul de rochie de pe care nu-ţi mai iei ochii de teamă să nu-ţi scape vreun detaliu.

L-am dat jos pe Parker de pe umăr şi l-am trîntit în fotoliul de piele. Nici Gorman, nici Veda n-au scos un cuvînt. Tensiunea din cameră era cumplită.

— A făcut o criză de nervi şi a trebuit să-l ameţesc, am explicat eu, vorbind cu glas tare, apoi am început să mă scutur de praf.

— Ai reuşit s-o iei ? întrebă Gorman.

Nici măcar nu se uită la Parker.

— Nu.

M-am dus la servantă, mi-am turnat de băut şi m-am aşezat pe un scaun vis-à-vis de el. Îmi dădeam foarte bine seama că greşisem revenind. Ar fi trebuit să mă descotorosesc de Parker, să iau pudriera după ce s-ar fi liniştit lucrurile şi să devin stăpîn pe situaţie. Dar dacă n-aş fi riscat, ar fi însemnat s-o pierd pe Veda şi nu concepeam s-o pierd dacă aveam o cît de mică posibilitate s-o păstrez.

Gorman nu schiţă nici un gest. Doar braţele fotoliului trosniră sub strînsoarea lui teribilă. Am aruncat o privire rapidă spre Veda. Era destinsă, acum. Pe faţă îi tresărea continuu un muşchi ca şi cum s-ar fi încăpăţînat să-i deformeze un colţ al gurii.

Mi-am golit paharul dintr-o înghiţitură. În momentul în care am pus paharul pe masă, Parker a dat semne de viaţă, s-a mişcat, a gemut şi a încercat să se aşeze ca lumea în fotoliu. Nimeni nu-i dădea nici o atenţie. Şi chiar pe fundul mării de s-ar fi aflat, tot atîta atenţie i-am fi dat.

— N-am reuşit s-o iau, îi zisei eu lui Gorman, şi am să vă spun şi de ce. Chiar de la început aţi vrut să mă fentaţi. Dv. şi cocota asta masculină n-aveţi destulă rînză ca să-ncercaţi să daţi lovitura pe cont propriu. Aşa că v-aţi pus la contribuţie căpăţînile alea pline de rumeguş

şi aţi găsit mijlocul de a pune mîna pe pudrieră fără a fi amestecaţi cîtuşi de puţin, dar în aşa fel încît bombalăul pe care-l aleseserăţi să pice pe bec dacă rata lovitura. Nu era deloc rea ideea, puţin cam trasă de păr, dar oricum deloc rea. Ar fi putut să vă reuşească, dar nu v-a mers din cauză că voi ştiaţi toată mişcarea şi mi-aţi ascuns-o. M-aţi ales pe mine pentru că eram la-nghesuială. Aflaserăţi că sticleţii abia aşteptau să mă potcovească : doar ocazia le lipsea. Ştiaţi că eram pe geantă şi că nu-mi puteam permite să refuz să fac ceva din care să-mi iasă un ban bun. Dar aţi dat greş pentru că n-aţi încercat să vă daţi seama pînă unde eram gata să merg pentru ceva lovele. Ştiaţi că eram amestecat în cîteva afaceri necurate, dar în ciuda acestui fapt, n-aţi avut curaj să jucaţi cu cărţile pe faţă şi să-mi spuneţi că de fapt vreţi să fur ceva ce-i aparţinea lui Brett. Aţi crezut că dacă o să-mi propuneţi totul deschis o să mă scap pe mine de frică şi-o să mă duc să vărs totul la caralii. Dar n-aş fi făcut asta, Gorman. Pentru o mie de boabe, nu mi-ar fi fost frică s-arunc în aer un seif, dar dv., Gorman, n-aţi fost destul de isteţ şi de şmecher ca să pricepeţi asta.

Veda făcu o mişcare bruscă. Putea să fi fost ori o atenţionare, ori un reflex nervos. Nu mi-am putut da seama şi am continuat.

— Sper, totuşi, că nu vă-nchipuiţi că am înghiţit găluşca cu somnambulismul şi cu stiletul lui Cellini ? Nici vorbă. Mi-am dat seama la timp că pudriera era a lui Brett şi pentru un motiv sau altul o vreţi. Mă durea exact în cot de motivele voastre. Ceea ce mă interesa erau numai banii voştri. Dacă mi-aţi fi spus că în sipetul stiletului era o bombă trucată aş fi ştiut ce să fac cu ea, dar voi nu mi-aţi spus nimic şi cînd mi-am dat seama că era o bombă, parcă mi-a căzut ceva-n cap. Totul s-a petrecut într-o clipă. Am auzit în acelaşi timp şi ţicăitul bombei şi paşii gardianului care venea spre încăpere ! Tocmai deschisesem seiful. Nu mă mai gîndeam decît cum să scap de afurisita aia de bombă. Am aruncat-o-n seif, l-am închis la loc şi m-am năpustit asupra gardianului chiar în clipa în care intra. Am văzut pudriera în seif da' nici n-am atins-o. Tot acolo era cînd am închis uşa seifului De primul gardian m-aş fi descotorosit eu, dar a

venit și al doilea. Se părea că mi s-a înfundat, dar chiar atunci a exploadat bomba. Ușa seifului a fost smulsă din țîțîni și a trecut prin cei doi gardieni ca prin brînză. Iar camera, ce să mai spun, a paradit-o rău de tot. Trebuie să recunosc că era o bombă a-ntîia, Gorman. Ăla care a fabricat-o poate fi mulțumit. Am rămas acolo și am cotrobăit destul de multă vreme pînă să-mi dau seama că-n seif nu mai era decît praf. Asta-i piesa, pudriera nu mai e. După aia am plecat.

M-am ridicat, m-am dus la servantă și mi-am turnat un pahar de whisky.

Parker era acum așezat ca lumea în fotoliu și-și sprijinea bărbia-n palmă. Mă privea fix, cu ochi plini de răutate, iar fața-i era albă și suptă.

— Minte, îi spuse el lui Gorman, știu că minte.

Gorman lăsă să-i scape un șuierat printre buze.

— Sper că minte, spuse el cu glasul lui răgușit.

— Hai, duceți-vă să vedeți voi înșivă, duceți-vă, și aruncați și-o privire la ăia doi gardieni. E un asasinat, Gorman.

— Nu te mai preocupa de gardieni, zise Gorman. Singurul lucru care mă interesează, e pudriera. De ce ai lăsat-o în seif cînd l-ai auzit pe gardian venind ?

— Da' tîmpit mă mai credeți voi, de vă-nchipuiți c-aș fi riscat să o găsească asupra mea, spusei eu cu un ton alb ; judecați și voi și vedeți dacă n-am gîndit bine : dacă m-ar fi prins și n-ar fi găsit nimic asupra mea aș fi primit o condamnare mai ușoară. La asta m-am gîndit. Aș fi putut s-o iau după ce-l scoteam din circuit pe gardian.

— Da, dar tot așa de bine, spuse mieros Gorman, ai fi putut să pui pudriera-n buzunar și să încerci să nu te lași prins.

Își închipuia probabil că aveam să mă-ntorc cu pudriera-n buzunar. Oare chiar așa de bătut în cap mă credea ? Rolul pe care-l jucam acum, îmi dădea o poziție nemaipomenit de bună. Putea să bănuiască pînă nu mai putea că am pudriera, că tot nu avea cum să o dovedească.

— Ce mai stați ?, percheziționați-mă, spusei. Căutați-mă și sub limbă dacă credeți c-o să vă aflați liniștea.

Gorman îi făcu semn lui Parker :

— Caută-l !

Parker se uită la mine ca și cum ar fi vrut să mă facă bucăți. Îi simțeam suflul fierbinte în ceafă în timp ce mîinile i se plimbau de-a lungul trupului, pipăindu-mă prin haine. Era o senzație nasoală. Credeam c-o să mă muște.

— Nimic, spuse el, cu glasul plin de ură, doar nu-ți închipuiai că ticălosul o s-o aibă la el ?

— Știu, spusei depărtîndu-mă de el, sînteți amîndoi atinși în amorul propriu. De acord, înțeleg asta. Dar nu vă luați de viața mea. Am făcut ceea ce am fost plătit să fac. Dar nu văd de ce trebuie să trag eu ponoasele pentru că voi ați vrut să fiți prea șmecheri și ați mers pînă acolo încît ați vîrît o bombă în toată afacerea asta.

Parker se întoarse spre Gorman. Tremura, pur și simplu, de furie.

— Ți-am spus doar să nu te duci la el. Te prevenisem, nu ? Ți-am spus și iar ți-am spus că nu ne trebuie unul cu un trecut ca al lui. Știai că-i parșiv. Și-acu uite în ce hal ne-a adus ; nu putem ști dacă minte sau nu. Nici măcar nu știm dacă pudriera a fost făcută praf și pulbere așa cum pretinde el, sau dacă a ascuns-o undeva.

— Nu te enerva, Dominique, spuse Gorman uitîndu-se la mine.

— Are dreptate, d-le Jackson. Nu știm dacă minți sau nu. Dar putem să ne convingem.

Își scoase mîna din buzunar. Pistolul cu țeava de oțel cu reflexe albăstrui, părea o jucărie între degetele lui groase.

— Și să nu crezi că n-am să trag, amice. Nimeni nu știe că ești aici. Te îngropăm în grădină și n-o să fii descoperit decît după ani și ani. Sau poate chiar niciodată. Așa că nu-ncerca să ne joci feste.

— V-am spus exact ce s-a întîmplat ; dar e dreptul vostru să nu mă credeți. Tot la nimic ajungeți cu mine chiar dacă-mi fîlfîiți pe sub nas pistolul ăla.

— Stai jos, d-le Jackson, spuse încetișor Gorman și s-o luăm de la capăt.

Dintr-o dată păru să-și dea seama că Veda se află în cameră.

— Lasă-ne singuri, draga mea, îi spuse el ; avem de discutat cu d-l Jackson și ne-ai stînjeni.

Ea ieşi imediat. Fără ea, încăperea părea goală. Îi urmăream zgomotul paşilor pe scări cînd, deodată, mai auzii ceva : vîjîitul unei lovituri de pumn ; în aceeaşi clipă m-am aplecat. Şi-n secunda următoare o explozie de lumină îmi inundă capul ; probabil că m-am aplecat prea tîrziu.

Înainte ca Parker să mă doboare, observasem că acele ceasornicului de pe şemineu arătau ora unsprezece şi zece. Cînd m-am uitat din nou, arătau ora unsprezece şi jumătate şi Parker îmi turna apă pe faţă. Mi-am scuturat capul şi am fixat ceasul cu o privire de beţiv. Mă durea capul şi mă simţeam ca bolnav. Ceea ce mă scotea cel mai tare din sărite era faptul că acum eram legat cobză de scaun.

Gorman stătea lîngă şemineu şi mă pîndea. Parker stătea aplecat asupra mea cu o carafă de apă în mînă şi cu o expresie plină de ură întipărită pe faţă.

— Acum, d-le Jackson, spuse Gorman cu o voce gîfîită, să vorbim despre pudriera aceea. De data asta ai să-mi spui adevărul sau, dacă nu, va trebui să te conving.

— Nici o veste nouă, despre pudrieră, bătrîne, spusei eu cu hotărîre : n-a apărut nimic nici la rubrica „ultima oră“ ; absolut nimic, nimicuţ.

— Se vede cît de colo că povestea ta e cusută cu aţă albă : un tip şmecher şi isteţ ca d-ta n-ar fi lăsat pudriera în seif după ce l-a deschis. Ori ar fi luat-o şi ar fi încercat să iasă cu orice preţ afară, ori ar fi ascuns-o pe undeva prin cameră de unde ar fi putut-o recupera imediat ce l-ar fi lichidat pe gardian. Pentru nimic în lume n-ai fi lăsat-o în seif, d-le Jackson.

Avea dreptate, bineînţeles, dar nu putea dovedi nimic, aşa că mă uitam la el în bătaie de joc.

— Am lăsat-o în seif, spusei ; bomba aia mă scosese din minţi.

— Ia să vedem dacă te pot convinge să-ţi modifici povestea.

Se îndreptă spre mine. Mă uitam la el cum vine. Privindu-i faţa buhăită şi contractată îmi dădeam seama cît de tîmpit fusesem să mă întorc acolo. Ar fi trebuit să-mi închipui c-o să devină agresiv şi rău.

Apoi m-am gîndit la Veda şi la rochia aia albă şi mi-am zis că poate nu eram chiar aşa de tîmpit.

Acum stătea deasupra mea şi ochii îi licăreau umed.

— Vrei să-mi spui ce ai făcut cu pudriera sau trebuie să te fac s-o verşi ?

— M-am uitat cu atenţie, pudriera nu mai era decît o grămăjoară de praf, îi spusei.

Încercai să mă smulg din mîinile lui, dar frînghia mă imobiliza.

Nişte degete groase se încleştară pe bărbia şi gîtul meu.

— Ai face mai bine să te răzgîndeşti, d-le Jackson, îmi spuse el la ureche ; unde-i pudriera ?

M-am uitat spre Parker care stătea în picioare, lîngă şemineu. Privea scena cu un surîs de ranchiună pe faţă. M-am încordat.

— N-am nimic de adăugat, bătrîne, spusei eu pregătindu-mă să înfrunt sugrumarea.

Mă mai gîndisem eu că dacă animalul ăsta o să mă strîngă de gît o să mă buşească sîngele pe urechi. Aproape asta s-a întîmplat. Chiar atunci cînd credeam că-mi explodează ţeasta, slăbi strînsoarea.

— Unde-i pudriera ? d-le Jackson.

Vocea parcă-i venea de undeva de departe şi asta mă neliniştea. N-am scos un sunet, şi a strîns din nou. Simţeam cum osul maxilarului pîrîie sub strînsoare. Apoi parcă ceva a făcut explozie în capul meu şi am simţit cum sîngele-mi curgea din nas înăbuşindu-mă. Probabil că după asta mi-am pierdut cunoştinţa. Am văzut negru în faţa ochilor şi nu mai puteam respira, ca şi cum eram pe cale să mă înec.

Încă un jet de apă în faţă. Revin la suprafaţă cu respiraţia întretăiată. Gorman e tot acolo. Suflă ca un taur.

— Eşti prost, domnule Jackson, spuse el. Foarte, foarte prost. Spune-mi unde-i pudriera şi-ţi dau restul de bani şi te las să pleci. Încerc să fiu corect cu dumneata. Unde-i pudriera ?

L-am înjurat, am încercat să scap din mîinile lui, şi strînsoarea a început din nou. După cîteva minute de

înăbușire, de junghiuri dureroase însoțite de o cumplită senzație de zdrobire lentă, am leșinat din nou.

Cînd am redeschis ochii, acele ceasornicului de pe șemineu arătau miezul nopții fără zece minute. În încăpere domnea o tăcere plină de calm. Singura lumină venea de la un lampadar din celălalt capăt al camerei. Sub el stătea Parker citind o carte, cu o țigară atîrnîndu-i între buze. Nici urmă de Gorman. Pe masă, lîngă cotul lui Parker era un baston de cauciuc cu șnur la mîner.

N-am făcut nici o mișcare ca să-i arăt că-mi revenisem în simțiri. Cred că dacă ar fi știut-o, ar fi luat-o de la capăt cu ciomăgeala. Gîtul mi-l simțeam ca și cum s-ar fi prăbușit un zgîrie-nori peste el, iar sîngele încă-mi mai curgea din nas. Într-un cuvînt mă simțeam proaspăt și bine dispus ca un cadavru de zece zile.

Am auzit deschizîndu-se ușa și am făcut-o pe mortul, închizînd ochii și rămînînd țeapăn ca un manechin în vitrina unui magazin. I-am simțit parfumul cînd s-a oprit să mă privească. Am auzit-o îndreptîndu-se spre Parker.

— N-ar trebui să te afli aici, spuse el tăios. Ce vrei ? Ar fi trebuit să fii în pat.

— A spus ceva ?

— Nu încă, dar își va da drumul.

Părea prea sigur de el — mult, mult prea sigur.

— Și-a recăpătat cunoștința ?

— Nu știu și nici nu mă interesează. Hai, du-te la culcare.

Ea se întoarse dar nu plecă, ci se opri lîngă mine. Își scoase rochia cea albă și-și pusese din nou pantalonii pe care-i purtase la bazinul cu nuferi. Îmi ridicai privirea spre ea. Era palidă iar ochii-i străluceau prea tare. O clipă, privirile ni se încrucișară, apoi ea se întoarse spre Parker.

— E tot fără cunoștință, îi spuse ea lui Parker. După cum arată se pare că i-e rău de tot.

— Și încă n-a văzut decît jumătate din ce-o să vadă cînd o să se-ntoarcă Gorman. Acum pleacă. Nu trebuie să mai rămîi aici.

— Unde este Cornelius ?

— S-a dus la proprietatea lui Brett să vadă dacă poate descoperi ceva.

— Dar ce mai poate descoperi ? Poliția trebuie să fie acolo, nu ?

— De unde să știu eu.

El îi vorbea cu asprime.

— Du-te să te culci. Nu te mai vreau și pe tine aici.

— Ești supărat, cumva, pe mine, Dominique ?

Am mișcat capul încet ca să-i pot observa. Ea stătea în picioare lîngă fotoliu, jucîndu-se cu bastonul de cauciuc și cu ochii țintă la Parker.

— Nu, nu sînt supărat, spuse el ; dar du-te la culcare. Nu poți face nimic.

— Crezi că a ascuns-o ?

Parker își strînse pumnii.

— Nu știu. Ăsta-i necazul. S-a dovedit a fi tare șmecher. Poate a fost distrusă. Atîtea frămîntări și atîtea planuri, și acum am ajuns să nu știm nimic.

Lovi puternic cu pumnul în brațul fotoliului.

— Cornelius a fost pur și simplu nebun încrezîndu-se în nenorocitul ăsta de escroc parșiv.

— Da...

Acum, ea legăna leneș bastonul de cauciuc în mînă.

— ...Bine, dar Cornelius nu se va putea apropia de casă, nu-i așa ? Chiar nu pricep de ce a plecat.

— Nu poate să mai facă nimic. I-am spus-o și eu, dar nu vrea să asculte. Nu-și poate găsi liniștea pînă nu află adevărul. Dacă nu-l află, o să-l ucidă pe Jackson. Puțin îmi pasă de ce-o să facă el. În situația în care sînt, nu mai contează nimic.

Ea îi arătă ceva pe jos :

— E a ta, chestia de acolo ?

Bine jucat, cu detașare și calm ; o întrebare obișnuită, cît se poate de simplă. Asta-l înșelă pe Parker ; aproape că mă înșelă și pe mine. El se aplecă în față ca să se uite. Ceafa lui era o țintă perfectă. Ea lovi cu sălbăticie. Parker se întinse cît era de lat, cu fața la podea. Nici măcar n-a gemut. Ea se dădu înapoi și dădu drumul bastonului de cauciuc ; își duse una dintre mîini la față.

— Mi-a plăcut cum ați jucat, spusei eu.

Se întoarse brusc și mă privi.

— Şi acum ce facem ? întrebai eu.
Ea continua să mă ţintuiască cu privirea.
— Eu una nu aveam altă soluție, nu-i așa ? spuse ea. Vorbele i se îngrămădeau precipitat.
— Nu puteam să-i las să vă tortureze.
— Asta așa e, spusei eu ; ce-ar fi să mă şi dezlegaţi ? Ea se duse repede la servantă, luă un cuțit și veni spre mine.
— Am o mașină gata pregătită. Numai că nu ştiu încotro s-o iau, spuse ea în timp ce tăia frînghia.
— Adică vreţi să spuneţi că vă gîndiţi să veniţi cu mine ?
Știam cu certitudine că nu mai putea rămîne acolo după ce-l lovise pe Parker, dar vroiam s-o aud spunînd cu gura ei că va pleca cu mine.
— Ce altceva pot face ? întrebă ea cu nerăbdare ; dacă după cele întîmplate Cornelius ar pune mîna pe mine... nu știu ce-ar fi în stare să-mi facă.
Am dat de-o parte și ultimul capăt de frînghie şi m-am sculat în picioare clătinîndu-mă.
— Merge, spusei eu, pipăindu-mi gîtul cu un gest matern ; de cînd v-am văzut prima dată am simţit că o să ne înțelegem bine. O să fim nişte asociaţi clasa întîi !
M-am dus clătinîndu-mă pînă la servantă şi mi-am turnat o dușcă zdravănă. A fost tare nasol cînd am înghițit-o, dar nemaipomenit de bine după ce a ajuns în stomac.
— O să stăm de vorbă după ce ieşim de aici, spusei eu ; nu pot pleca în halul ăsta. Unde-şi ţine Parker hainele ?
— Camera de sus, chiar în faţa scărilor. N-o să-şi revină ?
— Nici vorbă ! O să doarmă ceasuri în șir. Aşteaptă-mă puțin.
M-am aplecat asupra lui Parker. L-am întors cu fața-n sus și l-am ușurat de povara pistolului pe care l-am vîrît în buzunarul meu.
— Vin îndată, spusei eu părăsind-o.
În zece minute m-am spălat şi m-am îmbrăcat cu cel mai puţin bătător la ochi dintre cele două costume ale lui Parker. Era puţin strîmt la umeri dar, în lipsă de

altceva mai bun, mergea și ăsta. Am găsit și o eșarfă de mătase albă pe care mi-am pus-o în jurul gîtului ca să ascund vînătăile. Mă durea capul, iar gîtul parcă-mi fusese dat prin mașina de stors, dar, una peste alta, eram cît de cît în formă.

Am coborît scara în goană și am intrat în sufragerie. Ea mă aștepta. Ochii ei erau pătrunzători și atenți și era încă palidă.

Mi-am mutat privirea de la ea la Parker. N-avea să-și revină mai devreme de cîteva ceasuri.

— E gata tot ? întrebai, adresîndu-i un surîs.

— Unde mergem ?

— La Santa Medina. Cel puțin în noaptea asta. O să punem lucrurile la cale cînd vom ști mai multe unul despre celălalt. Aveți ceva de luat cu dv. ?

— Valiza mea este în mașină.

— Păi asta miroase a premeditare.

— Îndată ce a plecat Cornelius, am hotărît ce am de făcut.

Inima reîncepu să-mi bată năvalnic.

— Mă întreb ce v-a atras la mine, spusei eu.

Nu-mi răspunse și nici nu se uita la mine.

— Poate ar fi mai bine s-o ștergem, spusei eu, după ce-i lăsai timpul necesar să-mi răspundă dacă ar fi avut chef.

— Sărută-mă, spuse ea.

Perfect, și cu asta problema era rezolvată. Avea darul să-mi zdruncine nervii. Cînd se desprinse de mine, tremuram.

— Acum o ștergem, zise ea, și ne îndreptarăm spre ușă.

Dar, deschizînd ușa de la intrare, ne oprirăm brusc amîndoi. Din josul scării, Gorman se uita țintă la noi. Era tot atît de surprins ca și noi. Însă am fost mai rapid ca el și țineam deja pistolul în mînă.

— Atenție ! spusei.

Glasu-mi suna ca un pîrîit de pînză sfîșiată. Gorman își lăsă mîinile în jos. Micii lui ochi negri ne priveau pe rînd. Fața îi era împietrită.

Max era în mașină. Se uita la mine prin fereastra portierei, cu ochii holbați de frică.

— Ieși din mașină, îi zisei. Are un pistol în buzunarul din dreapta. Caută-l.

Max coborî, trecu în spatele lui Gorman, îi vîrî mîna în buzunar şi scoase pistolul automat.

— Ia-i-l, îi spusei lui Veda.

Ea coborî treptele, Max îi întinse pistolul şi ea îl luă.

— Ce prostie copila mea, îi spuse Gorman, ai s-o regreţi.

— Tacă-ţi fleanca, strigai eu, ea vine cu mine.

— Ei bine, de data asta șansa v-a surîs, d-le Jackson, spuse el liniștit, dar am să te găsesc eu, am să te găsesc şi pe tine Veda.

Era calm și plin de sînge rece și asta îl făcea și mai periculos.

— O să vă găsesc, fiţi siguri de asta.

— Duceți-vă să-i ţineţi companie lui Parker. Se simte părăsit în hardughia asta de casă. Şi o să-mi daţi inelul. Am nevoie urgentă de bani lichizi.

Se uită la diamant, apoi la mine.

— Dacă vrei, vino şi ia-l, spuse el, strîngîndu-și palma într-un pumn colosal.

— Nu uitaţi că eu sînt cel care are-n mînă pocnitoarea, și cînd cineva se joacă cu ea obţine tot ce vrea.

— Nu și de data asta, d-le Jackson.

— Dă-mi-l, moșulică.

Nici nu se clinti.

Simţeam că Veda mă privește. Dacă-l lăsam pe umflatul ăsta să-mi scape, scădeam în ochii ei. Mai mult, aveam nevoie de inelul ăsta. Dar, oricum, nici nu mă gîndeam să m-apropii de el. Ştiam că dacă pune gheara pe mine, n-aveam nici o şansă să scap.

— Îmi pare rău, Papaşa, spusei eu.

Şi chiar era pe bune.

— Dar vreau inelul ăsta. Dacă nu mi-l dai ai să te alegi cu un picior făcut zob. Îţi dau trei secunde.

Mă fixă cu privirea, apoi gura i se strîmbă într-un rictus. Era primul semn de furie pe care-l dădea pînă acum. Își dăduse seama că nu glumeam.

— Ia-l d-le Jackson, spuse el, scoţîndu-și inelul de pe deget.

Îl aruncă la picioarele mele.

— Dar asta o să vă îngreuneze situaţia la viitoarea noastră întîlnire.

Am luat inelul de pe jos şi l-am pus în buzunar. E nostim, dar acum că-l aveam, îmi dădeam seama că încă de la început vrusesem să i-l iau : din clipa în care i-l văzusem prima dată, atunci cînd venise la biroul meu.

Cînd am plecat, stătea în picioare la capătul scărilor, uitîndu-se după noi. Maşina lui Veda era o cabrioletă rapidă cu formă aerodinamică. Ea conducea, iar eu stăteam în genunchi pe banchetă, cu pistolul în mînă, supraveghindu-l pe Papaşa, pînă ce dispăru în întuneric.

Aveam o tulburătoare şi nasoală presimţire, că o să ne reîntîlnim.

CAPITOLUL VI

Nici un turist nu merge vreodată la Santa Medina, oraş pe care milionarii îl vorbesc de rău de parc-ar fi bîntuit de ciumă. Dacă cunoşti San Luis Beach, ei bine, pe lîngă el, Santa Medina chiar că pare un loc bîntuit de ciumă.

Singura afacere care prosperă în oraşul ăsta aglomerat, cu case din lemn, storuri arse de soare, împînzit de crîşme, este tripoul lui Nick Casy, unde mai devreme sau mai tîrziu, tot excrocul şi traficantul, tot vînatul bun de închisoare şi tot jucătorul profesionist din cele patru colţuri ale Americii vine să dea bună ziua şi să joace zaruri. Stabilimentul lui Casy este celebru pe toată coasta Pacificului. Se zice că fără Nick Casy, Santa Medina ar fi secătuit de mult ; pe de altă parte, alţii sînt de părere că va fi cu atît mai bine pentru oraş cu cît Casy va pleca mai repede.

Tripoul domină oraşul. Marea lui firmă de neon se zăreşte de departe, chiar înainte de a bănui că acolo, în întuneric, se ascunde oraşul. E singura clădire din cărămidă şi acoperiş de ţiglă din oraş şi se înalţă într-o zonă

fără case, iar la ea se ajunge pe un larg drum de beton care duce pînă la intrare.

Pe Casy îl cunosc de mult timp. Îl descoperisem cu mulţi ani înainte de a ajunge să fie plin de bani. Pe vremuri îşi cîştiga traiul jucînd cărţi, dar îi mersese buhul şi cu greu mai găsea cîte un fraier să joace cu el. Era mai tot timpul cu buzunarele goale, şi cînd l-am cunoscut era amestecat într-o poveste care se terminase cu împuşcături în fostul bar a lui Mac, pe plaja din San Francisco. Era un asasinat politic şi sticleţii căutau un ţap ispăşitor. Puseseră gabja pe Casy şi înscenarea ar fi fost luată de bună dacă n-aş fi apărut eu ca martor-surpriză la proces, unde am spus că Casy nu trăsese nici un foc de armă pentru că în momentul acela se afla cu mine. Nu era adevărat, dar nu găseam că e drept ca sticleţii să încolţească un om pentru că era în mizerie şi nu avea relaţii, ca să salveze prestigiul nu ştiu cărui politician grăsan, prea ramolit ca să reziste la băutură.

Mărturia mea a impresionat juriul care a dat verdict de neurmărire. Casy şi cu mine a trebuit să părăsim oraşul, şi încă repede. Dacă ar fi pus mîna pe noi, caralii ne-ar fi azvîrlit chiar ei afară din oraş, dar noi am fost mai iuţi decît ei.

Casy a luat lucrurile foarte în serios. A jurat că n-o să uite niciodată că i-am salvat viaţa, şi n-a uitat-o.

De fiecare dată cînd mă duceam să-l văd, mi se oferea totul pe cheltuiala casei şi se înfuria teribil chiar dacă vroiam să-mi plătesc datoriile la joc. Treaba asta mă punea în încurcătură şi am renunţat să mă mai duc să-l văd. Trecuseră de atunci vreo zece luni.

Pînă cînd aveam să ştiu mai mult despre pudrieră şi de ce ţinea Gorman aşa de mult s-o aibă, hotărîsem să mă ascund la Casy. Aici, şi eu şi Veda eram în siguranţă.

Toate astea i le-am spus lui Veda în timp ce conducea pe drumul ce cobora în serpentine spre Santa Medina.

— Bine, spuse ea, în întuneric.

Nu-i distingeam decît conturul capului şi vîrful aprins al ţigării pe care o ţinea între buze :

— Dar acum n-am chef să stau de vorbă. Aş vrea să reflectez. Nu te superi dacă am să-mi pun puţină ordine în gînduri. O să putem sta de vorbă mai tîrziu, nu ?

N-am mai scos o vorbă de la ea pînă cînd a tras în faţa barului lui Casy.

— Aici e ? întrebă ea.

Am ajutat-o să coboare din maşină şi i-am arătat firma luminoasă. Avea vreo opt metri pătraţi şi simţeam căldura tuburilor incandescente chiar la distanţa la care ne aflam.

— Nu crezi că firma asta-i de ajuns ? spusei eu ; să intrăm, o să-ţi fac cunoştinţă cu Casy.

Paznicul de la uşă îmi aruncă o privire rapidă de dur, apoi îşi duse mîna la şapcă. Era plătit să ştie cine putea să intre fără probleme, şi cine nu. Ăsta-şi merita banii, muncea pentru ei, nu-i fura.

— Patronul e pe-aici ?

— În birou.

— Mulţumesc.

Am luat-o pe Veda de braţ şi am traversat vestibulul printr-un ocean de tapiserii, de-a lungul unuia dintre cele cinci baruri şi am coborît un culoar care ducea la apartamentul lui Casy. Prin preajmă cînta îndrăcit o trupă de jazz. În aer plutea un miros de fum de tutun şi de whisky.

Nu era un local de lux, dar scopul propus era atins. Înăuntru găseai tot ce-ţi doreai, de la o blondă plină de consimţămînt pînă la parteneri de poker. Casy alimenta toate viciile. Singurul motiv pentru care poliţiştii nu închiseseră localul era acela că însuşi şeful poliţiei avea un punct slab şi Casy i-l întreţinea.

Un flăcău, cu un profil à la Byron, dar ceva mai reuşit, într-un seducător costum de flanelă albă, cu o albăstrea la butonieră se strecură dintr-o încăpere şi începu să ne facă graţii. Se uita la Veda cu nişte ochi ca ai lui Bambi din filmele lui Disney, îşi flutura cu neastîmpăr genele lungi către ea, şi continua să se fandosească.

Expresia Vedei mă făcu să rîd. Am intrat împreună în barul rezervat prietenilor lui Casy. Încăperea era plină de bărbaţi şi de fum.

Jos, gorila lui Casy, un tip scurt, îndesat, cu un năsoi nasol făcut una cu faţa şi ochii ca două cuburi de gheaţă, se desprinse de la bar şi veni spre mine cu un aer ameninţător. Dar cînd mă recunoscu îmi surîse, şi-mi dădu o lovitură amicală în piept. Apoi o zări pe Veda şi-şi înghiţi literalmente buzele-i de harap.

— Salut bătrîne, spuse el. De unde ai apărut ? Nu te-am mai văzut de luni de zile.

— Casy e pe-aici ?

Făcu semn cu capul spre uşa din fundul încăperii.

— Intraţi. E liber.

Toţi bărbaţii încetaseră să mai vorbească şi o fixau pe Veda. Şi normal ! Cred că dacă ar fi trecut printr-un cimitir s-ar fi deschis şi mormintele. Eu am început să-mi dau aere şi mi-am luat o mină dură, aşa ca să-i fac să înţeleagă că n-ar fi sănătos pentru ei să le treacă prin cap ceea ce nu trebuie. Ea a trecut prin faţa tuturor ca şi cum ar fi fost nişte stîlpi de palisadă.

— Pe uşa asta, îi spusei, iar ea întoarse mînerul şi intră de-a dreptul.

Casy stătea la birou, cu o sticlă de whisky la îndemînă strîngînd un trabuc între dinţii lui mici şi albi. Era în cămaşă cu mîneca scurtă, cravata îi atîrna cu nodul desfăcut, iar gulerul îi era descheiat.

— Floyd ! — exclamă el sărind în picioare. Asta-i bună ! Ce mai faci, bestie ?

Ne-am strîns mîna cu putere încercînd prieteneşte, să ni le strivim reciproc. Casy are un hectar de palmă.

— Ţi-o prezint pe d-ra Rux, spusei eu surîzînd ; Veda, el e Mick Casy despre care ţi-am vorbit.

Veda îşi îndreptă spre el privirea-i rece şi pătrunzătoare.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse Casy, nu prea în largul lui ; luaţi loc. Serviţi ceva de băut ?

Veda luă loc. Se părea că-l scotea pe Casy dintr-ale lui, căci începu să se încheie la guler şi să-şi refacă nodul la cravată.

— Scuzaţi-mă, dar nu mă aşteptam la vreo vizită.

— Fii aşa cum eşti, Mick, spusei eu, aducînd încă un scaun. Veda este o prietenă pe bune. Aşteaptă s-o cunoşti şi tu aşa cum o ştiu eu.

Casy surîse jenat. Era clar că Veda îi luase minţile.

— Adevărat ? Ei bine tu, tu ştii să le descoperi Floyd ! La naiba ! Hai, ia un pahar.

În timp ce pregătea băuturile, Veda îl studia. Casy era mic, cu un tors cam cît un butoi de 200 kg ; se apropia de cincizeci de ani şi avea aerul a ceea ce de fapt şi era : proprietarul unui tripou prosper frecventat de duri.

— Unde ai dispărut atîta vreme, Floyd ? întrebă el aruncîndu-mi o privire surprinsă. Nu te-am văzut de luni de zile. Ce pui la cale ?

— Buclucuri care mai de care mai mari.

Luai paharul pe care mi-l pusese dinainte şi-mi deşertai whisky-ul în măţăraie.

— E vorba de doi tipi care o fac pe şmecherii, Mick. Aş vrea să mă ascund o vreme.

— Caralii ?

Casy o privi din nou pe Veda ca şi cum o mai văzuse şi nu ştia cînd şi unde.

Am scuturat capul.

— Nu, nu pentru moment. Nu-i vorba de sticleţi. Dar s-ar putea să apară pe parcurs.

— Doi flăcăi zici ? Vrei să mă ocup de ei ? Da' ce dracu, Floyd, judecă puţin. De ce să te ascunzi ? Joe se va ocupa de orice tip care-ţi face necazuri, o ştii prea bine.

— Da, dar e un fel de afacere de familie. O să am eu grijă de ei la momentul potrivit, dar clipa asta încă n-a sosit, Veda şi cu mine vrem să evităm să fim văzuţi cîteva zile. Poţi să ne ajuţi cu treaba asta ?

Casy îşi trecu degetele prin păr şi-şi încruntă sprîncenele :

— Fireşte că pot. Vino cu mine la hotel dacă vrei. Pază bună, băutură gîrlă, şi paturi bune. O să-ţi placă. Îţi convine, ce zici ?

Dădui din cap :

— Mă gîndeam că vom fi oarecum singuri.

O privi din nou pe Veda. De data asta, Mike surîse.

— Da, ar fi trebuit să mă gîndesc la asta. Mai e garsoniera de pe acoperiş. E ocupată de doi flăcăi, dar ăştia pot să se care. Ce zici de treaba asta ?

Garsoniera, o cunoşteam. Speram să mi-o cedeze.
— Perfect, spusei.
Părea bucuros să arate ce poate face pentru mine. Strigă să fie chemat Joe.
Veda tăcea ; îşi făcea din nou numărul de statuie. Ochii ei priveau, iar ea stătea ţeapănă.
Intră Joe.
— Pune să-i dea afară pe ăia doi din garsonieră, Joe, ordonă Casy, şi să se facă curat în camere. Mişcă-te repede : Floyd va sta acolo.
Joe părea surprins, dar nu puse întrebări.
— Bine, şefule, spuse el şi ieşi.
— Ce-aş mai putea face pentru tine, întrebă Casy ; dacă mai e nevoie de ceva nu trebuie decît să-mi spui.
Am scos la iveală inelul lui Gorman şi l-am aruncat pe mapa de birou.
— Mi-aş dori ceva bani ca să am cu ce mă duce la iarbă verde, Mick.
El luă diamantul, îl puse în dreptul luminii şi-şi miji ochii :
— Drăguţă piatră.
— Da, dar frige.
Îţi ridică brusc privirea spre mine şi încruntătura i se accentuă.
— Sticleţii n-au nici o treabă în legătură cu inelul, Mick. L-am luat de la tipul care-mi făcea necazuri. N-o să se ducă să reclame la poliţie.
Fruntea i se descreţi.
— O.K. Ce vrei în schimb ?
— Face cam patru-cinci mii. Dar o să-mi ajungă şi trei mii.
— Gheaţă ?
— Da.
Se îndreptă spre un seif deschis, scoase un sul de bancnote şi aruncă pe masă un teanc gros.
— Ai aici o mie. O să-ţi fie de ajuns să rezişti o vreme ? Restul pînă la trei îl poţi primi cînd vrei.
Mi-am vîrît banii în buzunarul pentru revolver.
— Eşti un adevărat prieten, Mick.
— Şi încă ce prieten !

Apoi, uitîndu-se la Veda :

— Știi, pe vremuri mi-a salvat viața. E un băiat pe cinste, ți-o spun deschis. Și să nu dai voie nimănui să-l vorbească de rău.

— Oh, nici vorbă, spuse Veda.

Casy ne umplu din nou paharele.

— De flăcăii ăia doi, spuse el, ești sigur că nu vrei să mă ocup ?

Am clătinat din cap.

— Nu încă. Cel puțin nu acum, dar nu se știe niciodată. Unul dintre ei este un dur.

— Așa-mi și plac, spuse Casy cît se poate de firesc. Și era adevărul adevărat.

Joe își strecură capul prin deschizătura ușii :

— Sus e liber. V-am urcat valizele, domnișoară.

Se chiombi la Veda. Ea îi mulțumi. În ciuda calmului ei, îmi dădeam seama că era oarecum uluită de toată atenție asta cu care eram primit.

— Hai vino, spuse Casy, ridicîndu-se din fotoliu. O să urcăm împreună.

I-am pus mîinile pe umeri și l-am forțat să se reașeze.

— O să te văd mîine Mick. O să stăm de vorbă. Deocamdată am de lămurit o problemă cu mititica asta brunetă.

Joe tuși încurcat ducîndu-și mîna la gură, iar Casy nu-și ascunse surprinderea.

— Nu mi-am dat seama, spuse el, scuzîndu-se, desigur, du-te.

— Nu-ți fă probleme ; și, luînd-o pe Veda de braț — s-o ștergem, zisei.

Ajuns la ușă, mă întorsei. Casy rămăsese prostit, cu gura căscată și ochii cît cepele. Joe trimitea bezele spre tavan din vîrful degetelor lui groase.

— Și mulțumesc încă o dată, Mick, spusei.

— Apoi am deschis ușa și am traversat barul pe urmele Vedei.

Flăcăii se opriră din nou din flecăreală. O radiografiară pe Veda cu ochii ce emanau raze X. Am condus-o la liftul din hol și am urcat pînă la mansardă.

Garsoniera era un cuibuşor de dragoste şi era formată dintr-un vestibul spaţios, un dormitor, o bucătărie şi o grădiniţă amenajată chiar pe acoperiş. Fusese decorată şi mobilată de un decorator de lux din Los Angeles. Veda inspectă vestibulul, cu mîinile în buzunare şi cu capul înclinat.

— Îţi place ?

Se întoarse uşor pe călcîie pentru a mă privi în faţă.

— Ce-ai făcut cu pudriera ? întrebă ea.

— Stai jos.

M-am îndreptat spre micul bar din cameră.

— Înainte de a vorbi despre pudrieră o să stăm de vorbă despre tine. Ce rol ai în toată afacerea asta ?

Se aşeză, îşi puse picior peste picior şi-şi privi mîinile, încruntîndu-şi sprîncenele.

— Vreau să ştiu, pudriera... spuse ea... ce ai făcut cu ea ?

— Să discutăm despre fiecare lucru pe rînd.

Am pregătit două whisky-soda şi am venit cu ele lîngă ea :

— Cine eşti tu ? Să începem cu începutul. Cum ai ajuns să te vîri în treaba asta ?

Ea luă paharul, se gîndi o clipă, apoi spuse :

— Nu m-am putut abţine. Vroiam bani.

M-am aşezat în faţa ei, am supt jumătate de pahar şi l-am pus pe jos lîngă picior. De pe o măsuţă alăturată am înşfăcat un pachet de ţigări şi i-am aruncat una ; mi-am aprins-o pe a mea şi apoi i-am azvîrlit ei cutia cu chibrituri.

— Cum ai dat peste Gorman ?

— Este impresarul meu.

Mi-am pironit privirea în ochii ei :

— Mi-a spus că faci un număr de strip-teasse. E adevărat ?

— Da.

— Ei, hai, nu mă face să-ţi scot vorbele cu cleştele din gură. Începe cu începutul. Vreau să ştiu despre tine tot atîta cît ştii şi tu însăţi.

Ea luă un gît și mă studie. Avea un fel anume de a te privi, așa printre gene... Cînd se uita la tine așa, nu-i vedeai ochii, dar îi simțeai.

— De ce ți-aș spune ceva despre mine ?

— Și de ce n-ai face-o ?

Privirea ei se abătu de la mine pentru a se fixa pe zidul din față. În ochi îi plutea o expresie gînditoare și îndepărtată ; apoi începu să vorbească.

Bătrînul ei era fermier, spuse ea. Avea o mică fermă aproape de Waukomis, în Oklahoma. Cu ea își întreținea familia : pe bătrîna ei, patru băieți și cinci fete. De cînd se știa ea, viața fusese grea. Ferma stătea gata să se prăbușească, bătrînul a făcut tot ce a putut ca să nu se ruineze de tot, dar și-a distrus sănătatea. Situația asta o șubrezise și pe maică-sa, și mizeria în care trăiau o făcuse să devină afurisită și o înăcrise. Copiii erau pe jumătate înfometați și sălbăticiți. Cînd Veda a împlinit șaisprezece ani îl găsiră pe bătrîn lîngă o mlaștină. Se îmbătase criță și căzuse cît era de lung cu fața în jos într-o apă adîncă doar de zece centimetri și se înecase. Nu mai avusese putere nici măcar să întoarcă capul ca să respire.

După aceea, familia se risipi. Veda își găsi o slujbă într-un restaurant de pe o șosea națională, unde spăla vesela și servea masa camionagiilor înfometați care se opreau acolo la orice oră din zi și din noapte.

Era înnebunită să facă cinema și singurul ei gînd era să ajungă la Hollywood. Era sigură că o să găsească o slujbă ca figurantă și că o să devină star cînd va avea norocul s-o vadă vreun barosan. Ii povesti toate astea unui camionagiu care-i spuse că n-ar fi imposibil să aibă norocul ăsta. O fată cu o figură și un corp ca al ei, spunea el, era cît se poate de potrivită pentru cinema și îi propuse să facă cu el călătoria asta.

La început n-a vrut să-l creadă dar el i-a jurat că nu glumește. Bineînțeles, mai adăugase el, privind-o cu ochii lui duri și pătrunzători, mai era și o mică ceremonie pe care o pretindea în schimbul propunerii lui. Ea nu trebuia să se aștepte ca el să-i dea bani, dar nu-i așa că n-ar refuza să-i cîștige ? Fața îi căpătase o expresie ani-

malică care o înghețase. Şi-i spuse să vină seara în hambarul din spatele restaurantului.

În adîncul ei simțea că dacă ajunge la Hollywood va deveni star. Nu va mai trebui să spele vase, nici n-o să mai stea în mirosul rînced al resturilor de mîncare, nici n-o să-și mai spele singură hainele, avea să scape de toate necazurile astea dacă reușea să ajungă la Hollywood. Așa că-i spuse că va veni chiar în noaptea aceea în hambar.

Bineînțeles, în ceea ce privește banii, o trase pe sfoară. Dar la Hollywood nu ajunse decît un an mai tîrziu. Trei săptămîni îi trebuiră ca să străbată drumul pînă acolo. Odată ajunsă, își găsi o slujbă la o cafenea șic din fața unuia dintre marile studiouri. După cîtva timp în care a umblat cu cîțiva tehnicieni de la studio întîlni pe unul dintre directorii cei mai puțini celebri. După o probă de fotogenie, pe care o văzu și ea, fu destul de deșteaptă să-și dea seama că cel care i-o înlesnise, contra unui week-end, avusese dreptate cînd îi spunea că deși frumoasă, nu era fotogenică.

Practic, directorul îi promisese un rolișor și se simți jenat cînd văzu ce ieși din proba de fotogenie. Vrînd s-o ajute într-un fel sau altul, îi dădu o recomandare pentru Gorman care îi făcu un contract și lucră pentru el cam un an. Se obișnuise repede cu munca asta și era solicitată. Cîștiga banii, îi cheltuia și mai tot timpul era lefteră. Atunci Gorman îi făcuse o propunere.

Tot timpul cît vorbise despre ea, rămăsese cu ochii țintă la perete. Era ca și cum și-ar fi vorbit ei înseși. Cînd a ajuns cu povestirea la propunerea lui Gorman s-a ridicat să-și ia o țigară și după ce a aprins-o a reluat :

— Mi-a spus că are o ofertă pentru mine ; că trebuie să-mi fac numărul la proprietatea lui Lindsay Brett de la San Luis Beach. Nu m-am gîndit la nimic deosebit. Eram obișnuită să merg în case particulare chiar și în alte orașe. Apoi mi-a spus că aș putea cîștiga o grămadă de bani dacă reușeam să aflu cifrul de la seiful lui Brett, dacă sînt sau nu sonerii de alarmă, cum își organizau gardienii turele, și alte lucruri de genul ăsta. La început credeam că glumește. Nu fusese vorba despre așa ceva niciodată de cînd începusem să lucrez pentru el. Dar nu glumea. Mi-a zis că o să cîștig o mie de dolari dacă-i

aduceam informaţiile cerute. I-am spus că am să mă mai gîndesc.

Se plimba prin cameră, cu mîinile în buzunare, strivind ţigara între buze şi punîndu-şi în valoare trupul sculptural.

— În cele din urmă i-am spus că am s-o fac, spuse ea.

Se opri să mă privească, apoi reîncepu să rătăcească încolo şi-ncoace prin cameră :

— Totul s-a petrecut fără probleme. Brett a deschis seiful ca să le arate prietenilor un diamant pe care-l cumpărase. Cifrul era notat pe un cartonaş pe care l-a scos din portofel. Era uşor să pui mîna pe portofel şi să copiezi cifrul, fără ştirea lui. Mai mult, s-a îmbătat destul de tare în timpul petrecerii. S-au îmbătat cu toţii. L-am întrebat dacă avea instalat un sistem de alarmă şi el mi-a arătat cum funcţionează. Era tare mîndru de instalaţia asta şi s-a distrat punînd-o în funcţiune şi băgîndu-i în viteză pe gardieni. Am făcut un mulaj în ceară al cheii de la uşa de serviciu. Lucram calm şi eficient căci toţi erau beţi ca nişte porci.

— Deci nu te-ai plimbat dormind ?

Rîse scurt şi dur, fără bucurie.

— E' unul dintre puţinele lucruri pe care nu le fac.

— Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat ?

— I-am spus lui Gorman că am aflat combinaţia cifrului de la seif, cum funcţionează sistemul de alarmă şi că am luat mulajul cheii. A fost mulţumit pînă în momentul în care i-am cerut să-mi spună la ce-i foloseau toate astea.

Îşi strînse buzele şi-şi încruntă sprîncenele rememorîndu-şi scena :

— N-a fost încîntat deloc cînd i-am spus că dacă vrea să-i dau informaţiile trebuie să mă ia ca parteneră.

Acum ascultam cu atenţie.

— A făcut-o ?

— Da. Scutură scrumul pe jos. Nu chiar aşa cu una cu două, dar pînă la urmă am reuşit.

— Şi ce ţi-a spus ?

Îşi sprijini coatele pe şemineu şi-şi împinse bustul înainte.

— Mi-a spus pentru ce vroia pudriera și ce va face cu ea cînd va pune mîna pe ea. Mi-a spus cît valora pudriera și cum avea s-o transforme în bani. Mi-a promis o treime din cîștig, oricît ar fi fost el, în schimbul informațiilor mele.

— Și pudriera pentru ce anume o vroia ? întrebai eu nepăsător ; puțin cam prea nepăsător.

— Ce ai făcut cu ea ? întrebă ea pe un ton la fel de detașat. Abia acum intram în joc.

— Da, este așa cum ai spus tu deja. Nu-ți fă griji pentru pudrieră. E la loc sigur. Termină-ți povestea. Pentru ce o vroia ?

— De ce crezi că l-am trădat pe Gorman, întrebă ea. Și mă fixă cu ochii ei scînteietori și reci.

— Pentru că nu te-ndurai să-l lași să mă tortureze, rîsei eu ; îți amintești ?

Rîse batjocoritor.

— Și mai de ce ?

— Te-ai gîndit că Gorman nu-ți va da partea care ți se cuvenea. Știai că Parker e viclean și ai gîndit că după ce vor pune mîna pe pudrieră îți vor suci drăguțul tău gît și te vor azvîrli în bazin.

După lumina din ochii ei de Nu-mă-uita se vedea clar că clocește un gînd anume :

— Continuă.

— De asemenea ai socotit că o treime nu face cît o jumătate și cînd am apărut eu ți-ai zis că sînt genul de tip cu care ai putea pune ceva la cale. Și cînd m-am întors și le-am înșirat gogoșile cu pudriera făcută scrum ai fost sigură că sînt omul care-ți trebuie.

— Am ceva informații de vînzare, și dacă le vrei, te vor costa jumătate din ceea ce vei putea obține de la Brett.

M-am ridicat și am căscat.

— Vino, micuțo, mergem la culcare. Am vorbit destul în seara asta. Hai să-ți arăt unde ne vom pune obositele noastre capete.

Neliniștea și îndoiala îi sclipiră în ochi.

— N-ai nevoie de informațiile mele ? întrebă ea cu bruschețe.

— Am să mă gîndesc la asta, spusei eu, şi-o luai de braţ ca s-o conduc în dormitor. Poate că n-o să am nevoie de informaţiile tale.

— Ba da, o să ai, spuse ea trăgîndu-şi braţul ; nici vorbă că o să ai. Pudriera nu poate fi valorificată de nimeni, decît dacă ştie ceea ce ştiu eu. Şi oricum eu vreau jumătate....

— Nu mai spune, zisei eu, aşezîndu-mă pe pat, închipuie-ţi că am un cap făcut să aflu cu el o sumedenie de lucruri. Am fost detectiv particular. Treaba mea este să descopăr anumite lucruri, şi ai să fii uimită de lucrurile pe care le-am aflat.

Mă înfruntă din privire ; pe obraji îi apărură doi bujori de mînie. Acum nu mai era calmă : dăduse strechea în ea.

— Eu vreau jumătate — începu ea, dar eu am culcat-o pe pat.

— Nu încerca să scapi de mine ţipînd, scumpeteo, îi spusei ; în seara asta nu mă mai interesează afacerile. Vreau puţină distracţie.

— Să nu contezi pe mine că am să ţi-o ofer ! spuse ea cu dinţii strînşi încercînd să-mi scape din strînsoare ; dar nu numai ea avea oţel în încheieturile mîinilor.

— Dă-mi drumul ! spuse ea furioasă, am să ţip.

— Eşti invitata mea, îi spusei, înşfăcînd-o de braţe. Ce mai contează un ţipăt, două, acolo, în toată hardughia asta ? Aici se găseşte totdeauna cineva care să ţipe : face parte din peisaj. Aşa că n-ai decît să urli cît vrei, dacă ai chef.

— Dă-mi drumul, pentru Dumnezeu !

Îşi smulse un braţ din strînsoare şi primii un pumn în maxilar, care-mi dădu capul pe spate. Apoi mă izbi cu piciorul în tibie şi cu pumnul strîns mă lovi de cîteva ori, mărunt, în gîtul care mă durea de pe urma strînsorii lui Gorman.

M-am dat puţin înapoi şi i-am trîntit un pumn, din scurt, în coaste. Era o lovitură parşivă şi dură, şi aerul îi ţîşni din plămîni însoţit de un „uufff“ !

Simţeam că nu mai pot să mă port cu blîndeţe. În ultimele douăzeci şi patru de ore toată lumea mă luase la tăbăcit ca pe o minge. Se spune despre mine că sînt un

dur, dar pînă acum toată lumea mă luase drept momîie. Era timpul să arăt că sînt şi al dracului.

— Ah ! deci aşa stau lucrurile, spusei aplecîndu-mă peste ea, am făcut-o destul pe prostul. E rîndul tău, frumoaso, să dansezi puţin, şi sper să-ţi placă.

— Brută ce eşti ! gîfîi ea.

Se zbătu, se ridică şi mă lovi cu piciorul. Apoi ţipă iar eu o înşfăcai în braţe. Încercă să muşte, dar nu prea convingător. La un moment dat, îşi strecură braţele pe după gîtul meu şi se agăţă strîns de el ca şi cum îi era frică că o să mă piardă. Buzele i se întredeschiseră şi le cuprinseră pe ale mele. Ochii îi străluceau ca două stele albastre.

Aşa cum am mai spus-o deja, femeia este un animal ciudat.

CAPITOLUL VII

Soneria stridentă a telefonului mă făcu să sar în sus. Un alt iepure descoperit ţîşni dintre perne, alături de mine.

— Nu arde, spusei eu, nu-i decît telefonul. Te-ai speriat ?

— Nu chiar aşa de tare pe cît se pare că te-ai speriat tu, răspunse ea.

Cum telefonul era pe partea ei, întinse mîna. Mi-am pus braţul peste pieptul ei, şi am turtit-o între perne.

— Am să-l iau eu. Tu odihneşte-te.

Ca să ajung la receptor, trebuia să mă sprijin de ea ; aşa că m-am sprijinit de ea.

— Ai nişte maniere de porc, spuse ea abia răsuflînd ; şi e jignitor pentru porci.

Am surîs către doi ochi albaştri feroce şi am ridicat receptorul din furcă.

— Nu mă simt în largul meu decît cu invalizii şi bătrînele doamne, am asigurat-o eu.

Am căscat rostind un „Alo !“ în receptor.

Glasul lui Casy îmi lătră în ureche.

— Coboară, Floyd! Capacul stă să sară de pe oală, dar îl țin eu pe loc pînă ajungi tu aici.

— Care oală? spusei eu, și nu mai urla, Mick, că mi se iau nervii la ceartă. Și chiar că se luaseră la harță. Eram așa de agitat, încît m-aș fi ascuns sub o rață fără să-i clintesc un fulg.

Casy scoase un răcnet.

— Ducă-se la dracu nervii tăi. Coboară repede și dacă ai și furnici în cap, scutură-le. Îți dau cinci minute.

După care închise.

Am pus încet receptorul la loc, trecîndu-mi degetele prin păr și privind fața mică, foarte palidă pe jumătate îngropată în pernă. Oricare femeie în locul ei ar fi avut un aer puțin veșted, dar nu și Veda. Ea continua să aibă o înfățișare foarte comestibilă.

— Bună ziua, spusei. Vă mai amintiți de mine?

— Dacă aș fi uitat, oricum vînătăile mele și-ar fi amintit, răspunse ea acru; hai, mișcă-ți hoitul de aici, umflatule, nu vezi că ești pe cale să-mi iei viața storcîndu-mă ca pe un tub cu pastă de dinți?

— Frumoasă moarte, spusei.

Sării jos din pat, întinzîndu-mă și căscînd. Apoi făcui un salt către sticla cu băutură:

— Ai vrea să ai un micuț cu cîinele care te-a mușcat și ți-a făcut vînătăi.

— Nu, mulțumesc.

Se săltă într-un cot:

— Cine era?

— Casy. Trebuie să cobor. Am să trimit pe cineva să-ți aducă cafea.

— Ce vroia?

Vorbea repezit.

— N-a dat nici o lămurire. Poate se simte singur.

Mi-am găsit ceasul brățară în grămada de boarfe pe care le aruncasem pe noptieră. Era 11 și 20 de minute.

— Ia te uită! Am soilit aproape toată dimineața!

— Dar nu pentru asta-s făcute diminețile? întrebă ea culcușindu-se din nou sub cuvertură.

Am mai tras un gît din sticlă înainte de a face un duș. Zece minute mai tîrziu intram în biroul lui Casy. Corpul

şi membrele îşi reveniseră, dar nervii mei încă mai sfîrîiau, iar gîtul, gîtul îmi făcea impresia că fusese mîngîiat cu o secure de măcelar.

Casy stătea lîngă fereastră, cu un trabuc între dinţi şi cu mîinile la spate. Avea o privire morocănoasă, iar colţurile gurii îi atîrnau.

Un omuleţ cu înfăţişare gingaşă stătea pe marginea celui mai inconfortabil dintre scaunele aflate în încăpere şi surîdea pălăriei negre pe care o ţinea pe genunchi. Totul era îngrijit la el — părul, veşmintele, obrajii raşi şi pantofii. Dar ceea ce era cel mai îngrijit la el era surîsul.

Cînd îmi făcui apariţia, Casy începu să bombăne.

— Nu s-ar putea spune că te-ai grăbit. Dumnealui este O'Readen. Şeful poliţiei.

Mă pregăteam să mă arunc, asupra lui cînd omul cu chip suav ţîşni brusc în picioare şi-mi întinse mîna.

— Încîntat de cunoştinţă, d-le Jackson, spuse el.

Chiar şi strîngerea lui de mînă era îngrijită.

În general, cînd mă întîlnesc, şefii de poliţie încep prin a smulge lamele parchetului ca să găsească corpul delict, aşa că această primire mă surprinse.

— Sînt încîntat că mă cunoaşteţi, spusei eu, desprinzîndu-mi mîna, pe care, pentru mai multă siguranţă o vîrîi în buzunar.

Casy se îndreptă spre biroul său călcînd apăsat şi se aşeză.

— Aşază-te undeva, Floyd, spuse el şi se trase de nasul scurt şi gros.

Îl fixa pe O'Readen cu o mînie posacă.

— Povesteşte-i, lătră el.

O'Readen surîse, fără să privească pe nimeni.

— A fost puţin scandal ieri noapte la Ocean Rise, spuse el.

Părea să-i facă confidenţe pălăriei, dar eu nu scăpam nici un cuvînt.

— Brigada de asasinate din San Luis Beach mi-a telefonat în dimineaţa asta şi mi-a cerut colaborarea. S-a comis o tentativă de spargere a seifului lui Lindsay Brett, şi doi gardieni au fost ucişi.

— Asta ce mai e ? îl întrebai eu pe Casy : o sugestie de subscripţie publică pentru coroană, sau ce ?

— O'Readen este un bun prieten al meu. Casy îl privea așa de fix pe O'Readen de parcă stătea gata să-l înghită. El se ocupă de durerile mele de cap. Asta face parte din sarcinile lui.

O'Readen continua să surîdă, dar zîmbetul i se veștejise puțin.

— Fac și eu ce pot, spuse el către pălărie.

Apoi ca și cum s-ar fi temut că nu s-a făcut înțeles, adăugă :

— Puținul pe care-l pot face, îl fac.

Mi-am ales un fotoliu, m-am tolănit în el și mi-am aprins o țigară. Era genul de șef de poliție care-mi plăcea mie.

— Și ceea ce face pentru mine, continuă Casy cu un aer sumbru, o să facă și pentru tine. Așa e O'Readen ?

Zîmbetul îi șovăi o clipă pe buze, dar reuși să-l redreseze.

— Doar pentru asta mă și aflu aici, domnule Jackson, spuse O'Readen : știți, inspectorul principal Redfern — îl cunoașteți pe inspectorul Redfern ?

Îi spusei că da.

— Bine... O'Readen dădu energic din cap — ei bine ! Redfern mi-a spus că vă bănuiește în legătură cu spargerea de la Brett.

N-am sărit în sus mai mult de un picior. Știam că Redfern e bun dar nici chiar așa de bun. Mă întrebam dacă nu mă turnase Gorman.

— Și de ce mă caută el tocmai pe mine ? spusei eu cînd tăcerea deveni stînjenitoare.

— Gardienii de la proprietatea lui Brett țineau un jurnal, explică O'Readen scuzîndu-se.

„Ieri dimineață, dv. împreună cu alt bărbat ați ajuns cu mașina pînă la casa lui Brett. Amîndoi sînteți semnalați în jurnal ca persoane suspecte. Semnalmentele dv. sînt complete. Redfern zice că v-a identificat după cravata pe care o purtați. Cică dintre toate persoanele suspecte pe care le cunoaște, sînteți singurul care poartă cravate cu capete de cai.

— Poate că mai sînt și alții.

— Da, dar restul semnalmentelor sînt atît de exacte, încît ar convinge un juriu, îmi spuse el. Gardienii aceia erau foşti poliţişti. Nimic nu le-a scăpat.

M-am uitat la Casy.

— Erai acolo, la faţa locului, ieri ? întrebă el.

— Sigur că da.

Surîsul lui O'Readen începu să se ofilească.

— Brett are o influenţă enormă, spuse el cu un aer jenat ; s-a întors azi dimineaţă şi urlă de i-a înnebunit pe toţi.

— Brett să facă bine şi să se ducă la dracu ! i-o tăie Casy ; acum, ascultaţi cu luare aminte : noaptea trecută Jackson se afla aici. A sosit pe la ora 7,30 şi a jucat poker pînă la ora două dimineaţa. A jucat cu mine, cu Joe şi cu dumneavoastră, O'Readen.

Surîsul derapă cu vreo treizeci de centimetri. O'Readen nu mai reuşea să-l redreseze.

— Nu cred că a jucat cu mine, spuse el încetişor, ca şi cum n-ar fi vrut să tulbure cu nimic liniştea. Nu sînt jucător de poker.

— Ba chiar aşa : sînteţi un jucător pasionat. V-a luat cincizeci de dolari.

Scuturam scrumul peste tot pe covor. Încercam o senzaţie foarte plăcută la gîndul că jucasem poker cu un şef de poliţie, o senzaţie plăcută şi liniştitoare.

— E vorba de o acuzare de asasinat spuse pe un ton dureros O'Readen. Redfern ar putea să mă aibă la mînă. Ştiţi doar că dacă aş putea, v-aş veni în ajutor, dar nu mi-ar place să ştie că joc poker aici.

Casy îşi morfolea trabucul ; şi furie şi dispreţ i se citeau în ochi !

— Dumneavoastră, cu mine, cu Joe şi cu Jackson am jucat poker aici, ieri seară de la 7,30 pînă la ora două dimineaţa, spuse el pe un ton feroce. Pentru ce dracu credeţi că vă plătesc ? Puţin îmi pasă dacă Redfern o să vă înghesuie. Aşa am spus, aşa facem, sînteţi amestecat în afacerea asta, şi acum căraţi-vă de aici şi osteniţi-vă să meritaţi puţin din mardeii pe care-i depun în contul dv. la bancă.

O'Readen se ridică şi surîse din nou către pălărie. Chipu-i căpătase culoarea unei burţi de peşte şi avea aerul că trece printr-o lungă şi grea suferinţă.

— Ei bine, dacă asta-mi cereţi, spuse el, voi încerca să văd ce pot să fac.

— Ba o să faceţi mai mult decît atît, veţi face ceea ce vă spun eu, mîrîi Casy.

Glasul său scîşnea ca un fierăstrău circular atunci cînd se poticneşte în nodurile unui lemn.

Ne-am uitat după O'Readen pînă cînd a ajuns la uşă. N-a întors capul şi mergea de parcă ar fi avut platfus. Cînd uşa se închise în urma lui, Casy scuipă cu ciudă şi răutate în scuipătoarea de aramă de lîngă biroul său.

— Îl plătesc pe împuţitul ăsta cu o sută de dolari pe săptămînă ca să mă pună la curent şi să mă scutească de toate ghinioanele şi de fiecare dată cînd îi cer să se ocupe de ceva se desumflă.

— Bună treabă, Mick, spusei eu cu admiraţie, nu ştiam că oraşul îţi aparţine. M-ai scos dintr-un necaz mai mare decît cel în care te-ai aflat tu. Aşa că sîntem chit.

— La dracu, sigur că da, spuse el, dar faţa i se lumină. Dar adu-ţi aminte, bătrîne, cînd m-ai scos din necaz, nici nu auziseşi de existenţa mea. Pentru asta consider că ceea ce ai făcut e ceva deosebit şi eu nu uit aşa ceva niciodată.

Mi-am stins ţigara şi am aprins alta.

— Şi nu-mi spune decît ceea ce crezi tu că trebuie, continuă Casy : dar dacă vrei să-mi povesteşti, acum e momentul s-o faci.

N-am stat nici o clipă pe gînduri. În Casy putem avea încredere şi pe deasupra mi-ar fi fost oricînd de ajutor.

— Eram acolo noaptea trecută, spusei eu, e o poveste aşa de încurcată că-ţi vine să înnebuneşti ; oricum e mai bine s-o ştii şi tu.

L-am pus la curent, începînd cu propunerea lui Gorman şi terminînd cu sosirea mea şi a lui Veda, cu o noapte în urmă, la Santa Medina. Stătea şi mă asculta fumînd, încruntîndu-se pe măsură ce îmi depănam povestirea. Dar chiar şi mie îmi părea tot atît de falsă ca şi surîsul lui O'Readen.

— Asta-i tot, spusei eu, în încheiere ; poţi să crezi ce vrei, dar simt că-n toată afacerea asta e vorba de o grămadă de biştari, şi ţin să fiu primul care să ajungă la el.

— Nu mi se potriveşte, nu-i genul meu, spuse el. E o nebunie ! Dar fii atent, Brett este un grangur şi e al dracului de influent. E periculos s-o faci pe viteazul cu el şi să-ncerci să te dai şmecher. De Gorman şi de Parker mă ocup eu, dacă vrei.

— Nu. Mai mult şi mai bine decît ceea ce faci acum nu poţi face. Nici eu nu pot face nimic atîta timp cît nu am pudriera aia, sau, mă rog, obiectul acela oricare ar fi el. Dar fata de sus spune că ştie cum se pot obţine lovele pe baza lui.

Am dat gînditor din cap.

— Nici nu ştiu ce să cred despre ea, Mick, şi nici despre toată povestea ei. E plină de enigme ca un sfinx.

— Asta-i treaba ta. Întotdeauna ai fost un bleg în ceea ce priveşte femeile. Crezi că te pot ajuta cu ceva în sensul ăsta ?

Am surîs privindu-l.

— O şterg pînă la San Luis Beach. Vreau mai întîi să-mi iau nişte ţoale. Şi apoi să-l văd şi eu pe Redfern. Oare O'Readen o să meargă pe mîna noastră ?

— Bineînţeles. Doar ai auzit ce i-am spus, aşa că n-o să-ţi dărîme alibiul.

— E la fix. Mă duc pînă acolo şi voi limpezi eu situaţia. Poate arunc şi o privire pe ici, pe colo, pe unde trebuie. Aş putea împrumuta o maşină ?

Casy făcu semn că da.

— Dar mai e şi fata de sus. Ar fi mai bine să rămînă acolo pînă mă întorc. N-aş vrea să-mi scape printre degete. Ai putea găsi un flăcău care să stea cu ochii pe ea ?

— Joe poate să facă treaba asta. Oricum stă degeaba. Casy strigă după Joe.

— Vreau să rămînă acolo unde este. Am s-o încui cu cheia, dar s-ar putea ca o simplă încuietoare să nu fie de ajuns dacă ea îşi pune în cap să se joace de-a fata zburătoare. Dacă Joe ar putea s-o supravegheze din scurt...

Joe intră.

— D-ra Rux trebuie să rămînă acolo unde se află pînă ce Jackson nu va spune să i se dea drumul, îi spuse el lui Casy : ai să ai grijă să nu se miște de acolo.

Joe scoase un mîrîit surd. În ochi i se citi o oarecare suferință, dar era prea stilat ca să protesteze.

— Bine, spuse el.

— Şi păzeşte-o bine, bătrîne, îi spusei eu. E tot atît de periculoasă şi surprinzătoare ca un coş plin cu șerpi cu clopoței. De fiecare dată cînd își pocnește jartierele de la ciorapi, se găseşte şi cîte un flăcău care să dea fuga.

— Dacă o să facă să pocnească ceva spre mine, o să fac şi eu la fel, spuse Joe cu un scurt surîs rece.

— Mă duc să-i zic două vorbe şi pe urmă mă topesc, îi spusei eu lui Casy ; mașina va fi gata între timp ?

Cînd am intrat, Veda, în pijama albastră şi papuci roşii, privea pe deasupra acoperişurilor din Santa Medina de la înălţimea grădinii suspendate. Se întoarse pe călcîie şi mă privi îndrăzneţ şi provocator.

— Cafeaua vine îndată, spusei. Eu o să trebuiască să ies. Tu, rămîi aici pînă mă întorc.

— Poate.

Privi peste umăr către culmile îndepărtate de la Ocean Rise :

— O să mă mai gîndesc la treaba asta.

— O să rămîi. Doar dacă nu cumva ții să sari de pe acoperiş.

— Asta ce vrea să însemne ?

Negrul cu mutra cumsecade intră ducînd un platou plin de cornuri calde şi cafea. Ne salută dînd din cap, spuse că e o dimineață frumoasă și se strecură afară.

Am turnat cafea, am adăugat frișcă şi zahăr și i-am întins o ceaşcă lui Veda.

— Nu vreau să te fîţîi fără lesă, o lămurii eu. Nu te-nfuria. O să încui ușa cu cheia ca să nu fii în pericol dacă ai să-ncepi iar să te plimbi dormind.

— Asta n-ai s-o faci !

Ochii ei albaştri aruncau fulgere :

— Ai început deja să faci numai după capul tău.

— Sigur că da. Şi nu poţi face nimic în situaţia asta. Dacă ieşi şi dai peste Parker nu-ţi închipui ce-o să-ţi facă ?

Hai, gîndeşte-te. Ai să rămîi aici pînă am să văd eu ce se pune la cale.

Ea rumegă ceva în gînd apoi, dintr-o dată :

— Ce ai făcut cu pudriera ? Unde e ?

— O să vorbim despre asta mai tîrziu, spusei eu terminîndu-mi cafeaua ; deocamdată am alte chestii în cap.

Mă examină gînditoare.

— Dacă n-aş fi fost eu, acum ai fi fost un cadavru atrăgător, gata pregătit să umple o groapă în pămînt ; nu-mi poţi arăta puţină recunoştinţă ?

— Altă dată.

Şi luîndu-mi pălăria :

— O să fim împreună nu peste mult timp. Tot ce ai de făcut, este să nu te enervezi. Dacă doreşti ceva e suficient să ridici receptorul. Joe te păzeşte. Şi nu încerca cu el trucuri de ale tale. Are o inimă de piatră.

Îmi dădu clasă la sprint, ţîşni spre uşă, înşfăcă cheia şi încercă să-mi scape din mîini.

— Stai blîndă, spusei, şi o culesei din drum, ducînd-o în viteză spre pat. În timp ce o căram mă lovea cu pumnii strînşi.

— Lasă-mă urlă ea. Te urăsc, nenorocitule !

Am aruncat-o pe pat, m-am aşezat cu genunchii pe ea şi i-am dat degetele peste cap ca să-i iau cheia.

— Nu vrei să încetezi să te tot baţi ? întrebai eu privind-o cum mîrîie şi se zbate ; acum dă-te la o parte şi poartă-te ca o doamnă.

Apoi sprintai spre uşă. O pendulă şi o vază îmi încurajară tentativa de doborîre a recordului mondial al probei. Am ieşit şi am răsucit cheia în broască în clipa în care ea începu să lovească cu pumnii în uşă, urîndu-mi lucruri care l-ar fi făcut să roşească şi pe un şofer de taxi.

Joe venea pe culoar şi se opri să asculte.

— Şi mai ziceaţi că-şi pocneşte jartierele, hî ? ; ce baftă am şi eu de sînt procopsit cu astfel de trebuşoare la casa omului... Dacă îmi vorbeşte şi mie la fel, eu îi dau falanga la pupilă !

— Nu-i o idee rea, spusei eu dîndu-i cheia ; dă-i tot ce doreşte în afară de pistol sau otravă. Ai înţeles ?

El puse cheia în buzunarul vestei şi suspină.

— Cred că da. Vă revăd cît de curînd, sper.

Am coborît în biroul lui Casy. Flăcăul deşirat şi gingaş, cu profil à la Byron şi albăstrea la butonieră stătea lipit de un perete cu mîinile în buzunare şi-l privea pe Casy care-şi citea corespondenţa.

— Ţi-l prezint pe Lu Farrel, Floyd, spuse Casy ; o să se ocupe de orice neplăcere ce ţi s-ar putea întîmpla. Ia-l cu tine. O să conducă maşina.

Lu clipi des către mine din ochii lui de Bambi. Făcui un efort pentru a nu arăta că mă dezgustă.

— Oricum, mulţumesc, spusei eu repede ; dar pot să mă ocup şi singur de propriile mele neplăceri. Tot ceea ce vreau e maşina.

— Mai bine să-l iei cu tine, mă sfătui Casy ; înarmat cu o măciucă e de folos.

„Ar fi mai de folos cu un pămătuf de pudră, gîndii eu". Dar nu spusei nimic. Nu vroiam nici să-l mîhnesc pe Casy, nici să-l fac pe Lu să plîngă.

— Perfect, dar prefer să zbor cu propriile mele aripi. Nu fi supărat pe mine, îi spusei lui Lu.

— Dar deloc, dragule, zise el, mirosindu-şi albăstreaua.

Casy surîse.

— Nu te lăsa înşelat, Lu. Aparenţele sînt împotriva lui.

— Ceva e, într-adevăr, contra lui.

Am ieşit.

Un Cadillac mare, negru şi plin de bibiluri cromate era parcat afară. Portarul care o păzea surîse afectat văzînd ce mutră făcui.

— Şeful spune s-o folosiţi, făcu el deschizînd portiera ca să mă urc.

Cu splendoarea asta abia dacă-mi trebui puţin mai mult de o jumătate de oră ca să mă întorc acasă. Aveam un mic apartament într-un imobil cu trei etaje în cartierul cel mai puţin prosper din San Luis Beach. Era suficient de confortabil : puţin dărăpănat, dar curat, iar d-na Baxter care se ocupa de mine nu era mai necinstită decît celelalte proprietărese de pe stradă.

În faţa casei, pe trotuar era parcată o maşină închisă. Am oprit Cadillac-ul în dreptul intrării privind cu luare aminte la maşină, rîzînd în sinea mea. Tipul de la volan

care citea un ziar sportiv mirosea a copoi chiar și prin portierele închise.

M-am dat jos încet, lăsîndu-i timp suficient să mă privească, apoi am urcat în apartament.

Am deschis ușa și am intrat. Luaseră ei ceva precauții ca să nu lase urme de percheziție, dar nu era greu să-ți dai seama că trecuseră cojmelia prin ciur și prin dîrmon.

M-am asigurat că nu se umblase la ultima mea sticlă cu whisky, apoi am început să-mi fac bagajele. Într-o jumătate de ceas eram gata. În clipa în care închideam ultima valiză, pași grei făcură să trosnească scara și degete pline de autoritate bătură la ușă.

Am strigat „Intrați“, continuînd să-mi închid valiza.

Inspectorul principal Redfern și un sticlete-n civil, pe nume Summers, intrară maiestuos, închiseră ușa și începură să mă privească ca niște tigri care-și contemplă prada.

Redfern era un polițist bun, solid, la curent cu toate combinațiile, puțin obosit de a tot fi cinstit dar nelăsîndu-se cumpărat, în ciuda puternicelor presiuni făcute de gruparea politică care ținea orașul în mînă ; un tip dur, rău, periculos de înfruntat dacă îi displăcea cineva. Mă ura mai ceva ca pe un abces în ureche.

— Ia te uită, bună ziua ! spusei eu vesel, ați picat la țanc. Plec din oraș. Ce ziceți de asta ?

Redfern nu se purta cu mănuși ; intră în subiect cu obișnuita lui duritate.

— Ați fost ieri dimineață la proprietatea lui Lindsay Brett ?

Avea o voce calmă. Nu țipa niciodată dar reușea să folosească un ton atît de rece încît izbutea să zdruncine o conștiință vinovată mai repede decît prin toate mijloacele pe care le cunosc eu.

— Sigur că da, spusei eu, punînd valiza peste celelalte. Și ce-i cu asta ?

Summers își drese glasul ostentativ, amenințător. Era mare, musculos și neînduplecat. Pe degetul mijlociu de la mîna dreaptă purta un inel cu o camee enormă care îi prindea tare bine cînd scăpa cîte un pumn în dinții vreunui suspect. Un inel ca ăla putea să provoace stri-

căciuni mari și el putea oricînd să pretindă că sub imperiul momentului uitase să și-l scoată.

— De ce v-ați dus acolo ? întrebă sec Redfern.

— Mă duceam să-l văd pe prietenul meu Casy. Îl știți pe Casy ?

— Îl cunosc. Casy locuiește într-un loc care n-are nici o legătură cu Ocean Rise.

— Așa e. Eu tocmai așteptam un autobuz, cînd a trecut un tip care m-a luat în mașina lui. Eu i-am explicat pe unde să meargă la Santa Medina, dar era prea sigur de el ca să mă asculte. Îmi spusese că știe toate drumurile, dar a luat-o pe unul greșit. Cum nu eram grăbit l-am lăsat să se descurce singur. Am ajuns în fața proprietății lui Brett și gardianul a început să ne facă nasoale. Atunci i-am spus flăcăului unde se încurcase și a luat-o pe drumul bun. Asta-i tot.

— Nu zău împuțit de... începu Summers, dar Redfern îi făcu un semn nervos.

— Am să mă ocup eu de treaba asta, spunea el și îndreptă spre mine un chip de piatră :

„Cine era tipul care v-a luat în mașină ?

— N-am nici cea mai mică idee. Mi s-a părut a fi homo, dar tot ce-i posibil să mă fi înșelat. M-a lăsat la Santa Medina și nu l-am mai revăzut de atunci.

Redfern rătăcea prin cameră.

— Unde vă aflați noaptea trecută ? întrebă el, și se întoarse brusc ca să mă privească.

— Cu Casy.

— Va trebui să găsești ceva mai bun ca alibi, Jackson. Cred că noaptea trecută ai fost la proprietatea lui Brett.

— Aș, nu-i nici o supărare să gîndiți lucrul ăsta atîta timp cît nu sînteți convins de el, spusei eu strecurînd sticla de whisky în buzunar și uitîndu-mă în jur ca să fiu sigur că nu uitasem nimic. Tocmai jucam un poker cu Casy. Puteți să-l întrebați. Mai era acolo și un prieten de-al dumneavoastră. Șeful poliției, O'Readen. I-am luat cincizeci de dolari.

Redfern stătea nemișcat și mă privea, apoi își examină rapid unghiile-i foarte îngrijite.

— O'Readen ? repetă el.

— El însuşi. Un sticlete bun, dacă e să mă iau după aspectul lui. Un băiat gentil şi vesel : zîmbeşte tot timpul.

Summers îşi juca muşchii. Îmi dădeam bine seama că făcea un efort teribil ca să nu-mi dea una cu inelul ăla al lui.

— Şi deci, O'Readen a jucat poker cu voi noaptea trecută ? Pînă cînd a durat partida ?

— De la 7,30 seara pînă la două noaptea, spusei eu voios.

Mai urmă o lungă tăcere, apoi Redfern dădu din umeri. Dintr-o dată căpătă un aer obosit şi puţin trist.

— Bine Jackson, în felul ăsta sînteţi în afara oricăror bănuieli.

Îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor. Doar ochii îl trădau cît se simţea de umilit.

— Unde plecaţi acum ?

— Mi-am găsit o puicuţă şi mă folosesc de garsoniera lui Casy pentru un fel de lună de miere. Vino să ne vezi, bătrîne. Casy ar fi încîntat să vă vadă.

— Hai să plecăm, îi spuse Redfern lui Summers îndreptîndu-se către uşă.

— Şefule, n-aş putea să-i cărăbănesc împuţitului ăsta un pumn ca suvenir de amintire ? aproape că se rugă Summers.

— Am spus să plecăm, i-o tăie Redfern, şi ieşi.

Summers se opri în faţa uşii. Arăta ca un tigru căruia i s-a ascuns mîncarea.

— Într-o bună zi, şi cît de curînd, am să-ţi dau ceea ce meriţi, secătură prăpădită ce eşti ; să te fereşti de ziua aia.

— Nu lăsaţi pe mîine ceea ce puteţi face azi, îi spusei eu zîmbind. Începeţi chiar acum şi o să vedeţi ce o să urmeze.

— Vino odată ! strigă Redfern de jos.

Summers îmi aruncă o privire amorfă şi coborî cu faţa răvăşită de furie. Uşa se trînti violent în urma lui.

Le-am lăsat cîteva minute ca să fiu sigur că nu-i mai întîlnesc în drumul meu, am coborît la parter şi mi-am plătit chiria ; i-am spus doamnei Baxter că plec definitiv şi am şters-o nemailăsîndu-i timp să mă îmbrăţişeze sau, poate, să mă pocnească cu vreo sticlă-n cap. Mi-am

îngrămădit valizele în portbagajul Cadillac-ului, m-am urcat în maşină şi am plecat spre birou.

Cînd am deschis uşa, tocmai suna telefonul. Am trîntit uşa cu piciorul şi am pus mîna pe receptor, exact în clipa în care telefonul a încetat să mai sune.

Nu-mi părea rău. Oricum nu mă mai sunase nimeni de săptămîni întregi. Probabil că era o greşeală.

Am golit sertarele, mi-am pus pistolul de tip poliţist în buzunarul pentru revolver, am aruncat sticla de whisky goală la coş şi cu puţin regret am închis toate sertarele. Biroul ăsta nu era mare lucru, dar îmi plăcea să am un birou al meu. Garsoniera lui Casy era foarte şic dar nu-mi aparţinea, şi e o diferenţă mare, nu ?

În clipa în care mă întorceam spre uşă, telefonul a început să sune din nou. Eram gata să-l las să sune, apoi m-am răzgîndit.

— Domnul Jackson Floyd ? întrebă o voce de femeie.

Mi-a trebuit un moment de gîndire pînă să-i răspund că eu sînt. De luni în şir nimeni nu-mi mai spusese „domnule“ la telefon.

— Vă rog să rămîneţi la aparat.

Avea o voce plăcută, calmă, muzicală, cu ceva mîngîietor în ea.

— Vă caută d-l Lindsay Brett, adăugă ea.

M-am agăţat de aparat.

— Domnul cum ?

— D-l Lindsay Brett.

Urmă un declic, apoi femeia spuse :

— Aveţi legătura cu domnul Brett. D-l Jackson la telefon.

O voce tranşantă şi elegantă relua !

— Jackson ?

Aşa mi se părea mai firesc. În ultimele luni aşa mi se vorbise : „Jackson ?“ Ori un poliţist care mă căuta, ori Redfern lătrînd la mine. Iar acum Brett.

— Vă ascult zisei.

— Vreau să-ţi vorbesc Jackson. Vino la mine, la Ocean Rise imediat. Te aştept într-o oră.

Fixam cu privirea marele afiş de pe perete. Înfăţişa o fată într-un costum de baie cu aerisiri peste tot, de parcă fusese îmbrăcată cu vopsea răspîndită cu sufleta.

Avea un zîmbet drăguţ şi-i aruncai o ocheadă la care ea nu-mi răspunse.

— Cred că greşiţi, d-le Brett, spusei eu.

— Ce, ce ? Ce înseamnă asta ?

Răcnetul pe care-l scoase cred c-ar fi băgat-o-n sperieţi pe secretara lui sau pe tipii care lucrau pentru el. Dar cum nu eram nici secretara lui şi nici nu lucram pentru el, nu mă speriai.

— Cred că greşiţi dacă mă aşteptaţi spusei eu, la fel de politicos ca un şef de recepţie care te anunţă că hotelul e plin. Cred că mă aşteptaţi degeaba pentru că n-am să vin.

Urmă o tăcere. Ai fi zis că din receptor cădeau unul cîte unul cuburi de gheaţă ; dar poate nu era decît închipuirea mea care-mi juca o festă.

— Vreau să stau de vorbă cu dv.

Acum, în tonul său era, o idee, mai puţină insolenţă. O idee doar, dar suficient ca să-mi dau seama.

— Dacă-i o treabă aşa de serioasă, aţi face poate mai bine să coborîţi pînă aici. Plec din San Beach cam într-o oră. Plec definitiv.

— Nu plecaţi pînă nu trec pe la dumneavoastră.

Mai blînd, mult mai blînd acum : aproape omenesc.

— Oricum, peste o oră am plecat, spusei eu punînd receptorul în furcă.

CAPITOLUL VIII

Am coborît cele şase etaje, am ieşit în stradă, am luat maşina şi am dus-o la un garaj din apropiere şi m-am întors la birou urcînd în fugă cele şase etaje. Pe cînd făceam sforţări să-mi recapăt suflul am auzit paşi grăbiţi pe culoar.

Ca să faci doar douăzeci şi cinci de minute de la Ocean Rise pînă pe cîmpul ăsta plin de îngrăşăminte naturale, înseamnă că trebuie să fii tare grăbit. Mă aştep-

tam ca Brett să intre în birou cu plămînii sub presiune și cu inima bătîndu-i în gît ; dar nici vorbă de așa ceva. Avea tot ce-i trebuie unui tip care-și petrece timpul ca să devină atletic, și șase etaje urcate pe jos nu erau pentru el decît un simplu antrenament. Ar fi fost în stare să escaladeze Mont Blanc-ul în fugă și să mai aibă destul suflu ca să fluiere „Vin' Bibicule, vin' cu portofelul plin".

Nu bătu la ușă și nici nu ținu cont de etichetă. Se abătu asupra mea ca un ciclon dezlănțuit.

Avea cam 1,85 m înălțime și era tot numai mușchi de oțel. La prima vedere îi dădeai vreo treizeci de ani, un flăcău frumos, ce mai, dacă vă place mutra bine hrănită și respirînd bogăție pe care, în general, orice milionar o transportă cu sine. Acum înțelegeam de ce nu-i rezistau femeile. Era genul dominator, cu o personalitate care se manifesta printr-un înalt voltaj, și al cărui amperaj era puțin cam prea puternic pe distanță scurtă. Avea o privire ascuțită, pătrunzătoare și vie. Îți dădea senzația că trebuie să te scoli foarte devreme pentru a-l putea stăpîni și chiar și-așa nu erai sigur că ai să reușești. După felul în care-și ținea umerii, după tăietura gurii și expresia ei și după felul în care vorbea, știai, fără să ți se spună, că era plin de lovele.

— Dv. sînteți Floyd Jackson ? întrebă el răcnind, și-și aruncă pălăria și bastonul pe birou.

— Da, spusei eu ; domnul Brett, bineînțeles ?

Nu se osteni să-mi răspundă, și-și plimbă privirea de jur-împrejurul camerei, înregistrînd fiecare detaliu de mobilier cu un rînjet sfidător.

— Dv. ați aruncat în aer, ieri seară, ușa seifului meu și ați ucis doi dintre gardienii mei, continuă el, fulgerîndu-mă cu privirea.

— Am făcut eu așa ceva ?

Mi-am scos o țigară din buzunar și am aprins-o :

— Și de ce s-o fi făcut ?

A înșfăcat scaunul destinat clienților, l-a tîrît pînă la masă și s-a așezat.

— Să nu vă-nchipuiți că alibiul dv. face măcar două parale. Știu totul despre acest O'Readen. E o secătură. Nu ați jucat poker cu el noaptea trecută ci vă aflați în proprietatea mea.

Tonul său era atît de convingător încît eram înclinat să-l cred.

— Redfern nu era de aceeaşi părere, observai eu. Mi se părea că s-ar putea să fie dispus să discutăm.

Scoase un trabuc, îl tăie la un capăt, îl aprinse şi-mi suflă în faţă un nor de fum cu un parfum somptuos.

— Nu mai pot eu de ceea ce crede Redfern. Şi dacă Redfern e obligat s-o facă, eu nu-s dispus să mă las influenţat de un şef de poliţie. Vreau să-mi recapăt stiletul, şi o să-l recapăt. Pentru asta mă aflu aici.

Mi-am concentrat atenţia pe loc.

— Despre ce stilet este vorba, d-le Brett ?

— Hai, Jackson, n-o face pe prostul cu mine. Ştii despre ce vorbesc. Ieri noapte mi-ai furat din seif stiletul lui Cellini şi o să mi-l dai înapoi. E o tranzacţie comercială. Poliţia n-are nici un amestec în toată afacerea asta.

Un fior îmi străbătu şira spinării şi am simţit cuprinzîndu-mă o emoţie pe care am stăpînit-o ; ştiam că trebuie să înaintez cu precauţie. Toată treaba putea să fie ori un bilet de intrare la camera de gazare, ori un mijloc de a face rost de o grămadă de lovele. Totul depindea de felul în care ştiam să-mi joc cărţile.

— Şi de ce n-ar interveni poliţia ? întrebai eu cu băgare de seamă.

— Pentru că nu poate face nimic, în timp ce eu, da. Puţin îmi pasă mie de gardienii ăia. La fel de puţin îmi pasă dacă o să ajungi, sau nu, la închisoare. Singurul lucru care mă interesează este să-mi recuperez stiletul, şi-l voi recupera. Să fii sigur de asta ! Iată oferta mea : adu-mi stiletul astă seară, înainte de ora zece şi îţi vărs douăzeci şi cinci de mii de dolari. Dacă la ora zece nu eşti la mine o să pun la cale o chestie care o să te mire.

— Şi, mă rog, ce anume, domnule Brett ?

— O să dărîm alibiul lui O'Readen, spuse el rece ; asta o să-mi ia ceva timp şi va costa bani mulţi dar o voi face, şi cînd voi reuşi vom vedea cum rezistă alibiul tău în faţa juriului. O să fac să fii trimis la camera de gazare chiar dacă va trebui să-i cumpăr pe preşedinte şi pe juraţi.

Se aplecă înainte şi ciocăni în mapa de birou pătată de cerneală :

— Vei vedea că nu merită s-o faci pe grozavul cu mine, Jackson. Am multă greutate aici. Faci ce vrei. Eu vreau stiletul.

— Dar despre ce stilet vorbiţi dv. ? întrebai eu cu blîndeţe.

Mă privi îndelung. Crezui că o să facă o criză de furie, dar nu o făcu, cu toate că era cît pe ce să-şi dea drumul.

— Stiletul lui Cellini, spuse el cu un ton atît de dur încît ai fi putut sparge nuci pe el. Dacă nu ţi s-a spus povestea lui, măcar acum s-o afli. Cellini primise sarcina să facă două stilete de aur pentru cardinalul Jacobacci. Unul dintre ele a ajuns apoi la Palatul Oficiilor, iar celălalt a dispărut, fiind fără-ndoială, furat. Acum cîteva luni a ieşit la iveală, şi eu l-am cumpărat. Este o preţioasă piesă de colecţionar şi am avut precauţia să anunţ serviciile oficiale despre achiziţia mea, iar descrierea lui a fost larg răspîndită. Nimeni nu poate să-l vîndă. Ai fost angajat să-l furi de către un colecţionar fără scrupule. Aş putea chiar încerca să ghicesc despre cine este vorba, dar nu o voi face. Nu am dovezi, dar ştiu, aproape sigur, cine îl are : doar un colecţionar necinstit se putea hazarda să-l fure. Colecţionarii, Jackson, sînt oameni ciudaţi. Dacă un lucru este rar, nimic nu mai contează, trebuie să-l aibă, chiar dacă trebuie să-l ţină încuiat cu trei rînduri de chei. Un lucru ştiu sigur : ai furat stiletul şi ai fost plătit de un colecţionar ca s-o faci. Ieri dimineaţă, erai prin preajma proprietăţii mele, şi apoi, contul tău în bancă, care de mai multe luni era la zero, se bucură acum de un credit confortabil. De asta ştiu că tu ai furat stiletul.

— Cum de cunoaşteţi contul meu în bancă ? întrebai eu încetişor.

Îmi adresă un mic zîmbet dur :

— Banca îmi aparţine, Jackson şi am cerut să ţi se verifice contul.

— Să încep să cred că va trebui să schimb banca ?

Se ridică de pe scaun.

— Oferta mea o ştii. Fără întrebări, fără neplăceri şi douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru stilet. Nu vreau

să știu cum o să pui mîna pe el, dar fă tot posibilul să intri în posesia lui. Dacă la ora zece, diseară, nu ești la mine, bagă de seamă ! Vei vedea că te-ai jucat cu dinamită.

— Și admițînd că găsesc pumnalul, că pun mîna pe el și că-l aduc la dv., ce garanție am că Redfern nu va fi acolo ca să pună mîna pe mine grație unei combinații puse la cale.

— Cuvîntul meu, spuse el sec.

Ne-am privit.

— Perfect, spusei eu, dînd din umeri. Dacă asta-i cea mai bună garanție pe care mi-o puteți da, îmi voi încerca norocul.

Scoase portofelul și lăsă să-i cadă pe masă o carte de vizită :

— Iată numărul meu de telefon. Cînd ai pumnalul, sună-mă. Voi da dispoziție ca gardianul să te lase să intri în casă.

Am vîrît cartea de vizită în buzunarul vestei.

— Am să vă fac, poate, o vizită, spusei ; dar nu contați prea mult pe ea.

— Te voi vedea cu siguranță, sînt liniștit, replică el pe un ton sumbru, îndreptîndu-se către ușă.

— Și ce altceva s-a mai furat din seiful dv. d-le Brett ? spusei eu ca din întîmplare. Aveți cumva și alte propuneri ?

Îl urmăream atent. Nu-mi dădeam seama dacă o să izbucnească sau o să se facă palid, sau o să i se înmoaie genunchii, sau o să aibă un atac de inimă. După spusele lui Gorman, Parker și Veda, ar fi trebuit să facă unul sau două dintre aceste lucruri. Dar nu făcu nici unul. Privi peste umăr și se încruntă.

— Despre ce dracu vorbești ?

M-am gîndit să nu spun nimic despre pudrieră, asta în cazul în care cei trei mi-ar fi dat o pistă falsă, dar făcui o nouă aluzie :

— În afara stiletului, în seif nu se afla nimic altceva care să aibă valoare pentru dumneavoastră d-le Brett ?

Rămase cu gura căscată. Și nu se prefăcea. Era realmente uluit.

— Încerci cumva să glumești ?

Eu încercam să par cît mai sigur de mine.

— Poate că da ; nu vă mai gîndiţi la asta. N-am prea dormit bine în ultima vreme.

Îmi aruncă o privire dură şi ieşi. Am aşteptat pînă i-am auzit paşii în jos, pe scări, apoi am scos din buzunar sticla de whisky, mi-am turnat un pahar plin pe care l-am băut aproape tot, pe nerăsuflate.

Afară, puştimea ţipa şi urla bătîndu-se printre gunoaiele adunate pe terenul viran. O maşină demară şi plecă într-un huruit de eşapament liber. Un şoarece ţîşni din gaura sa şi mă privi rînjind. Fata de pe afiş continua să zîmbească de parcă toată treaba asta era o glumă bună.

— Da, e amuzant, îi spusei eu ; e chiar foarte, foarte nostim şi poţi să te strici de rîs cît vrei. Nu tu eşti în încurcătură, ci eu.

Mi-am săltat picioarele şi le-am aşezat cu grijă maternă pe mapa de birou, încercînd să-mi clarific lucrurile şi să fac puţină ordine în gînduri. Deci, pînă la toată urma, exista un stilet, iar pudriera nu însemna nimic pentru Brett.

— Ce zici de asta ? o întrebai pe fata de pe afiş ; uite unde ajungi dacă te dai şmecher. Şi nimeni altcineva nu-i de vină decît Jackson, micul detectiv Sherloc al II-lea, blegul cu capul umplut cu maioneză. Iată-mă la punctul din care am plecat cînd am intrat în joc şi e posibil ca gogoşile turnate de Gorman să fie adevărate. E posibil ca sfinxul acela femelă să fi mers, într-adevăr dormind, să fi furat stiletul şi să-şi fi lăsat pudriera în seif. Poate de asta ţinea Papaşa aşa de tare să aibă pudriera, pentru că găsind-o în seif, Brett ar fi ştiut cine furase stiletul. Poate ar fi mai bine să reiau totul de la capăt. Poate cel mai bine ar fi să-mi schimb capul ăsta greoi pe o sticlă de whisky. Dar poate nimeni n-ar accepta să dea o sticlă de whisky pe capul meu. Eu unul n-aş accepta.

Mi-am aprins o ţigară, m-am frecat cu palma pe faţă şi mi-am mutat privirea de la domnişoara Bikini la telefon. Aveam impresia că Brett nu blufase cînd spusese că-mi va aduce ghinioane dacă nu-i aduc stiletul la ora zece. Dacă dărîma alibiul lui O'Readen, m-aş afla într-o situaţie nasoală. Şi este destul de barosan şi suficient de

bogat ca să dărîme un caraliu zîmbăreț. Am tras telefonul spre mine, am compus un număr și am așteptat.

Urechea îmi fu violată de o voce sunînd ca o ladă de fier vechi, rostogolindu-se pe scări :

— Aici, redacția „Cercetașul Hollywoodului".

— Dați-mi-l pe Al Ryan.

După o lungă așteptare, Al întrebă, furios :

— Cine-i la aparat ?

— Floyd Jackson, îi răspunsei. Ce mai faci, Al ?

— Foarte rău, spuse cu convingere Al ; nu mă deranja acum. Sună-mă săptămîna viitoare, voi fi în concediu.

— Al, am nevoie de cîteva informații, spusei eu ferm.

— Nu mă interesează. Sînt ocupat. Dovedește că ești un bun prieten și du-te de te aruncă înaintea trenului. N-o să-ți simtă nimeni lipsa.

— Foarte, foarte nostim. Ce mai face soția ta, Al ?

— Tot foarte rău. Și ce te-a apucat, mă rog, de-o vîri pe nevastă-mea în discuția asta ?

În vocea lui Al se simți un soi de neliniște.

— Dar roșcata aia mititică cu gropițe în genunchi, pe care am văzut-o cu tine, săptămîna trecută, la curse, ea ce mai face ?

Urmă o tăcere lungă, dureros de lungă.

— Asta-i șantaj, Jackson. Și tu nu ești omul care să practici șantajul, nu-i așa ?

— Am nevoie de cîteva informații, Al, spusei eu amabil.

— Atunci de ce n-ai spus-o ? Știi doar că sînt gata să ajut pe oricine cînd pot. Ce vrei să știi ?

Schimbai un zîmbet cu subînțeles cu d-ra Bikini.

— Ce știi despre un mare plasator de carne vie care-și spune Cornelius Gorman ?

— Nu mare lucru. Are un birou în Wiltshire Building pe bulevardul Wiltshire ; lucrează în branșă cam de cinci sau șase ani ; este un impresar abil ; se ocupă de un cortegiu de femei, care fac strip-tease și se descurcă bine. Anul trecut a avut ceva încurcături cu Liga Mamelor pentru Probleme de Moralitate, a suportat rigorile legii Mann acum vreo două luni, dar oricine se ocupă de astfel de afaceri, are întotdeauna necazuri de genul ăsta.

Priveam receptorul cu un aer amenințător. Nimic nou, nimic care să nu fi știut deja.

— Nu se ocupă de alte afaceri ?

— Din cîte știu, nu. Nu cred. Cîștigă o grămadă de rafeți cu fetele lui.

— Ai auzit vorbindu-se de o fată pe nume Veda Rux ?

— Și încă cum !

Părea că se ambalase la vorbă.

— E una dintre desfrunzitele lui Gorman. Am văzut-o evoluînd. E un spectacol plăcut.

Degeaba, nu ieșea nimic, cel puțin nu suficient de repede.

— Nu știi dacă Gorman are un prieten care colecționează antichități ? întrebai eu la noroc.

— Antichități ? Femei bătrîne adică ? întrebă Al, surprins.

— Nici vorbă, cretinule. Antichități : tablouri, bijuterii și alte chestii de astea.

— De unde să știu. E destul de intim cu Dominique Boyd care-i plin de bani și are o casă mare la Beverly Hills. Tot ce se poate ca Boyd să colecționeze antichități.

Am ciulit urechile.

— E vorba de un tip înalt cu păr castaniu deschis și o față ca de iapă ?

— Poate că da. Poartă costume ciudate și are un aer de homosexual ?

— Chiar așa !

Acum eram foarte nervos.

— Cine-i tipul Al ?

— Nu știu de unde a apărut. A apărut pur și simplu ca măgarul din ceață, acum patru sau cinci ani. Un tip pe care-l cunosc mi-a spus că era unul dintre baronii țuicii în Nord și că a adunat aproape un milion vînzînd „clar de lună“ la sticlă în timpul prohibiției. Din cîte știu este un tip periculos. Același amic mi-a spus că ar fi evadat dintr-un balamuc, dar eu nu cred tot ce mi se spune.

Am înregistrat toate astea.

— Ei bine, mulțumesc, Al, cred că asta-i tot. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Şi uită de roşcată. Eram cu ea doar la un simplu dejun de afaceri.

— Ei, bineînţeles, şi dacă o mîngîiai era doar pentru că-i era frig ! spusei eu închizînd telefonul.

Deci Gorman era într-adevăr un impresar, iar Veda o dansatoare de strip-tease, dar micul meu prieten Dominique nu era cîtuşi de puţin asociatul lui Gorman ci un fost rege al alcoolului, un nebun pe numele de Boyd.

Am rumegat toate astea în cap vreo douăzeci de minute şi am obţinut un bogat sortiment de ipoteze, dar nimic suficient de valoros ca să mă pot duce la bancă şi să obţin pe el valută forte. De un lucru eram însă sigur : trebuia să duc pumnalul în aceeaşi seară la ora zece. N-aveam să stau să mă întreb dacă Brett blufa. Povestea aia cu camera de gazare mă tracasa. Trebuia să-l conving pe Gorman să renunţe la stilet. Am stat şi m-am gîndit zece minute bune la o soluţie. Erau mai multe posibilităţi ; cea care-mi venise prima în minte, era să mă duc acasă la Boyd şi să fur stiletul, dar am votat contra.

Lovitura asta excludea orice risc. Am mai reflectat, apoi m-am sculat de pe scaun, am închis fereastra, am mai privit pentru ultima oară de jur-împrejur şi am coborît cele şase etaje.

Mi-a trebuit o oră şi jumătate, mergînd cu viteză, ca să ajung la biroul lui Gorman din bulevardul Wiltshire. Felul în care arăta cojmelia mă făcu să mă gîndesc că aş putea face orice altceva cu mult mai rău decît să devin şi eu plasator de carne vie. Biroul se afla la etajul opt al lui Wiltshire Building. Prin nişte uşi cu tambur se intră într-un hol, în întregime cromat, pardosit cu dale de cauciuc gros, verzi şi albe. La dreapta se află cîteva ascensoare, iar în faţă un şir de dughene de unde omul îşi poate cumpăra o floare pentru butonieră, sau o tiară papală bătută în diamante, după contul fiecăruia în bancă şi după inspiraţia de moment. La stînga — ghişeul de informaţii, mai multe cabine telefonice şi o agenţie teatrală. Un panouaş fixat deasupra unei maiestuoase scări ce coboară la subsol te informează că te poţi tunde, te poţi bărbieri, poţi face o baie turcească şi chiar să mănînci, numai osteneala să ţi-o dai să cobori pînă acolo.

Am urcat pînă la etajul opt într-un ascensor expres şi am păşit din nou pe un carelaj de cauciuc alb şi verde înainte de a ajunge la o uşă dublă de sticlă purtînd scris „Cornelius“ pe un batant şi „Gorman“ pe celălalt. Prin sticlă m-am uitat la o micuţă blondă aşezată în faţa unei minicentrale telefonice îndărătul unui ghişeu la o distanţă apreciabilă de raza de acţiune a unei mîini întreprinzătoare. Restul camerei era ocupat de patru rînduri de fotolii. O mînă de tinere ademenitoare stăteau în fotolii fără să facă nimic deosebit.

Am împins batantele uşii şi m-am apropiat nonşalant de minicentrală. Femeile s-au uitat la mine cînd am trecut. Nu mă grăbeam cîtuşi de puţin. A-ţi aştepta rîndul ca să fii angajată pentru o muncă în care ţi se cere să te despoi la comandă nu trebuie să fie prea nostim, şi dacă vizionarea a vreo optzeci de kilograme de oase, muşchi şi sînge cald strecurîndu-se în tinerele lor existenţe cenuşii le putea da ceva senzaţii, eu unul n-aveam nimic contra.

— Cu d-l Gorman, spusei eu blondei creaturi, chiombindu-mă în ochii ei negri.

Ea îmi aruncă o privire plină de tandreţe stăpînită, şi mă-ntrebă dacă întîlnirea era fixată.

— Nu, îi răspunsei, dar mă va primi. Spuneţi-i că-i vorba de Floyd Jackson, şi că sînt grăbit.

M-am uitat peste umăr ca să văd cum au primit vestea tinerele femei. Mă priveau cu o expresie încordată şi plină de speranţă.

Blonda creatură spuse cu regret.

— D-l Gorman nu primeşte pe nimeni, fără întîlnire fixată ; îmi pare rău.

— Întreabă-l, continuai eu s-o farmec, ducînd-o cu zăhărelul ; cheamă-l la telefon şi spune-i că sînt aici. O să ai o surpriză plăcută, micuţo. Bouboule şi cu mine am împărţit aceeaşi celulă. Întreabă-l numai şi ai să vezi.

Ea rîse nervos.

— Nu glumiţi ? D-lui Gorman nu-i place să fie deranjat.

— Hai, anunţă-l. Exercit asupra lui o fascinaţie fatală. Hai, micuţo, şopteşte-i vestea cea bună.

Îl sună pe Gorman în timp ce celelalte fete ascultau încordate.

— Un anume domn Floyd Jackson doreşte să-l primiţi, spuse ea timid, în receptor. Spune că o să-l primiţi.

Ascultă un moment, în timp ce ochii i se căscară, apoi închise telefonul.

— Vreţi să aşteptaţi, d-le Jackson ? Nu va dura mult.

I-am mulţumit şi m-am fofilat către tinerele în aşteptare, dar mai înainte de a reuşi să-mi aleg un fotoliu, uşa din apropierea biroului se deschise şi în prag îşi făcu apariţia o brunetă zveltă cu o faţă dură şi rece :

— Dl. Jackson ? întrebă ea cu asprime.

M-am îndreptat spre ea.

— Intraţi, vă rog, Dl. Gorman vă va primi îndată.

Am privit pe deasupra ei către creatura cea blondă care rămăsese cu gura căscată şi i-am făcut cu ochiul, apoi am intrat într-o cameră spaţioasă, plină de lumină, de fum de trabuc şi de fotografii cu fete drăguţe cu foarte puţine lucruri pe ele.

Gorman stătea pe un scaun în spatele unui birou vast, plin de hîrţoage care puteau fi, sau nu, contracte, de scrum de trabuc şi de alte fotografii. Muianul lui rotund ca o minge era golit de orice expresie pe cît de goală este punga unui cerşetor, şi ochii lui mici, negri care se zgîiau la mine de deasupra pungilor de grăsime roz erau bănuitori şi plini de încordare.

— O vizită neaşteptată, d-le Jackson, spuse el pe şleau. Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam să vă văd aşa de curînd.

— Şi pentru mine este o surpriză.

Mi-am tras un scaun îmbrăcat în piele şi m-am aşezat.

— Aţi venit cumva ca să-mi înapoiaţi inelul ? întrebă el şi rîse gîlgîit aşa cum probabil face un urangutan cu o clipă înainte de a-ţi smulge braţul.

— L-am vîndut, spusei eu cu regret : eram pe geantă cu banii. Un tip îmi promisese o mie cinci sute de dolari dar nu şi-a mai plătit datoria.

— Înţeleg.

Mă privi gînditor şi reluă :

— Şi totuşi, d-le Jackson, există, fireşte un motiv al vizitei dv.

— Bineînţeles, spusei eu aprinzîndu-mi o ţigară şi punînd cu grijă chibritul într-o scrumieră de onyx :

— N-am venit aici ca să-mi omor timpul. Ce mai face Dominique ?

Gorman ridică o mînă imensă şi-şi examină unghiile bine făcute. Era perfect calm şi rece.

— Destul de bine, d-le Jackson. Un om periculos, bineînţeles. Mă tem că-i puţin supărat pe dv. Dacă aş fi în locul dv. m-aş ţine departe de el.

— E uimitor cum de i-au dat drumul din ospiciul acela spusei eu ; se numeşte Boyd, nu-i aşa ? Şi colecţionează antichităţi ?

Gorman se încruntă în timp ce-şi privea unghiile.

— Aţi făcut deci o anchetă, d-le Jackson ?

— Am fost detectiv particular, pe vremuri. E greu să nu-ţi vîri nasul în treburile altora, o dată ce te-ai obişnuit cu asta.

— Mi-am scuturat scrumul pe biroul lui ca să ţină tovărăşie celui deja aflat acolo.

— Veda vă transmite salutări. Drăguţă fata : puţin cam impulsivă, dar amabilă.

— Proastă, spuse Gorman.

Şi cînd spuse asta, vocea îi sună ca o rîşniţă.

— Aiurea, ştiţi cum sînt puicuţele astea. Nu s-a gîndit la ceva rău cînd a făcut ce-a făcut. Orice fată care se respectă ar fi dorit să-i ardă cîteva unui pederast ca Dominique.

— Şi dacă aţi trece la obiect ? Dacă n-aţi venit să-mi înapoiaţi inelul, pentru ce alt motiv vă aflaţi aici ?

Îi zîmbii.

— Am venit pentru stilet.

Urmă un moment de tăcere. Micii ochi negri şovăiră.

— Am impresia că nu v-am înţeles bine, spuse el într-un sfîrşit.

— M-am văzut cu Brett.

Am strivit mucul şi am mai aprins o ţigară.

— V-aţi întîlnit deja cu Lindsay Brett ?

Gorman spuse că el nu-l întîlnise niciodată pe Brett.

— Păcat ; este o prezenţă zdrobitoare. Este un barosan, şi nu te lasă să uiţi treaba asta nici o clipă şi pe deasupra mai are şi putere de convingere ; o putere şi nişte metode ale dracului de convingătoare. Vrea să recupereze stiletul şi m-a convins că-l va recupera. Atunci mi-am zis că aş putea trece să vă văd şi să-l iau.

Gorman mă studie cîteva clipe.

— Şi ce vă face să credeţi că eu îl am ? întrebă el încetişor, numai miere şi sirop de la parter pînă la etajul opt.

— Nu dv. îl aveţi ci Boyd ; dar îi sînteţi prieten şi, cum sînteţi în mare încurcătură, mi-am zis că-mi va fi mai uşor să vă conving pe dv. decît pe el să renunţe la stilet.

— Eu sînt în încurcătură ?

Ochii cei negri străluceau ca două cioburi de sticlă vopsite în culori ţipătoare.

— Sînteţi, şi încă cum ! spusei eu trăgîndu-mi scaunul mai în faţă. Brett a jucat cu cărţile pe faţă. Dacă îi fac jocul sînt salvat. Îmi garantează o factură achitată. Tot ceea ce vrea este stiletul. Dacă nu-l va avea, eu urmează să fac saltul cel mare, şi asta înseamnă camera de gazare. Atunci ce am de făcut ? Vă fac aceeaşi ofertă. Daţi-mi stiletul sau, de nu, vă trag după mine. N-aş avea altceva de făcut decît să-i spun lui Brett întreaga poveste. El îl bănuieşte deja pe Boyd că stă la baza întregii afaceri. Pe Veda am ascuns-o la căldurică şi la adăpost şi va fi martorul principal. Ca să-şi salveze pielea, vă va arunca pe amîndoi în groapa cu lei, aşa de repede, că veţi începe să adulmecaţi cianura înainte chiar de a vă fi dat seama că verdictul a fost dat. Toate cărţile sînt împotriva voastră. Eu am povestea întreagă, o am pe Veda, am pudriera şi mai am garanţia dată de Brett că nu voi fi amestecat şi băgat la apă. Dacă nu reuşiţi să-l convingeţi pe Boyd să-mi dea stiletul, şi el şi dv. sînteţi în aer.

El îşi scoase portţigaretul din aur şi-şi luă o ţigară. În timp ce o aprindea, ochii lui îmi inspectau faţa. Îşi păstra calmul dar vedeam bine că nu era foarte fericit.

— Brett va da o recompensă dacă i se restituie pumnalul ? întrebă el şi vocea i se subţie într-un hîrîit.

L-am privit cu un surîs sardonic.

— Mai e vorbă, spusei eu cu bucurie : douăzeci și cinci de mii.

— Înțeleg.

O clipă fața i se lumină :

— Am putea împărți recompensa între noi doi, d-le Jackson. Dl. Boyd nu s-ar interesa de bani. Totul ar fi între dv. și mine.

— Mă tem că nu, spusei, așezîndu-mă mai confortabil în scaun. Nu veți avea nimic din această afacere, Bouboule, scumpule. Odată, ați spus că sînt viclean și că operez pe șest ; rezultatul este că sînt parșiv și lucrez pe blat. Treaba dv. este să faceți rost de stilet de la Boyd. N-am să vă plătesc nici un șfanț, pentru că am în mînecă cinci ași.

Fața-i căpătă culoarea seului de oaie moartă.

— Cred c-ar fi mai înțelept din partea dv. să împărțim prada spuse el, aplecîndu-se înainte ; mai gîndiți-vă la asta, d-le Jackson.

Cu o lovitură de picior am împins scaunul înapoi și m-am ridicat.

— Mă întorc aici la ora patru, Bouboule. La ora patru să ai pumnalul aici, sau de nu, pregătește-te să suporți consecințele. M-ai dus de nas ca pe un bombalău, destul timp. E timpul să devii mai înțelept. N-am să accept nici o scuză. Sau pumnalul va fi aici la ora patru, sau d-ta și prietenul dumitale pederast o să-i puteți explica lui Redfern micul vostru plan. Și să nu încercați să mă fentați. Mi-am scris toată povestea și Veda o păzește cu străşnicie. Dacă nu mă întorc la ea pînă la ora șase îi va da manuscrisul lui Brett.

Ne-am fixat o bucată de vreme, apoi am ieșit, lăsîndu-l la biroul său, tot atît de liniștit, tot atît de rece și de tulburător de periculos ca o cobră cuibărită într-un tufiș.

Cînd am ieșit, fetele s-au uitat la mine și s-au dat înapoi de groază cînd am trîntit ușa biroului în urma mea. Micuța cea blondă rămăsese tot cu gura căscată. Fenomenul cu chipul dur care mă poftise să intru în biroul lui Gorman mă privea cu niște ochi care mă cîntăreau.

Am traversat cu nonşalanţă încăperea, am deschis uşa de sticlă şi am trecut în culoar. Am lăsat batantele să se bîţîie în urma mea. Am coborît cu liftul, am deschis portiera de la Cadillac şi m-am uitat în sus. La etajul opt se deschiseseră trei ferestre. Fetele venite la angajare, micuţa blondă şi fenomenul cu faţa dură mă priveau fix. Guriţa blondei se căscase cu încă doi centimetri.

Gîndul că toate puicuţele astea aveau să-şi amintească de mine mi-a trecut prin minte cînd intram în maşină. Era un gînd care-mi făcea plăcere. Chiar şi un idiot cu maioneză în loc de creier are oroare de a fi uitat.

CAPITOLUL IX

Aveam trei ceasuri de pierdut timpul, înainte de a-l revedea pe Gorman, dar la Hollywood asta nu-i o dramă. O oră am petrecut-o delectîndu-mă cu cea mai bună masă pe care am servit-o de ani de zile. Nimic nu era prea bun şi prea scump pentru fiul doamnei Jackson în această după-amiază însorită.

Avînd încă două ore de pierdut, am plecat de la restaurant şi m-am dus cu maşina la Studiourile Paramount unde am parcat-o în faţa porţii principale. În cazul în care nu sînteţi la curent, trebuie să vă spun că dacă aveţi timp la dispoziţie, acolo ţi-l poţi omorî în mod plăcut. Pe poartă trece un flux neîntrerupt de micuţe puicuţe care intră şi ies, şi cărora tare mult le place să se fluiere după ele.

În timp ce aşteptam şi-mi clăteam retina, făceam planuri de viitor. Nu peste mult timp urma să am în buzunar un mic pachet valorînd douăzeci şi cinci de mii ; şi una peste alta, astea fac o grămăjoară frumoasă. După cîteva cugetări am hotărît că o voi duce pe Veda la Miami şi că o să mă port aşa cum se poartă milionarii. Simţeam că o să-mi prindă bine şi pentru starea mea generală şi pentru complexul meu de inferioritate. De prea mult timp nu eram decît un prăpădit de detectiv particular care nu

mai făcea doi bani. Studiind cît mai detaşat şi mai obiectiv situaţia, nu reuşeam să descopăr vreo piedică. Boyd era nevoit să dea înapoi stiletul, şi nu l-ar putea păstra numai dacă ar avea chef de un sejur la răcoare. Brett avea să-mi dea cele 25.000. Îmi dăduse cuvîntul său şi cînd un flăcău cu situaţia lui şi-l dă, îl respectă. Mă gîndeam ce bine va fi cînd o să mă prăjesc pe nisipuri aurii cu Veda în costum de baie. Avea genul de corp pe care costumele de baie îl îndrăgesc. Mi-am mai propus ca îndată ce Brett va ieşi cu lovelele la interval, să fac un salt pînă într-o agenţie de voiaj ca să reţin două locuri la primul avion cu plecare a doua zi, spre Miami.

Acum, momentul se apropia. Cu regret, am pornit motorul şi am plecat. Cînd m-am oprit din nou în faţa lui Wiltshire Building, ceasornicul de bord al Cadillac-ului arăta ora patru fără două minute. De data asta n-aveam să ne mai ducem cu vorba. Ori ieşeam cu stiletul, ori... vedeam eu ce era de făcut. Mi-am aranjat ţinuta, mi-am potrivit pălăria cu un bobîrnac, apoi am traversat trotuarul cu paşi mari, după care a urmat uşa cu tamburi şi holul pînă la lift.

Cînd ajunsei în faţa uşilor de sticlă am văzut că-n cele patru rînduri de fotolii nu mai erau fete aşteptînd pentru angajare. Micuţa blondă stătea ghemuită lîngă minicentrala ei iar gura îi era închisă. Cînd împinsei uşa ţîşni în picioare şi se sprijini de ghişeu.

— Acelaşi vizitator, pentru aceeaşi persoană, spusei eu, întrebîndu-mă ce o frămînta.

Avea aerul de parcă trăsese la măsea şi era albă la faţă ca un cearceaf proaspăt spălat. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauză că fusese prinsă umblînd în casa de bani sau din cauza emoţiei că mă revedea.

— Intraţi.

Cuvintele ţîşniră din ea ca şi cum ar fi primit o lovitură-n spate dată cu un bocanc cu crampoane. Făcu semn către uşa lui Gorman apoi îşi culese pălăria şi mantoul puse la îndemînă pe un scaun, deschise brusc portiţa ghişeului şi ţîşni spre uşa dublă pe care tocmai intrasem.

M-am întors ca s-o privesc şi am văzut că fugea înnebunită. Nici nu aşteptă liftul, ci o luă la goană pe scări

de parcă aflase că la etajul de dedesubt se dau parfumuri franţuzeşti pe gratis.

Fără ea, antecamera părea liniştită şi goală. M-am uitat la uşa închisă de la biroul lui Gorman, apoi la cele patru rînduri de fotolii goale şi am avut senzaţia că se petrece ceva ciudat. Mîna mi-a alunecat spre buzunarul pentru revolver ca să-mi scot arme, cînd o voce ieşind dintr-un laringe de tablă ruginită spuse :

— Nu mişca, împuţitule !

M-am uitat cu băgare de seamă peste umăr. Un lungan sfrijit, într-un costum gri deschis, în carouri, stătea în spatele ultimului rînd de fotolii. Asta lămurea agitaţia micuţei blonde. El era ascuns acolo, aşteptînd sosirea mea. Mutra ce se ivea de sub fetrul negru tras pe ochi, era mai bine rasă decît cea a unui şobolan, dar mult mai puţin plăcută de privit.

— Cu mine vorbeaţi ? spusei eu avînd de grijă să nu fac mişcări bruşte.

Animalul părea nervos, şi cum articulaţia degetului i se albise complet, am priceput că piedica era trasă.

— Intră acolo, spuse el arătîndu-mi biroul lui Gorman, şi bagă de seamă, fără figuri !

Gîndul că poate nu voi merge la Miami îmi trecu prin cap şi mă felicitai că n-am acţionat sub impulsul de moment şi n-am cumpărat biletele mai înainte. Am oroare să cheltuiesc banii fără rost. Cu părere de rău am deschis uşa biroului lui Gorman şi urmat de mentorul meu, am intrat.

Parker, sau Boyd, cum ar fi mai bine să-l numesc de acum înainte, stătea în fotoliul lui Gorman. Avea o atitudine rece, distantă şi dispreţuitoare. Lîngă fereastră mai era un dur care mîngîia un automat cu ţeava albăstruie. Era mic, gras şi prăpădit şi arăta ca oricare cuţitar de mîna a treia dintr-un film oarecare de mîna a patra. Cornelius Gorman se remarca prin absenţă.

— Bună ziua amice, îi spusei lui Boyd ; ce mai face sărmanul tău cap ?

— De data asta ai vrut să fii prea şmecher şi prea parşiv, Jackson, spuse el.

O grămadă de acreală răzbătea din vocea lui.

— N-am să-mi pierd timpul stînd de vorbă cu tine. N-o să pui mîna pe pumnul şi nici n-ai să ieşi viu de aici. O

să răspunzi la o întrebare, după care ți se va întîmpla un mic accident. Poți da răspunsul pe loc dacă nu ții să-ți fie smuls cu forța. Fă cum îți place, dar indiferent de ce hotărăști, vei ieși pe fereastră cu capul înainte, imediat ce vei fi răspuns.

Să ajungi să fii aruncat pe o fereastră de la etajul opt nu-i chiar o glumă bună, dar se părea că nu trebuie să-mi dau osteneala să i-o spun.

— Tot n-o să obțineți nimic, îi răspunsei pe cît am putut de calm, i-am spus lui Bouboule că am lăsat o depoziție scrisă care va ajunge în mîinile lui Readfern dacă mi se întîmplă ceva și atunci o mulțime de lucruri vi se vor întîmpla și vouă.

El rînji disprețuitor.

— Nu cred, După ce vom termina cu dumneata, vom distruge depoziția dacă există, deși mă îndoiesc foarte tare de existența ei.

— Oare cum de nu m-am gîndit la așa ceva ? răspunsei eu, întrebîndu-mă în sinea mea dacă aș avea ceva șanse să pun mîna pe pocnitoare înainte ca lunganul să mă umple cu plumb.

Mă îndoiam însă, că voi reuși.

— Desigur, dar mai întîi va trebui s-o găsiți și atunci ar putea să fie prea tîrziu.

— Răspunsul ăsta duce direct la întrebarea mea : unde se află Veda Rux ?

Lunganul cel sfrijit era probabil un mediu. Îmi vîrî pocnitoarea lui în coaste și-mi scoase arma din buzunarul pentru revolver.

— N-o să mai ai nevoie de ea, prostălăule, îmi spuse el la ureche.

— Unde se află Veda Rux ? repetă Boyd.

Era în întregime glacial și calm, dar nu-mi plăcea expresia absentă din privirea lui.

— Undeva unde n-o să reușiți să puneți mîna pe ea, spusei eu.

— Am obiceiul să-i fac pe oameni să vorbească. Ai avut vreodată ocazia să fii bătut în cap cu o bucată de furtun de cauciuc. Doare foarte tare și nu lasă urme. O să bat toba în capul tău dacă nu răspunzi la întrebarea asta.

Durul cel rotofei plecă de lîngă fereastră şi scoase din buzunar un tub de cauciuc tare. Îl legăna în mînă şi părea destul de pornit ca să se folosească de el.

Una peste alta, armele pe care le aveam fiecare alcătuiau un adevărat arsenal şi m-am gîndit că nu-i locul potrivit pentru un foc de artificii. Wiltshire Building era plin ochi cu oameni respectabili, care, la auzul unui păcănit de pistol ar fi dorit să se informeze la faţa locului, dar mai ales, mă jenam de terori din astea gratuite. Sperînd că şi lungul se gîndise că ar fi imprudent să facă zgomot, m-am întors şi i-am şters o directă în bărbie.

O grămadă de lucruri s-au petrecut îndată după aceea. Lunganul s-a lăţit la pămînt, durul cel rotofei s-a năpustit asupra mea ca un taur furios, Boyd a împins scaunul în spate cu o lovitură de picior şi s-a sculat, iar uşa s-a deschis şi Lu Farrel a intrat ca şi cum ar fi hoinărit întîmplător pe acolo, cu pistolul în mînă.

— Salut, îmi spuse el, băieţii ăştia vă necăjesc ?

M-am lăsat brusc în joc şi am lovit cu putere în durul cel rotofei. S-a dus bălăbănindu-se de-a-ndăratelea şi s-a lovit de un scaun în care căzu greoi. Lunganul a dat drumul la o salvă de-njurături şi s-a ridicat în picioare. În mînă i se ivi un cuţit lung şi strălucitor. Atunci se auzi o pocnitură înfundată şi cuţitul căzu la pămînt. Lunganul îşi privi mîna făcută zob, apoi, cum sîngele-i curgea gîrlă din degetele făcute zob, scoase un urlet ce zgîlţîi geamurile.

Lu îşi flutură pocnitoarea înspre Boyd şi durul cel rotofei. Pistolul avea un amortizor impresionant.

— Nu e cazul să vă enervaţi, le spuse el pe un ton rugător, fluturîndu-şi pleoapele peste ochii lui ca ai lui Bambi, nu vedeţi ce i-am făcut micuţului vostru prieten ?

Am făcut un pas rapid spre Boyd şi l-am pălit în ochiul drept.

S-a răsturnat pe spate, iar eu am înşfăcat o lampă de birou pe care am făcut-o ţăndări aruncînd-o în el. I-am mai expediat scrumiera de onyx şi un teanc de fotografii-panou cu fete care mai de care mai mişto şi mai goale, şi am început să caut în jur cu ce altceva l-aş mai fi putut lovi. Eram convins că m-ar fi azvîrlit pe fereastră

dacă ar fi avut posibilitatea și la gîndul ăsta mi se urca sîngele la cap.

Lu ricană :

— Nu vă înfuriați, spuse el și cu pistolul îi făcu semn a dojană durului cel rotofei care se ridicase-n picioare și acum se sprijinea cu stîngăcie de perete de parcă ar fi fost la un bal unde nu-ndrăznea să invite pe nimeni la dans.

L-am înșfăcat pe Boyd de guler și l-am proptit pe picioarele lui. Mă stuchea ca o mîță și încerca să mă zgîrie pe față, dar eu i-am dat mîinile în lături și i-am mai ars un pumn în ochiul stîng. Apoi l-am zgîlțîit de i-a sunat apa-n cap și l-am făcut una cu fotoliul de la birou. Stătea acolo, gîfîind și cu cheful de cafteală aproape spulberat de ciomăgeală ; dar ca să nu mai fie nici un dubiu, m-am dat puțin înapoi și i-am trîntit o directă în bărbie care-l răsturnă cu tot cu fotoliu, pe spate. Asta l-a dat gata. A rămas lat, nemișcat ca un cadavru. M-am apropiat și m-am uitat la el, apoi mi-am scuturat hainele cu bobîrnace mici, mi-am dezmorțit mușchii și mi-am aranjat manșetele de la cămașă. Pe scurt, mă simțeam mult mai bine.

— Salut, îi spusei lui Lu ; de unde ai apărut ?

— Mick mi-a spus să vă urmez peste tot, spuse el, și-mi surîse tîmp.

Aruncă o privite gînditoare la lunganul cel sfrijit care continua să sîngereze pe covor :

— Ce ziceți, plecăm, sau poate e cazul să-i mai scuturăm puțin pe flăcăii ăștia ?

— Eu unul plec, spusei, îndreptîndu-mă spre Boyd.

L-am ridicat în picioare dar era așa de moale că-mi aluneca din mîini.

— Unde-i stiletul ? l-am întrebat în timp ce-mi agitam pumnul pe sub nasul lui, așa, ca să nu-i uite mirosul.

Ochii cît sarmaua mă priveau pe furiș. Fața bătută măr atîrna jalnic și de furie și de frică.

— La mine acasă, mormăi el, încercînd să se elibereze.

— Atunci, mergem direct acolo.

L-am împins spre ușă, și-am întors capul spre Lu.

— M-aş simţi în siguranţă dacă te-ai afla şi tu prin preajmă. Hai, vino, frumosule gladiator, şi ţine-mi companie.

Am ieşit lăsîndu-l pe durul cel rotofei privindu-l, fără să-l vadă, pe sfrijitul de lungan. Nici unul dintre ei nu păreau să manifeste cîtuşi de puţin interes pentru noi.

L-am înşfăcat strîns de braţ pe Boyd şi l-am condus pînă la lift. Lu îl flanca pe partea cealaltă.

— Încă unul din micile tale şiretlicuri, îi spusei în timp ce aşteptam liftul, şi te dau pe mîna lui Redfern.

S-a sprijinit de perete şi a-nceput să-şi tamponeze faţa cu batista. Era prea obosit şi prea înspăimîntat ca să mai poată fi periculos.

Am coborît la parter. Liftierul nu-şi mai lua ochii de la faţa lui Boyd, dar era prea stilat ca să-ţi permită vreo aluzie, sau poate nu i-a picat bine căutătura pe care i-am aruncat-o.

Am traversat trotuarul şi l-am împins pe Boyd pe bancheta din spate aşezîndu-mă lîngă el.

— Condu tu ! îi spusei lui Lu.

Boyd îmi dădu adresa cu un glas tremurător. Nici măcar n-a fost nevoie să i-o cer.

Am străbătut bulevardul Wiltshire şi bulevardul Santa Monica pînă la Beverly Hills. Casa lui Boyd era pe Mulholland Drive. Am intrat în viteză pe o alee lungă ce mărginea o peluză suficient de întinsă ca s-o poţi folosi ca teren de rugby, îndreptîndu-ne spre o casă impunătoare care ar fi putut foarte bine fi Buckingham Palace dacă ar fi avut cu două camere mai mult.

— Vino, îi spusei lui Lu, cînd maşina se opri în faţa masivei uşi de la intrare. Nu mai vreau să risc cu scîrnăvia asta. Dac-o face pe deşteptu' pocneşte-l cu patul pistolului la scăfîrlie.

Dar Boyd abia mergea, aşa că a trebuit să-l ajutăm să urce treptele pînă la uşă şi de acolo într-un vestibul nu cu mult mai mare decît un hangar de avioane.

— Stiletul, spusei eu scurt, şi repede !

Un bătrîn gentleman cu părul alb care părea un arhiepiscop în rol de ospătar şef, se materializă în faţa noastră. Văzîndu-l pe Boyd, deschise gura să spună ceva,

făcu un pas , dar se opri dînd cu ochii de fața mea încruntată.

— Zi-i să se ducă să lanseze un vapor la apă, îi spusei eu lui Boyd.

— Nu-i nimic John, făcu Boyd, făcîndu-i semn că-i liber : du-te !

Bătrînul gentleman ezită, apoi se îndepărtă pe culoar cu un mers țeapăn plin de dezaprobare.

— Hai, Dominique, spusei eu, împungîndu-l pe Boyd în coaste ; hai să căutăm stiletul. Ambianța asta de bogătaş nu-mi prieşte deloc.

Ne conduse într-o cameră învecinată, deschise un seif și scoase din el cutiuța stiletului. Mi-l dădu fără un cuvînt, dar pe fața lui încordată și albă ca un cearceaf se puteau citi mult mai multe decît în zece volume.

Am deschis sipetul, am privit stiletul, şi am închis capacul înainte ca Lu să apuce să-l vadă. Era o jucărie frumoasă și nu țineam ca Lu să-și facă cine ştie ce gînduri în legătură cu el.

— Perfect, spusei eu : jucăria i-o înapoiez lui Brett. Evită să mi te pui în cale și-ți garantez că n-ai să mai auzi nimic despre toată povestea asta, dar dacă încerci vreo combinație am să-i spun lui Brett că tu l-ai furat și te las să judeci singur cam ce o să-ți facă.

— Afară, răcni Boyd, lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu, cu fața îngropată-n palme.

Așa l-am lăsat. Era un dur atîta timp cît nu încasa o bătaie, dar cîteva lovituri îl scoteau din circuit. După chelfăneala pe care i-o dădusem, arăta ca un puzzle împrăștiat pe jos.

Ne-am întors la Casy cu cîteva minute înainte de ora șapte, și, înainte de a urca la Veda, i-am mulțumit, flatarisindu-l, lui Lu pentru grija ce mi-o purtase. Apoi, fără să-i las timp să-mi sară de gît, am intrat în lift și am închis repede ușa.

Pe Joe l-am găsit făcînd o pasiență în fața ușii garsonierei. Cînd mă văzu, își strînse cărțile, se ridică şi se întinse.

— Nici nu-ți închipui ce bine-mi pare că te revăd ! spuse el zîmbind. Bătrîne, îți jur că munculița asta de doică stearpă m-a făcut bucăți.

— Ceva greutăţi ? întrebai eu făcînd un semn cu capul spre uşă.

— Nimic peste puterile mele, zise el zîmbind, şi-mi înapoie cheia. La început a făcut un tămbălău de-a trezit toţi dracii din iad, dar cînd i-am propus, schimb la schimb, o mamă de bătaie, s-a liniştit. Asta-i treaba cu muierile. Nu-i chip să le vorbeşti ; trebuie să le cureţi mintea de rugină, şi atunci se poartă frumos.

— Cred că ai dreptate. Am să plec din nou la opt şi jumătate. Aş dori să vii s-o păzeşti din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă el, la ce bun ? N-are cum să iasă. Pentru ce să-mi pierd timpul zăcînd aici ?

— Asta n-ai decît să i-o spui lui Mick. Eu aş dori să fii aici în seara asta, dar dacă nu vrei nu te pot obliga.

Ridică din umeri, dezgustat.

— Bine, bine. O să fiu aici la opt şi jumătate. Aşa cum doreşti.

A intrat în ascensor trîntind uşa după el.

Am găsit-o pe Veda întinsă pe canapea. Pe măsuţa de lîngă ea se afla un pahar cu whisky, iar pe jos un teanc de reviste ilustrate. Se părea că Joe nu cruţase nici atenţiile, nici ameninţările.

— Deci, iată-te întors, spuse ea, punînd de-o parte revistele şi scrutîndu-mă.

— După cum vezi, spusei eu ; te-ai simţit bine ?

— Puţin obosită de propria mea companie. Ieşim undeva în seara asta, sau încă trebuie s-o fac pe Monte Cristo închis în donjon ?

— În seara asta nu. Poate mîine. Astă seară am o treabă.

— Ce ai făcut azi ?

Mi-am pregătit un pahar de whisky-soda.

— Cîteva chestii nostime.

— Probabil îţi închipui că ai spirit şi că eşti simpatic, dar te înşeli, spuse ea cu duritate în glas. Eu una cred că nu eşti decît un prăpădit de sticlete de care nu mai are nevoie nimeni întrucît creierul i s-a atrofiat din cauza curentului pentru că a tras prea mult cu ochiul pe gaura cheii.

— Exact asta am crezut și eu pînă azi după-amiază, spusei, ducîndu-mă să mă așez alături de ea pe canapea. Dar mi-am schimbat părerea.

— Zău ? Tare aş fi curioasă să ştiu de ce ?

Am dat pe gît jumătate din băutură apoi am pus paharul pe masă.

— Cînd erai puștoaică mergeai dormind, sau ăsta-i un truc nou ?

Ochii din lapis-lazuli căpătară o expresie dură ; buzele roşii bine conturate se subţiară.

— Iar încerci s-o faci pe spiritualul ?

— Poate. Depinde ce numești tu spiritual.

Am golit paharul și am aprins o țigară.

— Aruncă o privire la chestia asta.

Am scos sipetul din piele roșie, l-am deschis și i-am pus stiletul pe genunchi.

Urmă o tăcere jenantă. Nu se atinse de stilet ; nu schiță nici un gest ; părea că nici nu mai respiră.

— Și-acum ce-ar fi să-mi povestești lucrurile așa cum s-au petrecut, spusei : l-am văzut pe Brett. Dacă-i înapoiez pumnalul nimeni n-o să aibă necazuri. Mă duc la el acasă, astă seară la ora zece. Pentru jucărica asta pe care i-o înapoiez îmi dă o sumă frumușică și dacă ești cuminte, te iau cu mine în vacanţă. Numai că sînt curios să ştiu ce s-a întîmplat la Brett înainte de a veni Gorman să mă vadă. Ei, ce-ai zice dacă ai renunța la mica ta povestioară și dacă de data asta mi-ai spune adevărul ?

Dădu pumnalul deoparte cu o figură puţin bosumflată.

— Cum ai pus mîna pe el ?

— Prin Boyd. Tu știai că Parker este unul și același cu Boyd, nu-i așa ?

Răspunse afirmativ.

— L-a dat înapoi cînd a avut certitudinea că Brett nu vrea să facă probleme nimănui. Singurul lucru pe care-l vrea Brett este stiletul. Puţin îi pasă de ce ţi se poate întîmpla ţie, lui Gorman sau lui Boyd. Nici măcar n-are habar că vreunul din voi e amestecat în afacerea asta.

— O să afle dacă o să găsească pudriera mea, spuse ea cu un aer jenat.

— N-o s-o găsească. Am luat-o din seif și am ascuns-o în scobitura dintre aripile unui grifon de piatră din partea de sus a terasei. În seara asta cînd am să plec de la Brett am s-o iau, iar tu, dacă vrei, ai s-o recuperezi.

— E-adevărat tot ce-mi spui ? mă întrebă ea strîngîndu-mă tare de braț.

— Firește. Ai făcut o tevatură întreagă cu pudriera asta. Nu-ți mai fă griji din pricina asta. Acum ascultă-mă. Îmi placi. Ai tu micile tale manii, dar cu toate astea îmi placi. Mă gîndeam că tu și cu mine am putea face o mică plimbare pînă la Miami și să tocăm ceva lovele. Ți-ar surîde ?

Mă privi fix un moment îndelungat, apoi dintr-o dată începu să rîdă. Și de data asta rîse ca și cum avea poftă de rîs.

— Ba chiar aș fi fericită. Numai dac-aș ști sigur că nu glumești.

— Eu nu-s palavragiu și am să ți-o dovedesc.

M-am dus la telefon și am cerut American Airlines. Cînd am obținut legătura, am reținut două locuri la avionul de la ora 11,00 pentru Greater Miami pe numele d-lui și d-nei Floyd Jackson.

Ochii îi străluceau plini de bucurie cînd m-am reașezat lîngă ea.

— Poftim, spusei eu luîndu-i mîna : dacă asta nu-ți dovedește nimic, eu renunț. Acum, hai, e rîndul tău.

— Dă-mi o țigară și am să-ți spun îndată.

În timp ce-și aprindea țigara, vedeam că reflectează, apoi ridicînd brusc din umeri, începu să vorbească. Totul se petrecuse exact cum îmi spusese Gorman. Se dusese la Brett să-și facă numărul de strip-tease și Brett îi arătase stiletul. Cînd era preocupată de ceva sau frămîntată de vreo problemă, mergea dormind : asta i se întîmpla de pe cînd era copil. Brett se dovedise foarte insistent și ea trebuise să se bată ca să-l respingă. Apoi s-a dus să se culce frămîntată de grija că Brett n-o să-i dea banii ce i se cuveneau. În timpul somnului a luat stiletul și a pus în locul lui pudriera. Pînă aici povestea ei și a lui Gorman se potriveau.

Ea a plecat a doua zi știind că și Brett pleacă la San Francisco. Ajungînd acasă a găsit stiletul la fundul vali-

zei și și-a dat seama că nu mai are pudriera. A realizat ceea ce se întîmplase și de frică a intrat în panică. Gorman era singura persoană la care s-a gîndit că ar putea-o scoate din încurcătură și s-a dus să-l vadă. I-a povestit toată tărășenia și i-a arătat stiletul. El a rîs de ea, i-a spus să nu-și facă sînge rău pentru că avea să-i dea telefon lui Brett și să-i explice ce se întîmplase. Brett nici nu s-ar mai fi interesat de felul în care ea îi furase stiletul, atît ar fi fost de fericit să-l recupereze. Și exact în timp ce Gorman încerca să ia legătura prin telefon cu Brett, a intrat Dominique Boyd. Stiletul era pe masă și el l-a recunoscut. După care a cerut să i se povestească totul.

Dacă Veda și Gorman vroiau să cîștige ceva bani, acum era momentul pentru că el vroia să aibă stiletul. Brett i-o luase cu puțin înainte căci — zicea Boyd — amîndoi se străduiau, în același timp, să-l descopere și să-l cumpere. Așa că nici Veda și nici Gorman nu trebuiau să facă ceva nepotrivit înainte ca el să găsească soluția de a păstra stiletul pentru el, fără ca cineva să aibă neplăceri din cauza asta.

Ei nu i-a plăcut propunerea asta, dar Gorman a dus-o cu vorba. În scurt timp, Boyd a pus la cale un plan. Cineva trebuia să ia pudriera. Asta era primul punct. Cum Brett nu deschisese seiful nu știa că stiletul lipsește și nici că pudriera era înăuntru. Cineva trebuia să pună o bombă în seif pentru ca, în urma exploziei, Brett și poliția să tragă concluzia că totul se distrusese în timpul spargerii ; și pentru a-i asigura lui Veda un alibi perfect ea ar fi trebuit să se afle într-un bar de noapte atunci cînd bomba ar fi explodat. Rămînea doar ca Gorman să găsească un nătărău care să ia pudriera și să plaseze bomba în seif. Și el mă alesese pe mine.

— Înțelegi ? trase ea concluzia, dacă pudriera ar fi fost găsită, Brett și-ar fi dat seama că eu luasem stiletul, iar Boyd știa că l-aș denunța dacă totul ar fi fost descoperit. Acum, că avea stiletul, nu se mai gîndea să se despartă de el și din cauza asta ținea el așa de mult la pudrieră. Era indiciul care mă punea în legătură directă cu stiletul și dispariția lui și el știa că nu poate conta pe mine dacă poliția m-ar fi interogat. Apoi cînd tu ne-ai

făcut figura pretinzînd că pudriera a fost distrusă de explozie, mie mi s-a făcut frică. Boyd ştia că tu ai pudriera. Dacă nu reuşea s-o obţină de la tine, soluţia cea mai simplă şi mai eficace ar fi fost să se debaraseze de mine şi nu-mi plăcea felul în care începuse să se uite la mine. Ăsta-i motivul pentru care te-am ajutat să evadezi.

— Dar de ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început ? De ce ai inventat povestea aia cusută cu aţă albă despre o pudrieră care pentru Brett avea o foarte mare valoare ?

— Pentru că-i promisesem lui Boyd că nu-l dau în gît. Mi-era frică de el. Dar acum dacă tot ai descoperit cine este cu adevărat, asta nu mai are importanţă, nu-i aşa ?

Am sucit povestea în minte pe toate feţele şi nu i-am găsit nici un cusur. De data asta eram destul de convins, îmi spusese adevărul.

— Atunci nu-i rost de bani în povestea asta cu pudriera ? spusei eu aruncîndu-i o privire venală.

— Desigur că nu. Pudriera îmi aparţine şi bineînţeles că o vreau înapoi.

— Şi o vei avea. Poate ar fi mai bine să-i telefonez lui Brett. Mă duc în seara asta la el şi nu vreau să mai dau nas în nas cu vreunul dintre gardienii lui ăia duri sau cu vreunul dintre cîinii ăia încă şi mai neînduplecaţi.

Am scos din buzunar cartea de vizită pe care mi-o dăduse şi privind-o, m-am încruntat. Apoi am întors-o, şi pe verso am găsit imprimate numele şi numărul lui de telefon. Am întors din nou cartea de vizită şi m-am încruntat şi mai tare ! Pe dosul ei, aşternute cu un scris mărunt şi citeţ erau cuvintele astea surprinzătoare : „Din partea lui Verne către Alma : CEL MAI BUN PRIETEN AL UNUI BĂRBAT ESTE SOŢIA LUI".

— Asta-i bună, e-o chestie al dracului de nostimă ca un om ca Brett să scrie aşa ceva pe o carte de vizită, zisei eu, aruncînd cartonaşul pe genunchii lui Veda.

În timp ce ea o lua, m-am dus la telefon, am compus numărul lui Brett şi am obţinut legătura aproape imediat.

Aceeaşi voce muzicală cu o nuanţă mîngîietoare răspunse :

— Aici, proprietatea d-lui Brett.

— Floyd Jackson la telefon. Vreți să-l anunțați pe dl. Brett să mă aștepte astă seară la ora zece. Spuneți-i că am ceea ce dorește.

— Bineînțeles, d-le Jackson, spuse ea, apoi adăugă : sînt atît de mulțumită.

— Atunci, înseamnă că sîntem doi care sîntem mulțumiți, întrebîndu-mă în gînd dacă o fi tot așa de drăguță pe cît îi era și vocea.

Am pus telefonul în furcă cu regret.

Veda tocmai pregătea două whisky-soda. Am luat iarăși cartea de vizită a lui Brett și am studiat-o din nou.

— Chiar crezi că cel mai bun prieten al unui bărbat este soția lui ? întrebai eu.

— Nu știu nimic despre asta.

Îmi întinse paharul cu băutură și mă privi. Avea în ochi o expresie pierdută în gol.

— Eu n-am fost căsătorită niciodată.

Dădui un bobîrnac cu unghia în cartea de vizită.

— Alma... și Verne... mă întreb cine-or fi fiind ?

Am strecurat cartonașul în buzunar.

— Dacă te intrigă așa de tare, de ce nu-l întrebi ? spuse ea cu un ton nepăsător.

— Tu știi că pijamaua ta e transparentă ?

— E prevăzută pentru...

Problema părea clasată. Ne-am golit paharele. Am închis stiletul într-un sertar. Mai era încă mult timp de omorît pînă la ora zece.

Continuai să-i privesc pijamaua.

— E chiar mai reușită decît un sarong, spusei eu dintr-o dată.

— E prevăzută pentru, repetă ea, îndreptîndu-se încet către dormitor.

Mă uitam la mersul ei. Privi în urmă peste umăr, își ridică sprîncenele, apoi intră în cameră. După puțin timp o urmai și eu.

Și ăsta-i un mijloc excelent ca să omori timpul, dacă din întîmplare n-aveați știință de el.

CAPITOLUL X

Farurile Cadillac-ului proiectau două dîre lungi de lumină albă, strălucitoare în susul drumului ce urcă în serpentine spre Ocean Rise.

Lu Farrel ţinea volanul cu nonşalanţă, iar eu stăteam lîngă el. Nu voisem să-l iau cu mine în expediţia asta, dar Casy insistase pentru că, spunea el, nu avea încredere în Brett. De unde puteam să ştiu că Brett nu pregătise un comitet de primire special ca să mă întîmpine ? Şi dacă s-ar întîmpla să dau peste vreo astfel de situaţie, voi fi foarte mulţumit să-l am alături pe Lu.

Degeaba am susţinut eu că Brett îmi dăduse cuvîntul de onoare, Casy n-a făcut decît să rîdă de asta. Cuvîntul unui milionar nu valora prea mult în ochii lui, şi asta a spus-o folosind un vocabular bogat şi plin de anume figuri de stil. Pînă la urmă am cedat. Şi după felul în care s-au petrecut lucrurile am fost al dracului de mulţumit că l-am avut pe Lu cu mine.

N-a trecut mult timp şi zidul de patru metri ce împrejmuia proprietatea lui Brett apăru în lumina farurilor.

— Rămîi afară, îi spusei lui Lu ; şi fii gata pentru o plecare rapidă. Nu ieşi din maşină că dacă te văd gardienii ar putea să-ţi facă necazuri.

Lu opri maşina în faţa porţii cu zăbrele. O lumină puternică ţîşni de pe acoperişul căsuţei gardienilor, şi o pereche de paznici în uniformă apăru în faţa noastră. Unul din ei se postă în faţa portalului de fier forjat ; celălalt se apropie de maşină.

Am coborît căci nu vroiam să-l poată zări pe Lu.

— D-l Brett mă aşteaptă, spusei, sînt Floyd Jackson.

Fascicolul lanternei îmi lumină faţa.

— S-ar zice că sînteţi chiar Jackson spuse gardianul, după o examinare destul de îndelungată.

„Intraţi, eu mă duc să dau telefon. Vreţi să băgaţi hodoroaga înăuntru ?

— Poate să rămînă şi aici. Am să merg pe jos.

— Cum vreţi, dar e ceva plimbare de făcut.

— Am nevoie de exerciţiu fizic. Am început să mă îngraş.

Dădu din umeri şi se duse lîngă zăbrele.

— E-n regulă, spuse el celuilalt gardian. E persoana aşteptată.

Celălalt gardian mă privi mormăind și deschise portalul. Îl trecurăm şi intrarăm în căsuță. Era foarte curată și asta mă duse cu gîndul la sala de gardă a unei tabere militare. Era chiar şi un rastel lîngă uşă, cu patru carabine, care în nici un caz nu erau de jucărie, și cartușiere.

Gardianul se duse la un telefon fixat în perete și murmură ceva în receptor. Aşteptă o clipă, își dădu cascheta pe spate şi mă privi cu o expresie goală și indiferentă. O voce care-i pîrîi în ureche îi retrezi atenția.

— Jackson este aici, domnule, spuse el ; am să vi-l trimit. Mă ocup eu de asta, domnule. Da, domnule. Fac tot ce este necesar, domnule.

Puse receptorul în furcă, își frecă nasul și-mi adresă un surîs amar :

— E un om căruia-i place să i se spună „domnule". Un barosan, ce mai ! Ţi-ar surîde să fii un barosan, bătrîne, și un flăcău ca mine să-ți spună „domnule" ?

— M-aş obişnui eu, dacă se va și întîmpla.

— Da, poate te obișnuiești dumneata, dar mi-e prea de-ajuns un barosan pe cap : așa că nu-ți fă visuri în legătură cu asta, bătrîne. Un barosan e suficient. Ai pistol ?

Îi răspund că nu.

— Trebuie să verific bătrîne. Barosanul insistă pentru teaba asta. Nu vă supărați dacă vă mîngîi puțin ? Adică, fără să vă ofensez, cred că înțelegeți bine. Trebuie să fac ceea ce spune barosanul.

— Hai, fă-o !

Mă pipăi ușor pe tot corpul, găsi cutiuța stiletului și mi-o scoase din buzunar.

— Asta ce mai e bătrîne ?

— Asta aparține barosanului. Dacă o deschizi voi fi obligat să-i spun și s-ar putea să nu-i prea placă că ai făcut-o.

— Aș ! oricum nu poate să conțină o pocnitoare, așa ?

Îmi înapoie cutiuța.

— Sînt o grămadă de lucruri care nu-i plac barosanului. N-aş vrea să-l supăr.

Am pus cutiuţa în buzunar.

— Vino, bătrîne, că aşteaptă. Ăsta-i încă un lucru care nu-i place.

Am luat-o împreună pe lunga alee întunecoasă.

— Frumoasă mai e maşina aia pe care aţi lăsat-o afară, zise deodată gardianul. Eu unul aş şti la ce s-o folosesc. Cred c-a costat o grămadă frumuşică de mangafoţi.

— Habar n-am cît face. Am împrumutat-o.

— Nu mă-nşelam eu cînd mă gîndeam că un sticlete particular nu-şi putea permite să-şi ofere o tărăboanţă ca asta ?

— Nu mai sînt detectiv acum. Am încetat să mai profesez de cîteva săptămîni.

— Adevărat ? Doi dintre gardienii noştri au mierlit-o acu' două sau trei zile. Credeam că barosanul angajează, poate, forţe noi.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Doar o afacere particulară, într-un fel, ai ?

— Da, într-un fel.

Am continuat să merg în tăcere după discuţia asta, dar ştiam că pocnea de curiozitate.

— Prea privată ca să poată fi spusă ai ? zise el cînd ne-am apropiat de casă.

— Întreabă-l pe el şi o să-ţi spună dacă consideră că trebuie să ştii despre ce-i vorba.

— Hai că-i bună ! Cică n-am decît să-l întreb. Şi-o să-mi spună despre ce-i vorba ; cu un şut în spate.

— Tot ce se poate, de fapt.

— Vedeţi fereastra aceea luminată ?

Se opri din mers ca să mi-o arate.

— Acolo e barosanul. A spus să intraţi pe uşa dinspre grădină. Acum te poţi descurca singur, bătrîne, ai ? Nu-i nevoie să mă mai ostenesc urcînd toate treptele astea, nu ? Am picioarele un pic cam firave.

M-am uitat spre terasă. Pe fundalul luminos al uşilor-fereastră deschise, distingeam conturul grifonului de piatră situat în partea de sus a scărilor ce porneau de la terasă.

— Desigur, spusei eu ; vă revăd la plecare.

Rămase la baza scării şi mă urmări cu privirea, în timp ce urcam. Cînd am ajuns la grifonul de piatră m-am oprit ca să mă uit înapoi. Stătea tot acolo, cu mîinile în şolduri supraveghind. Am continuat să urc a doua serie de trepte, şi ajuns sus, am privit din nou înapoi. Se îndepărta de-a lungul aleei. Era un clar de lună ce răspîndea o lumină puternică şi-mi era uşor să-l văd. Am păşit în zona de umbră a casei şi am aşteptat pînă ce a dispărut la o cotitură. Apoi am coborît treptele în fugă la grifon.

Îmi asumam un risc, dar dacă aş fi aşteptat pînă terminam treaba cu Brett, gardianul s-ar fi putut întoarce ca să mă însoţească pînă la poartă. Trebuia să profit de împrejurări.

Am ajuns la grifon şi m-am uitat repede de jur-împrejur. Nimeni nu striga la mine ; nimeni nu se uita pe vreo fereastră. M-am suit pe soclu şi mi-am strecurat mîna în mica scobitură dindărătul aripilor. Degetele mele nu dădeau peste nimic. Am cotrobăit din nou ; am înjurat pe-nfundate şi m-am răsucit ca să mă pot căţăra pe partea superioară a piedestalului. Am scos lanterna stilou şi am luminat din plin scobitura dintre aripi. Era acolo puţin praf, puţină apă de ploaie, dar nici urmă de pudrieră.

Practic, cîtă vreme stătusem acolo agăţat de aripile de piatră ale grifonului căscîndu-mă la scobitura aceea goală, timpul se oprise în loc.

Apoi, izbucni în noapte, detunătura puternică a unui foc de armă : o împuşcătură izolată, prea aproape pentru a-mi fi pe plac, dar care nu mi-era destinată.

M-am lăsat să cad de pe piedestal şi am urcat în fugă treptele către uşile-fereastră. Ecoul împuşcăturii mai stăruia încă în grădină cînd am ajuns în dreptul lor ; un fir subţire de fum se destrăma alene în raza de lumină.

Am rămas în pragul uşii-fereastră şi am privit în interiorul camerei luminată „à giorno". Era o cameră mişto : în genul clasic al unei locuinţe de milionar. Tot ce se afla în ea era costisitor, curat şi de bun-gust.

Lindsay Brett stătea într-un fotoliu cu fața spre mine cu o expresie de surpriză totală întipărită pe chip, iar chiar în mijlocul frunții avea o mică gaură vînătă. Ochii săi orbi mă fixau ; buzele îi descopereau dinții într-un rictus de teroare. Pe scurt, avea o expresie din care se vedea clar că nu avea să mai escaladeze pe Mont Blanc în pas alergător și nu părea să-i mai fi rămas nici destul suflu ca să mă fluiere „Vin' Bibicule, vin' cu portofelu' plin". Nu era nevoie să-l mai ating ca să-mi dau seama că era mort.

Arma crimei, așa cum aveau s-o numească ziarele, era pusă pe birou în fața lui. Era un revolver automat de calibru 6,35 cu șase cartușe, iar din scurta lui țeavă albăstrie încă se mai prelingea o dîră de fum.

Cel care, oricine ar fi fost el, îl ucisese pe Brett făcuse o treabă la fix. Proiectilul luase viața acestui milionar la fel de sigur și de eficace cum îmi luase și mie șansele de a pune mîna pe douăzeci și cinci de mii de dolari. La asta mă gîndeam în timp ce priveam fix la ochii morți, goliți de viață. Orice aș fi făcut n-aveam să locuiesc pe strada Sans-Souci *. Dl. și d-na Floyd Jackson nu se vor mai duce mîine dimineață să-și ocupe locurile reținute la avionul pentru Miami. Nici vorbă de gologani pentru Jackson, micuțul detectiv. Cam așa se petrec, de obicei, lucrurile. Îți faci proiecte, clădești castele, te așezi călare pe treapta cea mai de sus a lumii, și apoi apare cineva, scuipă un foc cu o pocnitoare și balonul tău de săpun se împrăștie.

Apoi un alt gînd îmi trecu prin cap. Sticleții nu-l vor căuta pe asasin prea departe. Or să pună mîna pe mine. Un fior mi se urcă pe șira spinării pînă la rădăcina părului. Era clar ca lumina zilei că pe mine vor pune ghiara. Nici n-ar putea să facă altceva. Venisem pînă aici singur. Abia ajunsesem, că detunătura se și auzise. Fără îndoială că urmau să pună gheara pe mine. Redfern se va topi de bucurie, ocazia era oricum prea frumoasă.

Toate astea îmi trecură prin minte foarte rapid. Fumul încă mai continua să se prelingă din țeava pistolului cînd

---

* Strada Sans-Souci (vezi castelul Sans-Souci) — joc de cuvinte : strada celor fără griji, fără probleme cotidiene (n.t.).

am început să mă retrag spre exterior, mergînd de-andăratelea. Apoi ușa camerei s-a deschis și o fată a intrat în fugă. Ne-am privit unul pe altul pe deasupra capului fără viață al lui Brett.

Era înaltă și zveltă, blondă și bine făcută. Zări întîi pistolul, apoi pe Brett. Sîngele începuse să se ivească din gaura pe care o avea în frunte. Încremeni pe loc, mîinile i se zbătură ridicîndu-i-se către față, și scoase un urlet. Urletul acela mă străpunse și făcu ca nervii să mi se izbească pur și simplu unul de altul.

Pe culoarul de alături se auzeau pași. N-am mai stat să aștept. Degeaba aș fi încercat să-i conving că-s nevinovat, nu m-ar fi crezut. De data asta, nimeni nu mai avea să mă creadă. Am coborît treptele terasei de parc-aș fi avut aripi la picioare. Fata continua să urle ; apoi s-a auzit un strigăt de bărbat. N-am mai privit înapoi, și-n timp ce alergam, sunetul strident al unei sonerii de alarmă a sfărîmat în mii de cioburi liniștea nopții.

Am galopat nebunește de-a lungul aleii întunecoase către portal și mașină. Gardienii trebuie să fi aflat că se petrece ceva datorită soneriei de alarmă, dar trebuia să-mi joc ultima șansă cu orice preț. Zidul nu-l puteam sări. În interiorul proprietății nici vorbă să pot rămîne și dacă dădeau drumul la cîini, m-ar fi hăituit și prins în doi timpi și trei mișcări. Trebuia neapărat să trec de gardieni, altfel eram un om sfîrșit. Gonind pe alee am început să întrezăresc grilajul și portalul. Acesta din urmă era deschis și auzeam vuind motorul Cadillac-ului. Apoi am mai văzut ceva și mi-am mai revenit. Cei doi gardieni stăteau lipiți de zidul căsuței de gardă, cu mîinile țepene deasupra capetelor.

— Vino, dragule, strigă Lu din mașină ; băieții ăștia n-or să-ți facă necazuri.

Am trecut de gardieni dintr-un salt și m-am aruncat în mașină. Lu era aplecat în afara portierei. În mînă ținea o pușcă de vînătoare cu țeava tăiată, îndreptată spre ei.

— Condu tu, spuse el calm, eu am să-i supraveghez pe flăcăii ăștia.

Am băgat într-a-ntîia și am lansat Cadillac-ul în întuneric.

Lu își retrase capul înăuntru și puse pușca de vînătoare pe bancheta din spate.

— Pișc-o puțin, spuse el, cu un ton neliniștit : or să-nceapă să tragă îndată.

Abia îi ieșiră vorbele din gură că-n urma noastră izbucniră împușcăturile. Un glonț făcu țăndări ceasul din tabloul de bord, un altul făcu o crestătură pe aripa stîngă : un tir deloc rău reglat.

— Cînd o să vadă Mick mașina asta mitraliată o să rîdă de-o să se strice, zise Lu amuzîndu-se : ce ați făcut de i-ați supărat ?

— N-am făcut chiar nimic, spusei eu, apăsînd pe accelerator : cineva a intrat înainte de mine și l-a ucis pe Brett. Ei cred că eu sînt autorul.

Lu uită de blîndele lui maniere.

— A murit ? întrebă el cu un glas puțin răgușit.

— De tot, spusei eu.

Împușcăturile încetaseră de acum, dar eu tot nu încetineam.

— Influența tipului ăstuia nu va muri o dată cu el. spuse Lu, și-și frecă bărbia cu o mînă nervoasă : asta o să fie începutul a ceva pe care o să-l regretăm cu toții.

Nu mai scoase un cuvînt pînă ce ajunserăm în fața barului lui Casy, apoi după ce coborîi eu, trecu el la volan.

— O să-l vedeți pe Mick, spuse el : spuneți-i că mă duc să ascund mașina asta undeva. Gardienii au reperat-o și o vor recunoaște.

Cînd am intrat, Casy juca poker. O privire doar, spre fața mea, l-a și făcut să sară în picioare.

— Continuați voi băieți, le spuse el jucătorilor : mă întorc îndată. Am de rezolvat o afacere urgentă.

Se duse direct spre biroul lui și eu îl urmai.

— Ceva necazuri ? întrebă el încuind ușa cu cheia.

— Tu vorbești de necazuri obișnuite spusei eu cu fălcile încleștate. Între timp îmi dădusem complet seama în ce bucluc nasol intrasem și asta mă înnebunea de frică și mă scotea din sărite.

„Brett a murit. Cineva a ajuns acolo cu puțin înainte de mine și tocmai cînd dădeam să intru la el în cameră

l-a ucis cu un pistol de calibru 6,35. Iar eu am picat pe bec.

Dintr-o răsuflare înjură birjărește, pe șoptite.

— L-ai văzut pe ucigaș ?

— Nu. Nu-ți spun că eu sînt cel bănuit ! ? Am fost văzut căscînd gura în fața cadavrului lui Brett. Trebuie să mă car de aici. Nu mai poți să faci nimic ca să mă ajuți, Mick. Nimeni nu poate nimic.

Telefonul începu să sune. Mick, înșfăcă receptorul urlînd :

— Da, ascult — asculta și fața-i era ca o mască fără expresie din cauză că i se șterseseră culorile. — Bine, bine, spuse el pe un ton furios : în orice caz, aici nu este. Veniți și verificați, dacă vreți. N-am nimic de ascuns.

Puse receptorul în furcă și privindu-mă, ochii îi străluceau.

— Aș putea ghici cine era la telefon, spusei eu.

— Da. Sînt pe urmele tale. O'Readen nu poate face nimic. În orice caz, asta spune el. Au barat drumurile. Se gîndeau că ai să vii aici. O'Readen e pe drum cu o haită de caralii.

— O să-mi trebuiască bani, Mick. Am două mii la tine. Poți să mi-i dai ?

— Desigur.

Se duse la seif și aruncă pe masă un teanc de bancnote.

— Se poate și mai mult, dacă vrei.

— O să-mi ajungă să rezist o vreme.

Îmi treceam neîncetat degetele prin păr. Mă scotea din sărite că trebuia s-o recunosc, dar eram complet năucit.

— Ar fi mai bine să n-o găsească pe Veda aici.

Mick mormăi ceva și se duse la telefon.

— Dă-mi-l pe Joe, mîrîi el.

Așteptă puțin, apoi reluă :

— Adu-o aici, jos, pe d-ra Rux, Joe, și grăbește-te.

— Ce naiba ai să te faci cu ea pe cap ?

— Nu intra-n panică, Floyd. Doar nu-i prima oară cînd un tip e ucis, spuse Mick punîndu-mi mîna pe braț, și am ceea ce trebuie pentru o astfel de situație. E absolut necesar să fii pregătit atunci cînd joci strîns așa cum fac eu. Tu și Veda o să rămîneți aici pînă se mai liniștesc lucrurile. Aici n-or să te găsească niciodată.

Am tras o gură zdravănă de aer și i-am zîmbit.

— Eram gata, gata să înnebunesc, Mick. Am picat pe bec, nasol de tot. E ocnă curată, să știi, să te pui rău cu poliția. Pe vremuri am mai făcut eu boacăne mai mici, aproape niște bagatele, dar un asasinat, asta nasolește totul.

— Da, spuse Mick, dar nu uita că odată am fost și eu încolțit pentru asasinat și am ieșit din bucluc.

— În cazul meu, e cu totul altceva. Am fost văzut. Au destui martori ca să convingă și pe jurații cei mai proști. Dacă pun mîna pe mine, m-am dus la fund.

— N-or să te prindă, spuse Mick cu un aer sălbatic.

Se auzi o ciocănitură la ușă.

— Cine-i acolo ?

— Joe.

Mick se duse și deschise ușa. Joe intră cu Veda. Ea era îmbrăcată într-un pantalon negru și o cămașă roșu închis. Avea un aer speriat.

— Bine, Joe, spuse Mick, arătîndu-i ușa cu un semn din cap.

După ce ieși Joe, Mick se duse la un dulap ce se afla într-un colț al camerei ; îi deschise ușa, scoase din el o grămadă de vechituri și se așeză în genunchi.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Veda neslăbindu-mă din priviri.

— O mulțime de lucruri. O să-ți spun mai tîrziu.

M-am dus spre Mick.

— Ei, iată. Coborîți amîndoi acolo și stați liniștiți.

Săltase două scînduri și se vedea capătul unei scări de lemn ce cobora în întuneric.

— Vino, îi spusei lui Veda.

— Sinceră să fiu n-aș prea vrea, spuse ea ; ce s-a întîmplat ?

Am prins-o de încheietura mîinii în clipa în care o lumină roșie începu să semnalizeze deasupra ușii.

— Caraliii ! spuse Mick ; hai mișcați-vă.

— Poliția ? întrebă Veda cu respirația întretăiată.

— În partea de jos a scării este un întrerupător, spuse Mick în timp ce noi coboram în întuneric.

Am găsit întrerupătorul în momentul în care fixa scîndurile la loc. Lumina ne-a permis să vedem că ne

aflam într-un culoar scund şi strîmt, cu pămînt bătătorit pe jos. La capătul culoarului era o uşă.

— Pe aici, îi spusei lui Veda, apucînd-o de braţ.

Am deschis uşa, am aprins alt bec şi m-am uitat de jur-împrejurul meu ; o cameră mică mobilată fără mare confort, cu un pat, două scaune, o masă, un aparat de radio, un bufet plin cu cutii de conserve şi mai multe sticle cu whisky. Era o ascunzătoare tipică pentru adevăraţii duri.

Am închis uşa, am străbătut camera şi-am aruncat o privire şi-n baia care avea un duş şi două cabinete primitive.

— Noua noastră locuinţă, spusei eu, aşezîndu-mă pe un scaun.

— Ce s-a întîmplat ? Ai luat pudriera ?

— Ţi-am mai spus-o şi ţi-o repet : îţi faci prea multe probleme pentru pudriera asta. A încetat să mai fie un pericol în clipa în care am scos-o din seiful lui Brett. Uită pudriera. Oricum nu o am. Cineva a trecut pe acolo înainte de mine. Nu ştiu cine era, şi, sincer să fiu, puţin îmi pasă. Asta n-are nici o importanţă. Important este că Brett a murit. A fost ucis.

Ea s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Din cauza asta te ascunzi de poliţie ?

— Exact. Dar acum, nu înţelege lucrurile greşit. Nu eu l-am ucis. Ei cred că eu am făcut-o, dar el murise deja cînd am ajuns la el în cameră.

— Şi de ce te bănuiesc pe tine că l-ai ucis dacă nu eşti tu acela ?

I-am povestit amănunţit ceea ce se petrecuse.

— Aş vrea să beau ceva, spuse ea ; crezi că se poate ?

— Cred că da. Şi mie mi-ar prinde bine o gură de tărie.

A scos din bufet o sticlă, am căutat două pahare şi am pregătit două whisky-soda în care o raţă ar fi putut să înoate fără probleme.

— Cu asta, s-a zis cu noi, spusei eu, dîndu-i un pahar. Îndată ce copoii or să plece o să poţi să dispari. Începînd de acum înainte va trebui să mă descurc doar pentru mine singur.

— Deci nu mai mergem la Miami.

Glasul îi trăda decepţia.

— Aşa s-au ales lucrurile şi aşa stau.

Am înghiţit jumătate din whisky-ul meu.

— Cînd un tip de talia lui Brett se loveşte de un glonţ de pistol, necazurile curg gîrlă. Ziarele or să facă din asta o afacere mai senzaţională decît este. Prietenii lui vor întoarce lumea pe dos cu tapajul de rigoare. Este exact genul de muncă la care — odată stîrniţi — sticleţii nu-şi pot permite să se culce pe-o ureche. Iar eu va trebui să mă mişc tot timpul.

Mi-am golit paharul şi am adăugat :

— Şi nici nu am mulţi bani. Nu-ţi spun asta pentru că aş intenţiona să te ţin cu mine, şi nici să nu contezi pe aşa ceva, ci pentru că nu-mi pot ţine o promisiune făcută şi asta-mi displace şi mă şucăreşte.

— Ai toţi banii de care ai nevoie, spuse ea cu un glas firav.

— Nu, nu-i am. Brett îmi promisese douăzeci şi cinci de mii pentru stilet. N-a mai avut timpul necesar să-l plătească. Cu douăzeci şi cinci de mii ţi-aş fi putut oferi puţină distracţie. Şi mie însumi, la fel. Acum am nevoie de ultimul bănuţ ca să pot scăpa de poliţie şi să nu-i las să mi-o ia înainte.

Ea se aplecă în faţă şi-mi scoase din buzunar sipetul cu stiletul. O bună bucată de vreme am rămas holbîndu-mă la el. Fusesem aşa de absorbit de ideea de a fugi şi atît de copleşit de descurajare încît uitasem complet de el.

— Boyd ţi-ar da 25.000 pentru el, spuse ea, te-ai gîndit la Boyd ?

I-am răspuns că nu şi mi-am pironit privirea asupra ei.

— Încă am mai putea merge la Miami dacă am reuşi chestia asta.

— Tu, tu ai face mai bine să stai mai departe de mine. Acum ard.

— Ah, chiar aşa ?

Ne-am privit ochi în ochi. Inima a început să-mi bată năvalnic şi gura mi s-a uscat ca şi altă dată.

— Tu ai face mai bine să rămîi mai în largul apelor teritoriale, repetai eu îndemnul.

Ea întinse brațul și mă atinse, iar eu i-l cuprinsei. De data asta nu mai era vorba să ne încăierăm. Ne agățam unul de altul ca și cum nici unul nu ar fi avut vreun gînd ascuns : cel puțin pentru mine și din partea mea, nu era.

— Dacă reușim s-o ștergem, murmură ea, atingîndumi fața cu degetele, vreau să rămîn cu tine pentru totdeauna. Vreau să reîncep o viață nouă. Sînt atît de obosită de ceea ce sînt. Vreau să găsesc fericirea. Și cu tine aș putea-o găsi.

Tocmai atunci a intrat Mick ca să strice tot farmecul. Rămăsese în prag mormăind către noi :

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu poți să faci nimic altceva decît să îmbrățișezi o femeie ? întrebă el.

— E un mijloc de a omorî timpul.

M-am desprins din brațele ei și m-am ridicat.

— Oamenii legii au plecat ?

— Da, am aranjat ca să poți ajunge pînă la mare. Un vapor te așteaptă ca să te ducă pînă la San Francisco. Oamenii lui O'Readen nu te vor recunoaște cînd vei trece prin filtru. Am avut ceva greutăți cu nenorocitul ăsta, dar pînă la urmă va fi așa cum am vrut eu.

— Mîine seară, Mick.

— Am spus, în seara asta.

— Trebuie să fie pe mîine seară, și ea vine cu mine.

Și-a petrecut degetele prin păr.

— Dacă nu rămîne pentru astă seară, nu se va mai putea niciodată, spuse el exasperat : știi că nu-i o munculiță ușoară ceea ce fac pentru tine. Toți ațîță focul și cazanul stă gata să explodeze. Trebuie să pleci în seara asta.

— Am de luat 25 000 de dolari. Ăștia-s bugetul și comoara mea de război. Nu pot să-i obțin mai devreme de mîine.

Mă privi cu gura căscată.

— 25.000 ?

— Da.

— Ei atunci, se schimbă treaba. Mă duc să văd ce pot face.

Mă fixă dintr-odată cu ochii plini de atenție încordată :

— Asta n-o să aducă alte încurcături ?

I-am surîs lui Veda.

— Aşteaptă-mă aici, revin imediat. Încearcă să faci ca patul ăsta să fie mai confortabil. În noaptea asta trebuie să ne oferim un pui de somn pe cinste.

Mick o privi rînjind în timp ce eu treceam pragul ușii.

Am obținut greu legătura cu Boyd, dar după o lungă aşteptare, vocea lui a început să-mi țiriie-n ureche.

— Dominique, am ceva la care ții foarte mult, spusei eu ; știi despre ce-i vorba. Acum Brett nu mai are nevoie de acest ceva. Dacă-l vrei, adu mîine, înainte de prînz 25.000 de dolari bani gheață la barul lui Casy din Santa Medina. Să nu încerci vreo șmecherie împuțită de-a ta că altfel nu mai vezi stiletul în vecii vecilor. E al tău pentru 25.000. Ne-am înțeles ?

— Tu l-ai ucis ! urlă el ; n-o să ieși așa ușor din afacerea asta, Jackson ! Ai vrut să fii prea parșiv.

— Ne-am înțeles ? repetai eu.

A ezitat, apoi a spus da pe un ton atît de dur încît ai fi putut să tai pîine pe el.

Am închis telefonul și m-am întors lîngă Veda.

CAPITOLUL XI

Dacă am fi urmat planul pus la cale de Casy, riscînd ieşirea din oraş, în aceeași noapte, am fi putut ajunge la Miami. Dar aşteptarea aceea de douăzeci şi patru de ore pentru a încasa ceea ce credeam eu a fi comoara mea de război, eliminase această posibilitate tot așa cum glonțul de 6,35 îl eliminase pe Brett. O'Readen ne-ar fi lăsat să trecem prin barajul poliției, dar întîrzierea îi tăiase orice posibilitate de a ne mai ajuta. În acest prețios răstimp urmărirea fusese şi mai bine organizată iar gărzile mobile, poliția criminală federală și poliția din Los Angeles îl înlăturaseră pe O'Readen de la conducerea operațiilor pe care o preluaseră ele. Politicienii cereau, ur-

lînd, să se treacă la acțiune. Scandalul declanșat de ziare, a doua zi după asasinat, se reverbera de-a lungul întregii coaste ca bubuitul unui tunet în tării.

Cei care pîndeau ocazia să-i facă vînt lui O'Readen s-au năpustit asupra lui aidoma unor înfometați la mîncare distribuită pe gratis. Toți cereau acțiune imediată, altfel urma să se vadă de ce represiuni sînt în stare. Președintele Companiilor petroliere care-i aparțineau lui Brett se alăturase acestui concert infernal oferind un premiu de zece mii de dolari pentru orice informație care ar fi putut duce la arestarea asasinului. Cît era ziua de lungă, postul de radio local își întrerupea emisiunile ca să difuzeze ultimele știri despre asasinat sau ca să dea semnalmentele mele. Stația centrală de emisie a poliției transmitea ordine din oră-n oră, către patrulele-radio, indicînd diverse adrese unde se spunea că aș fi fost văzut. În timpul acestor douăzeci și patru de ore pe care le pierdusem, fierberea din întreaga regiune se dezlănțuise cu o frenezie isterică și urmărirea secolului, așa cum o califica radioul, era în toi.

Dominique Boyd venise să ia stiletul. Eu nu dădusem ochii cu el. Casy a fost cel care a făcut tranzacția în numele meu. Apoi mi-a spus că Boyd îi dăduse banii fără să scoată măcar un cuvînt. La plecare își exprimase totuși speranța că voi fi prins de poliție, iar furia plină de ură cu care spusese aceste cuvinte îl făcură să tresară pînă și pe Casy. Pînă la urmă, reușisem să încasez comoara mea de război dar, după cum evoluau evenimentele, se părea că n-avea să-mi fie de prea mare folos.

Toată ziua, Veda și cu mine am stat în ascunzătoare ca să ascultăm radioul. Faptul că se vorbea fără încetare despre mine ca despre un ucigaș sîngeros îmi crea o neliniște cumplită, dar nu vroiam ca Veda să vadă în ce hal eram de tulburat.

După o emisiune specială în care mamele erau sfătuite să nu-și lase copii singuri pe stradă, și să închidă bine de tot toate ușile și ferestrele pe timpul nopții n-am mai îndrăznit să-mi ridic ochii spre ea.

Pe măsură ce orele treceau și isteria colectivă creștea, îmi dădeam seama că nu vom ajunge la Miami. Și distanța și riscul erau prea mari. Dacă era să dăm crezare

celor anunţate la radio, toate drumurile din Santa Medina şi din San Luis Beach erau barate, iar o mulţime de detectivi amatori mă căutau prin întreaga regiune în speranţa de a pune mîna pe premiul oferit pe capul meu.

În timp ce încercam să înghiţim o mîncare pregătită de Veda, a venit la noi Casy. Avea un aer posomorît şi o privire sumbră, iar gura-i era aşa de crispată încît devenise doar o cută subţire.

— Cum merg lucrurile Mick ? l-am întrebat eu.

Expresia de pe faţa lui nu-mi spunea nimic bun. Eu însumi ştiam foarte bine cum decurg lucrurile, dar speram că poate căzusem chiar şi eu pradă isteriei şi vedeam totul mai negru decît era în realitate.

— Nici vorbă să mai puteţi ajunge la Miami, spuse el aşezîndu-se ; trebuie să privim lucrurile aşa cum sînt, Floyd. Toată afacerea asta e cea mai formidabilă din cîte au fost vreodată. Se poate uşor presupune că cel care l-a ucis pe Brett l-ar fi putut, tot atît de bine, omorî chiar şi pe preşedintele Statelor Unite. E un adevărat infern care nu-ncetează să clocotească.

— Da, spusei eu, dînd de-o parte farfuria.

Oricum mîncarea îmi stătea în gît.

— Mai adineaori un idiot a spus la radio că ar trebui să fiu hăituit şi omorît ca un cîine turbat.

— Au ridicat premiul pus pe capul tău la treizeci de mii, şi asta înseamnă prea mulţi bani, spuse Mick, pe un ton grav ; acum ascultă-mă Floyd, trebuie să-ţi iei tălpăşiţa, s-o iei în lumea mare. Prea mulţi ştiu că te afli aici. E cel care stă de pază la uşă, mai sînt Joe şi Lu şi tipii cu care făceam un poker care te-au văzut intrînd cînd te-ai întors de la Brett. Toţi ştiu că te afli în baracă, pentru că nu te-au văzut plecînd. În afară de Joe şi de Lu n-am încredere în nimeni altcineva, şi dă-ţi şi tu seama că treizeci de mii e o sumă care tentează mult prea mult. Aici nu eşti în siguranţă.

Mi-am turnat un pahar plin ochi cu whisky, m-am uitat la el încruntat, apoi am dat de-o parte paharul cu un gest nervos.

— Am s-o şterg cît de repede, spusei eu.

— Redfern a fost pe aici. Băiatul ăsta nu-i un nătărău şi ar fi-n stare să crape de ciudă dacă nu pune laba

pe tine. Dacă vreunul din băieţi înghite momeala, Redfern vine din nou aici dar şi cu o echipă de demolare şi e capabil să facă bucăţi toată şandramaua pînă te găseşte. Mă seacă fiindcă trebuie să ţi-o spun, Floyd, dar chiar trebuie să pleci.

M-am uitat la Veda. Era complet calmă, vioaie, iar ochii îi străluceau de excitare.

— Singura ta şansă este să treci graniţa, spuse Mick ; ia-o spre Tijuana. Numai aşa poţi să ieşi cît mai repede din iadul ăsta. Nu ştiu cum ai putea să faci, dar dacă reuşeşti eşti salvat.

— Am să-i spun eu cum o să facă ca să reuşească să ajungă acolo, interveni Veda cu bruscheţe ; o să mergem cu maşina mea. Nu pe mine mă caută ei, iar Floyd se poate deghiza. O să trecem foarte uşor.

— Nu, spusei eu ridicîndu-mă în picioare, n-o să te vîri în afacerea asta. Cu tipii ăştia nu-i de glumit. O să se lase cu împuşcături cînd or să dea de mine. Dacă o să fim împreună, vei plăti şi tu. Rămîi cît mai departe şi de mine şi de toată povestea asta.

— Cam are dreptate, spuse Casy ; împreună cu ea, ai putea avea o şansă să treci prin toate barajele. Ei nu te caută decît pe tine. Singur... Dacă ea te-ar însoţi, în doi aţi putea să-i fentaţi şi să vă descotorosiţi de ei pe drum.

— Nu pot să fac aşa ceva ! spusei eu străbătînd nervos camera în lung şi-n lat, cu paşi mari. Nu trebuie ca ea să fie amestecată. În aer pluteşte linşajul. Îi adulmec deja mirosul. Îţi închipui ce i-ar face ei dacă ne-ar prinde împreună !

Casy dădu din umeri. Avea un aer obosit iar faţa i se încruntase de mînie.

— Ei bine, ce-ai de gînd să faci ?

— Plecăm împreună, spuse calmă Veda ; lăsaţi-mă pe mine să vorbesc cu el. Am să-l conving.

— N-ai să faci nici una, nici alta, ripostai eu, ridicînd glasul, n-am să te trag după mine în afacerea asta nenorocită. Acum, ascultă, Nick...

— Mai gîndeşte-te la soluţia asta, mi-o tăie el scurt ; mă întorc îndată. Şi am să mă gîndesc şi eu la asta.

Ieşi din cameră înainte să-l pot opri.

— Eu vin cu tine, spuse Veda ; nu te mai osteni să mă contrazici pentru că sînt hotărîtă s-o fac. În doi vom putea trece. Sînt sigură de asta.

— Acum ascultă-mă şi tu : ai auzit ce se spune despre mine ? ! Mă consideră ba cîine turbat, ba ucigaş sîngeros, ba asasin de copii, mă copleşesc cu cele mai nenorocite şi mai odioase calificative care le vin la gură. Dacă or să pună mîna pe mine, n-or să mă ducă la poliţie. Mă vor spînzura de un copac, sau mă vor ucide călcîndu-mă în picioare. Gîndeşte-te la ce-ţi vor face ţie dacă eşti cu mine.

Mă apucă de reverele hainei, îmi luă capul în mîini şi mă sărută.

— Eşti tulburat şi demoralizat, Floyd. Nu-ţi pierde sîngele rece. Împreună vom reuşi. Ia gîndeşte-te o clipă ce se-ntîmplă cu mine dacă mă laşi ? La Cornelius nu mă pot întoarce. Bani n-am, şi, mai mult, eu vreau să merg cu tine. Nu mi-e frică. Aşa că uite cum o să facem. Trebuie să-ţi vopseşti părul şi să-ţi pui ochelari cu rană de baga. Aşa schimbat nici n-or să te bănuiască, mai ales fiind şi cu mine. Sînt sigură, Floyd.

Am privit-o fix. Vroiam s-o am cu mine, dar numai să fi fost sigur că n-o amestec şi pe ea în încurcătura mea. Ştiam şi că ce spune e valabil. Ei nu mă căutau decît pe mine, de unul singur. Dacă îmi schimbam înfăţişarea şi mergeam împreună cu ea, puteam spera că vom reuşi.

Cedai :

— Cred că ai dreptate.

— Ştiu că am dreptate. Să vedem ce pot să fac din tine.

Se repezi la geantă şi scoase din ea o trusă de machiaj sofisticată.

— Am vopsea de păr care se usucă repede. Hai în baie şi te vopsesc eu.

Douăzeci de minute mai tîrziu, stăteam în faţa oglinzii, privind fix un tip înalt, brunet, care mă fixa, la rîndul lui, cu o privire puţin mioapă, dindărătul unor enormi ochelari cu ramă de corn. Ar fi putut să fie o rudă îndepărtată de a mea, dar eu, în nici un caz.

— Nu-i rău, remarcai eu.

Şi pentru întîia dată în ziua aia simţii cum capăt puţină încredere :

— Chiar nu-i rău deloc.

— N-or să te recunoască, spuse Veda ; abia de te recunosc eu.

Mai scoase din geantă o hartă rutieră și începu s-o studieze. Se dăruise acestei munci care ne pregătea evadarea cu o seriozitate înspăimîntătoare ce mă impresiona. S-ar fi zis că-și petrecuse toată viața fugind de copoi.

— O s-o luăm pe drumul național 395 mă anunță ea. În felul ăsta o să trecem prin Riverside către San Diego și Tijuana. Ar trebui să ajungem acolo în mai puțin de cinci ceasuri.

— Ai pus totul la punct, ai ? spusei eu, luînd-o în brațe ; dacă ieșim din încurcătura asta blestemată, am să te fac fericită. Veda.

— Mă faci deja fericită chiar în clipa asta.

Puțin mai tîrziu Casy bătu la ușă și intră. Îmi aruncă o privire, și, de surpriză, scăpă o-njurătură. Pistolul i se odihnea deja în mînă, înainte chiar de-a apuca să zic of.

— Hei, Mick, ia-o încet ! E chiar așa de reușit travestiul ?

În timp ce lăsa arma în jos, pe față i se citea tot atîta concentrare cîtă cuprindea un întreg institut de cercetare.

— Mai întrebi dacă-i bun ? E ca și cum nu te-aș fi cunoscut vreodată.

I-am spus și lui ce aveam de gînd să facem.

— Mașinuța aia nu-i cine știe ce de capul ei, spuse el cînd terminarăm ; pot să vă fac rost de ceva mai solid. Am un Buick făcut de comandă, special pentru treburi de astea : e blindat și are geamuri antiglonț. Dacă sînteți încolțiți n-aveți decît să băgați viteză și nimic nu vă poate opri. Are pneuri celulare iar motorul este făcut special ca să scuipe foc. Atinge o sută nouăzeci la oră.

— Dacă-i făcută special pentru treburi de astea, e și normal. Am putea pune plăcile mineralogice de la mașina mea ?

— Am să le pun chiar eu, spuse Mick ridicîndu-se să plece ; îndată ce se va mai întuneca puțin ar trebui s-o ștergeți.

Apoi ne zîmbi șmecherește :

— I-am pus sub cheie pe toţi băieţii care ştiu că vă aflaţi aici ! Au devenit puţin neascultători, dar vor rămîne acolo pînă ce plecaţi voi.

— Eşti un tip nemaipomenit Mick. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Dacă reuşesc să scap mă achit eu faţă de tine.

Rîse :

— Ai să reuşeşti, nu-ţi fă griji. N-or să te recunoască. Şi nu te mai frăsui atîta, acum totu-i aranjat. Mă-ntorc imediat.

Tocmai răsărea luna cînd am ieşit din ascunzătoare şi am luat-o pe aleea ce ducea de la o uşă secretă a tripoului la un drum de pămînt. Era o noapte caldă, iar stelele păreau ace de argint înfipte-n catifea albastră.

Eu duceam valizele lui Veda, iar Mick pe a mea. Cînd ne-am apropiat, Buickul Roadmaster ni s-a părut mare cît o casă. Nu era nou dar nu ne doream ceva prea bătător la ochi.

— Ai mîncare şi băutură aici, în portbagaj, spuse Mick în timp ce aranja valizele. La Chicago e făcută scula asta, că ăia de-acolo ştiu cum se face o maşină. Sînt şi două compartimente speciale pe care poate eşti interesat să le cunoşti. Unul este sub scaunul şoferului şi-n el se află un Colţ de calibru mare. L-am curăţat, l-am uns şi e încărcat. În celălalt, de sub tabloul de bord, se află o mitralieră cu muniţie de rezervă şi două grenade care ar putea „să vă fie utile".

— Doamne sfinte, exclamai eu, asta ce mai înseamnă ? Începutul unui nou război ?

— Pentru tine asta ar putea chiar să şi devină, spuse el încrîncenat. Nu te lăsa prins, Floyd !

— O să am grijă Mick. Şi mulţumesc încă o dată.

Ne-am strîns mîinile.

— Ai grijă de el, nu-l scăpa din ochi, îi spuse Mick lui Veda, e-un băiat bun. Şi nu da voie nimănui să spună că nu-i aşa.

— Mi-am dat singură seama, spuse Veda, e într-adevăr un băiat bun, dar şi tu eşti un băiat bun.

Am băgat într-a-ntîia şi-nainte de-a izbucni cu toţii în plîns, am pornit uşurel Buickul.

Mick sări pe treapta maşinii.

— Un baraj blochează autostrada în partea de jos, la ieşire, iar un altul — la Pasadena. Fii cu ochii-n patru şi succes !

Sări din mers în momentul în care apăsam pe accelerator şi prindeam viteză pe drumul acela de pămînt bătătorit.

— Ei bine, iată-ne plecaţi, spusei eu ; dar voi fi mult mai bucuros după ce voi trece frontiera.

— Dacă ne ia cineva la-ntrebări, tu eşti fratele meu, John, spuse Veda. Şi ai face mai bine să mă laşi pe mine să vorbesc ; contez pe şarmul meu ca să-i fac să ne lase să trecem.

— Ai al dracului de mult sînge-rece, nu ţi-e frică ?

— Puţin, nu prea mult. Mă străduii să văd aspectul sportiv al aventurii ăsteia. De fapt, nici nu-mi vine a crede cu adevărat că tocmai nouă ni se întîmplă toate astea.

— Aşa-i şi cu mine. Din cînd în cînd îmi trece şi mie gîndul ăsta prin cap şi atunci m-apucă frica.

Am ieşit cu maşina în autostradă şi am început să conduc liniştit cu 45 la oră. Străbănînd oraşul îmi dădeam seama de atmosfera de excitaţie stăpînită care plutea-n aer. În faţa fiecărei cîrciumi, oamenii stăteau grupuri-grupuri. Cei mai mulţi dintre ei aveau puşti şi aproape toţi legănau în mînă cîte o bîtă.

— Pare exact o mulţime adunată pentru un linşaj, spusei eu ; bine că ieşim de aici.

— Atenţie, sînt nişte faruri aprinse în faţă, spuse Veda cu o tresărire în glas ; văd că opresc toate maşinile.

Am încetinit. În faţa mea stopaseră două maşini. M-am oprit în spatele lor. Un camion mare era pus de-a curmezişul şoselei ca să blocheze circulaţia. În jurul lui stătea un grup de oameni, înarmaţi cu pistoale, care cu lanterne de vînătoare, care cu din cele de buzunar, în timp ce doi poliţişti şi un agent de circulaţie vorbeau cu şoferii maşinilor dinaintea mea. După ce le-au dat drumul să plece s-au apropiat de mine.

Mi-am dat seama că începusem să cam transpir, dar nu mă puteam stăpîni. Tocmai îmi aprindeam o ţigară cînd unul dintre poliţişti m-a prins în lumina lanternei.

— Încotro mergeţi ? întrebă el cu un ton aspru.

— La Pasadena, spusei eu.

Fascicolul lanternei trecu de mine şi o lumină pe Veda.

— Probabil că-l caută pe asasinul lui Brett, spuse ea cu antren ; asta este, nu-i aşa inspectore ? şi-i expedie un surîs de-l făcu să se clatine.

— Chiar aşa-i, domnişoară, răspunse el, devenind aproape uman acum ; dumneavoastră cine sînteţi ?

— Ne numim Rux. Veda şi John. E fratele meu.

— Frate ai ? Al dracului norocos !

— Nu mi-ar displace să-i fiu şi soţ, spusei eu, dar zîmbetul meu era puţin forţat.

— Nu-i daţi atenţie, inspectore, replică Veda, rîzînd scurt ; cum deschide gura, cum spune cîte ceva nelalocul lui.

— Nu-i chiar aşa de nelalocul lui, zise poliţistul rîzînd.

Părea că-i bine dispus.

— E ceva adevărat în ceea ce spunea domnişoară.

Atunci s-a apropiat agentul de circulaţie. Avea un făţoi dur şi neprietenos ca un pavaj de ciment.

— Numărul de înmatriculare şi placa de proprietate au fost verificate ?

— Nu, dar tipul ăsta nu-i cel pe care-l căutăm. Foloseşte-ţi ochii cum trebuie şi nu mai fă atîta pe zelosul.

— Verifică, spuse scurt agentul ; asta nu-i vînătoare de iepuri ci urmărire în toată regula.

Mormăind în barbă, poliţistul descifră plăcuţa de proprietate ataşată la volan, şi mai mult bombănind, spuse :

— E-n regulă, valea ! îmi zise el aruncînd o ocheadă către Veda. Nici mie nu mi-ar place să vă fiu frate.

Am ocolit camionul simţind aţintite asupra mea două duzini de ochi la pîndă. Unii dintre flăcăii ăştia lăsau impresia că le-ar cam fi foame şi nu s-ar sătura decît cu un premiu de treizeci de mii de dolari. După ce am trecut de camion, am dat frîu liber Buickului.

— A fost destul de uşor, nu-i aşa ?, zise Veda, dar vocea-i tremura, totuşi, puţin.

M-am şters pe faţă cu batista.

— A mers bine atîta cît a ţinut, dar nu ţin s-o iau de la capăt.

Mergeam fără să depăşim o sută la oră. Nu prea aveam chef de vorbă. Nu încetam să mă gîndesc la celălalt baraj, cel de la Pasadena.

Am trecut prin Glendale fără să fim opriţi. La un colţ de stradă era o mare înbulzeală de oameni. Un om cu o pălărie de fetru pe cap stătea-n picioare pe bancheta din spate a unei maşini şi le vorbea. Dădea tot timpul din mîini şi părea nervos. O bună parte dintre cei adunaţi acolo aveau la ei ciomege şi nu mai era nevoie să mă întreb despre ce le vorbea ăla.

Unul dintre ei se întoarse şi se uită spre noi. Apoi, pe neaşteptate, începu să strige ceva, dar eram prea departe ca să mai auzim ce anume.

Aşa că am continuat să conduc mai departe. Trebuia să mă cam stăpînesc ca să nu accelerez.

Veda, uitîndu-se prin parbrizul din spate, spuse că mulţimea se uita după noi cum ne îndepărtăm.

— Cîtă vreme nu fac decît să privească... spusei eu.

Am ajuns pe şoseaua ce ducea spre Pasadena şi după vreo cincisprezece kilometri am zărit o lumină roşie care semnaliza în depărtare.

— E o lumină în faţă, spuse Veda scurt.

— Da.

Mă întrebam dacă trebuie sau nu să opresc. Alte maşini nu se vedeau şi era o şosea pustie : mult prea pustie.

— Ia-ţi un aer firesc, spuse ea brusc, ca şi cum mi-ar fi simţit ezitarea : n-ai de ce să te temi.

— Cine a zis că mă tem de ceva ? replicai eu scurt.

Cred că nervii ne ieşiseră prin piele cu cîţiva centimetri.

În lumina farurilor apăru o bandă adunată în mijlocul şoselei. Nu zării printre ei nici poliţist, nici agent de circulaţie şi simţii un fior pe şira spinării. Se părea că-i vorba de o bandă de borfaşi.

— Atenţie, îi spusei lui Veda, aplecîndu-mă spre compartimentul de sub bancheta mea.

— Nu-ncepe cu prostii, şopti ea furioasă ; te rog din suflet, Floyd...

Am dat drumul Coltului şi m-am îndreptat în scaun.

— Nu-mi place mutra lor, spusei eu din colţul buzelor.

În timp ce Buickul se oprea, un tip solid, cel cu lanterna, se apropia de noi. Era masiv şi avea o salopetă ruptă şi murdară. Patru dintre ceilalţi şi-au ridicat puştile spre parbriz şi şi-au pironit privirile clipind în lumina puternică a farurilor. Și ei purtau salopete trenţuroase. Semănau cu o echipă de mineri.

— Drumu-i barat, sau ce ? zisei eu, aplecîndu-mă peste portieră, sau e pur şi simplu un atac.

— Ieşi de acolo, spuse cel solid, și hai, mai repede !

— Fă ce-ţi spune, suflă Veda ; n-avem nici un interes să-i înfuriem.

— Nu, pe dracu, spusei ; dacă ne dăm jos, pot face cu noi orice. Aici sîntem mai în siguranţă.

M-am aplecat mai mult în afară.

— Ce vreţi, de fapt ?

Unul ne lumină cu o lanternă.

— Nu-i el, Jud, spuse o voce. Prostu' ăsta-i brunet.

Cel solid rînji. Se apropie mai mult și-i simții răsuflarea duhnind a băutură.

Am auzit deschizîndu-se portiera dinspre partea ei și m-am întors. Veda se strecurase din mașină și acum stătea în mijlocul șoselei. Am înjurat pe înfundate, am deschis compartimentul de sub bord și am strîns în mînă un obiect rece și tare. Cu foarte mare grijă l-am luat și l-am strecurat în buzunarul de la haină. După care, am deschis portiera și am coborît și eu.

Tipul cel solid m-a împins în lumina farurilor.

— Ai grijă de el, îi spuse unui omuleț, cu o față ca de nevăstuică.

Se uitau toţi la Veda care le surîdea. Erau tăcuţi și încordați. Omulețul mă luă la ochi cu pușca de vînătoare.

— Îl căutăm pe asasinul lui Brett, mă lămuri cel solid ; de unde putem şti că nu sînteți chiar dumneavoastră.

Tot vorbind, n-o slăbea pe Veda din ochi.

— Doar aveţi semnalmentele lui, nu-i așa ? spusei eu rîzînd, ca şi cum ar fi fost vorba de o glumă.

— Bun, e-n regulă, nu sînteţi Jackson, răspunse el ; şi atunci dacă tot nu punem mîna pe premiul de treizeci de mii, măcar să ne distrăm și noi în noaptea asta. Sîn-

teți al treilea însoțit de o femeie, pe care l-am oprit. Nu vă supărați dacă am vrea să ne amuzăm puțin împreună cu micuța dv. prietenă, ai, bătrîne, ce zici ?

— Eu unul, dac-aș fi în locul vostru, nu m-aș apuca de ceva pe care n-aș fi sigur că-l pot duce pînă la capăt, spusei eu.

— Ha ! ha ! rîse el pocnindu-se peste coapse, asta-i bună, auzi ! Tu, tu ești un mălai mare care ar face mai bine să stea cuminte. Dacă face-o mișcare, tragi în el cu ambele încărcături, Tim.

— Mai e vorbă ?, spuse rînjind cel cu cap de nevăstuică.

Atunci, cel solid se apropie de Veda.

— Bună, scumpo, spuse el ; tu și cu mine o să facem o plimbărică...

Veda îl privi și-n ochi nu i se citea nimic.

— Pentru ce ? spuse, dar dur, și fără nici o intonație-n glas.

— E secret, da îl afli tu repede, și o înșfăcă de cămașă.

Ea nu încercă să-i scape ci continua să-l privească fix, ochii căpătîndu-i o expresie de duritate.

— Hai, vino, spuse el.

— Terminați, strigai eu ; dați-i pace !

Țeava dublă a puștii de vînătoare mă lovi din plin în piept și dădui cîțiva pași înapoi, clătinîndu-mă.

Apoi, solidul, o săltă pe Veda și plecă cu ea în tufișuri. Ea nici nu se zbătu, nici nu țipă. Ceilalți se întoarseră ca să se uite. Cel cu cap de nevăstuică, începu să freamete. Se uita sîngeros la mine dar, cînd Veda lăsă să-i scape un mic țipăt înăbușit, aruncă o privire peste umăr. Asta era și ocazia pe care-o așteptam.

Am făcut un salt în lături, apoi, în clipa în care pușca se descărca am sărit înainte și mi-am strivit pur și simplu pumnul în mutra aia slabă de desfrînat. Deja aaveam grenada-n mînă și i-am și tras inelul de siguranță. Unul dintre ei trase în mine și proiectilul îmi șuieră pe lîngă cap. Am aruncat grenada în întuneric, cît mai departe de ei și m-am aruncat în spatele mașinii. O explozie violentă sfîșie liniștea nopții. Mașina se clătină sub forța suflului, iar întunericul fu străpuns de-o strălucire albă, orbitoare. În clipa următoare eram deja în pi-

cioare şi alergam spre locul de unde o auzisem pe Veda ţipînd. Grenada le tăiase macaroana durilor ăstora. S-au repezit cu toţii în întuneric ţipînd unii la alţii, călcîndu-se şi lovindu-se ameţiţi, spălînd putina pe loc.

Pe Veda şi pe tipul cel solid i-am găsit în tufişuri. Încă o ţinea lipită de el privind spre maşină, cu o faţă încremenită de surpriză. Era aşa de năucit de vacarmul exploziei, încît i-o smulsei pe Veda din strînsoare fără să opună rezistenţă.

— Asta ce-a fost ? urlă el la mine ; dumneata ai făcut asta ?

L-am pocnit în plină faţă, şi-n timp ce se dădea înapoi clătinîndu-se, am pus mîna pe puşca lui cu care l-am pălit între umeri doborîndu-l la pămînt.

— Nuuu... !, urlă Veda prinzîndu-mă de braţ ; nu fă aşa ceva !

Am încercat s-o înlătur, dar se agăţase de mine. M-am zbătut ca să mă eliberez văzînd roşu-n faţa ochilor, dar ea nu-mi dădu drumul. Încă puţin şi-mi revenii.

— Gata dragă, spusei eu, şi ea-mi slăbi strînsoarea.

Tipul, întins pe spate, lat la pămînt, mai respira, dar cam atît mai putea face.

— Vino, gîfîi Veda ; repede, Floyd ! Te rog...

Am luat-o-n braţe şi am dus-o în maşină. Toată porcăria asta, nu ştiu dacă durase zece minute.

— N-ai nimic ?

Am băgat brusc în viteză.

— Nu-mi vorbi acum, zise ea ; lasă-mă să depăşesc momentul ăsta cumplit. Ce bestii şi bărbaţii !

Plîngea încetişor. Nu mă uitam la ea şi continuam să conduc înjurînd pe-nfundate. La un moment dat, după ce-şi puse hainele-n ordine, îşi aprinse o ţigară.

— Gata, Floyd, mi-a trecut. Dar de ce nu te-ai stăpînit ? Ce importanţă avea ?... Acum nu mai putem s-o luăm prin Pasadena.

— Cum adică ?

— Nu-ţi dai seama ? Grenada... Or să dea telefon la Pasadena ca să ne oprească şi fii sigur că poliţia o să vrea să se uite puţin la un personaj care transportă grenade-n maşină.

Am reflectat o clipă şi, bineînţeles, i-am dat dreptate.

— De acord, am făcut rău că m-am folosit de așa ceva. Dar ce altceva puteam face ?

— Ai fi putut să te abţii, să-ţi păstrezi sîngele rece.

— Bine, aşa-i. Deci nu mai trecem prin Pasadena.

Ea desfăcu harta şi o studie.

— Va trebui s-o luăm pe drumul cel mai lung, ocolind Altadena şi apoi prin Monrovia.

— Așa o să facem şi o să trecem.

Mi-am petrecut un braţ pe după umerii ei, și-am strîns-o lîngă mine.

— Știi, sînt fericită că nu te-ai putut stăpîni, spuse ea cu un glas firav.

După vre-un kilometru îmi veni o idee :

— Dă drumul la radio. Fixează-l la zece : e frecvenţa de emisie pentru maşinile radio ale poliţiei. Aş vrea să știu cum se descurcă băieţii ăia.

La început am ascultat o poveste-ntreagă despre un accident de circulaţie pe Sunset Boulevard, iar cîteva minute mai tîrziu o scurtă informaţie despre un gangster care atacase o staţie service de pe o motocicletă.

— Nimic despre noi în toate astea, spusei eu ; urmează imediat să intrăm în Altadena, dar n-o vom face, chiar dacă se pare că nu ni s-a pregătit nici un comitet de primire.

Vocea metalică ţîşni deodată din difuzor :

— Aici serviciile de poliţie din Los Angeles. Apel către toate maşinile-patrulă. În legătură cu asasinatul Brett. Căutați un Buick Roadmaster în care e posibil să se afle Floyd Jackson care încearcă să fugă.

Se dădu numărul maşinii şi o descriere amănunţită a ei.

— Se poate ca şoferul să fie Jackson, urmărit pentru asasinarea lui Lindsay Brett. Împreună cu el se află o femeie brunetă, zveltă, îmbrăcată-n pantaloni și cămașă. Mașina a fost văzută ultima dată, în drum spre Pasadena. Rămîneți pe recepţie pentru alte informaţii.

N-am spus nimic, nici unul, nici altul. Am continuat să conduc. La Altadena nimeni nu părea să fi auzit de Floyd Jackson. Nimeni nu părea să se intereseze de el. Am străbătut strada principală cu o foarte cuminte viteză

de 40 la oră. Era puţin trecut de zece şi douăzeci de minute şi n-am zărit decît cîteva maşini şi cîţiva trecători răzleţi. Nici unul nu purta vreo armă. Nici unul nu s-a uitat la noi, măcar.

Crispaţi şi nemişcaţi, aşteptam.

Radioul nu emitea decît pîrîituri şi paraziţi de fond. Mă gîndeam la zecile de poliţişti de patrulă, aşteptînd ca şi noi, în maşinile lor rapide, informaţii suplimentare ca să pornească în urmărire şi să vină cu toţii spre noi. Mîinile încleştate pe volan, mă dureau. Cînd treceam prin dreptul luminilor de pe stradă îi zăream profilul. Era palidă şi crispată.

— Apel către toate maşinile... Apel către toate maşinile. Persoanele căutate sînt : John Rux, care s-ar putea să fie însuşi Jackson. Semnalmente : 1,83 m, 82 kg, aproximativ treizeci şi trei de ani, păr de culoare închisă, cu siguranţă vopsit, ten mat, statură de atlet ; îmbrăcat cu un costum gri deschis, şi pălărie gri de fetru. Veda Rux. Semnalmente : 1,65 m, 53 kg, aproximativ 24 de ani, păr de culoare închisă, ochi albaştri, îmbrăcată cu un pantalon negru şi o cămaşă roşu închis. Persoanele în cauză se îndreptau spre Pasadena, dar se crede, că au schimbat direcţia. Atenţie deosebită la maşinile ce trec pe drumurile naţionale 2, 66, 70 şi 99. Fiţi pregătiţi pentru orice. Ultima dată cînd a fost oprit, Rux a trecut prin baraj folosind se pare, o grenadă. Maşinile poliţiei trebuie să-l oprească pe Rux pentru interogatoriu. Am încetat emisia.

Am frînat brusc, am scos maşina din viteză şi am oprit motorul.

— Vezi Veda ! Iată-te deci băgată pînă peste cap în nenorocirea asta de-ncurcătură.

— Sînt şmecheri, ai ? spuse ea cu un glas subţire dar încordat ; nu mi-aş fi-nchipuit în ruptul capului c-or să reuşească să ne identifice ; dar tu ? Ah, dacă n-ai fi folosit grenada aia...

Eram aşa de înnebunit că nu reuşeam să-mi stăpînesc glasul :

— O luăm spre munţi. N-avem altă alternativă...

Mi-am pus mîna peste a ei :

— Nu-ţi fie frică. N-am să-i las să-ţi clintească nici măcar un fir de păr.

Erau vorbe goale care nu aveau acoperire, dar se părea că-i fac bine.

— Nu mi-e frică. Să mergem în munţi. N-o să le treacă niciodată prin cap să ne caute acolo.

Am pornit din nou maşina şi am lăsat şoseaua asfaltată ca s-o luăm pe un drum de pămînt bătătorit.

Întuneric, pustiu şi linişte deplină — cînd am ajuns la poalele munţilor. N-aveam nici cea mai mică idee nici încotro s-o apucăm, nici ce să facem : capul mi se golise complet. Nu încetam să-mi impun să nu mă mai gîndesc la maşinile-patrulă îndreptîndu-se de-acum spre noi, burduşite cu copoi duri şi înarmaţi. Dacă mă prindeau, nimeni şi nimic nu mă mai putea salva. Totul avea să fie legal, avea să dureze ceva timp, dar la urmă m-ar fi ucis. Asta în cazul în care ar fi pus gheara pe mine...

Mi-am petrecut braţul pe după umerii ei.

— N-or să ne aibă ei, spusei ; or fi ei şmecheri, dar noi sîntem şi mai şi. O să vezi, n-or să ne aibă...

Iarăşi vorbe goale.

CAPITOLUL XII

Mirosul cafelei m-a trezit. Era încă întuneric şi, cum eram culcat pe jos, simţeam vîntul rece bătîndu-mi în faţă.

Veda era ghemuită lîngă primus. Flacăra albăstrie îi lumina faţa ce căpătase o expresie dură şi posomorîtă şi cum stătea aşa concentrată părea dusă cu gîndul departe. În pantalonii ei galbeni şi cu un pulovăr gros avea un aspect îngrijit. Îşi prinsese părul la spate cu o panglică roşie. Privind-o aşa, îmi venea mai uşor să-i cred toată povestea aia cu camionagii care-o momiseră cu promisiuni şi-i făcuseră apoi ce-i făcuseră. Stînd aşa pierdută în gînduri, şi neştiindu-se observată, lăsa să i se citească pe faţă urmele ca nişte cicatrice ale încercărilor prin care trecuse.

— Ce frumos miroase, spusei eu căscînd şi dînd de-o parte cuvertura.

M-am uitat la ceas. Abia trecuse de cinci :

— N-ai reuşit să dormi ?

Ridică capul şi zîmbi. Duritatea de pe chip îi dispăru.

— Mi-era frig. Tu vrei cafea ?

— Mai întrebi.

În timp ce turna cafeaua în ceşti, spuse :

— Am ascultat radioul. Se crede că ne îndreptăm spre granița cu Mexicul.

— Nu zău ? Ce perspicace sînt, totuşi !

Surîdea întinzîndu-mi o ceaşcă, dar ochii îi trădau atenția şi încordarea.

— Au instalat baraje pe toate drumurile principale. Se apreciază că nu vom putea trece.

— Poate am face mai bine să renunțăm la proiectul nostru cu Tijuana.

— Da, aşa cred şi eu.

Am sorbit cafeaua încet. Nu-mi venea în cap încotro s-o luăm.

— Va trebui să ne-ndreptăm spre nord, spuse ea, ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile ; nu mai putem să dormim încă o noapte sub cerul liber.

— Poate chiar asta îşi şi închipuie ei că o să facem. Readfern nu-i prost şi chestia cu Mexicul s-ar putea să fie doar un bluff.

M-am sculat în picioare.

— Stai puțin să cumpănesc ideea asta. Acum mă duc să mă bărbieresc şi să mă spăl. Dă-mi puțin timp să mă aranjez.

Mi-am luat cele necesare pentru bărbierit şi m-am dus la rîulețul lîngă care ne instalasem tabăra. Apa era gheață şi toaleta de dimineață a fost un adevărat supliciu.

Cînd m-am întors, ea frigea nişte costiță la primus.

— Cred că nu-i deloc rea ideea să rămînem aici, spusei, ghemuindu-mă lîngă ea : pe vremuri, fabricanții de alcool din timpul prohibiției profitau din plin de ascunzişurile din munții ăştia. Dacă o să căutăm, poate o să găsim o cabană sau o magazie unde ne-am putea adăposti şi între timp poate se vor plictisi să ne tot caute urma. Dacă lăsăm să treacă o săptămînă vor deveni neglijenți.

Aşa că o să putem alege un moment potrivit şi să ieşim din încercuire, după ce lucrurile se vor linişti puţin. Şi pe deasupra am nevoie de cîtva timp ca să-mi las mustaţă. Dacă putem, ar trebui să rămînem pe loc.

Ea fu de acord.

— Da.

Acum, avînd deja un plan pus la punct, se destinse, iar expresia de nelinişte din ochi, îi dispăru. În timp ce mîncam, i-am povestit despre fabricanții de alcool clandestini, despre cum își ascundeau alambicurile prin munții ăștia, și despre cum își transportau holerca în orașe, în brişte cu coviltir trase de cai !

— Sînt zeci de cazane de ţuică ascunse pe aici. Sigur vom găsi un loc unde să ne ascundem.

În timp ce spălam vasele în rîu i-am spus :

— Astă noapte m-am trezit și, pentru prima dată, am început să mă gîndesc serios la toată afacerea asta. Aveam timp suficient s-o fac. Te rog să mă crezi că pînă acum îmi suna apa-n cap ca să mai fiu în stare să și gîndesc ; niciodată, de cînd mă știu, n-am fost așa de aiurit de cap de vreo problemă.

— Și la ce te-ai gîndit ?

— M-am tot frămîntat, cine ar fi putut să-l ucidă pe Brett.

— Bine, dar e clar că tu ai făcut-o.

Vorbele ieșiseră din gură înainte de a le fi putut pune frîu. De cum le-a rostit, și-a dus mîna la gură și s-a îngălbenit.

— Stai puțin, spusei eu, fixînd-o intens : totuși nu-mi pot închipui că tu crezi că eu l-am ucis pe Brett, nu-i așa ? Doar ți-am povestit cum s-a petrecut totul.

— Da, știu. Nici nu știu de ce am spus asta. Nici nu cred așa ceva. Iartă-mă Floyd. Uită, te rog, ce-am spus.

Evita să se uite la mine, și, dintr-odată am simțit că mă ia cu frig.

— Așadar, tu crezi că eu am făcut-o ! Hai să lămurim totul, acum ! Asta crezi tu, deci, nu-i așa ?

Mă apucă de braț și se lipi de mine.

— Nu-mi pasă dac-ai făcut-o ! aproape că țipă ea. Nu-mi pasă ! Nu vreau decît să fiu cu tine. Nimic altceva n-are importanță.

— Veda, dar tu, pur şi simplu, delirezi. Deci, tu ai crezut tot timpul că eu l-am ucis ?!

— N-are nici o importanţă !

Se dădu-napoi.

— Bine, am înţeles, nu tu l-ai ucis. Îţi spun că nu-mi pasă cine a făcut-o.

O ţineam de mînă şi mă uitam la ea cum plînge.

— Ascultă-mă puţin, micuţo, trebuie să mă crezi pe cuvînt. A fost ucis în timp ce eu căutam să recuperez pudriera. Eram căţărat pe piedestal în clipa cînd am auzit detunătura. M-am dus pînă-n camera lui de lucru. Stătea la birou. Pistolul era acolo, în faţa lui. Aşa s-au petrecut lucrurile. Trebuie să mă crezi că aşa a fost !

— Desigur, dragul meu !, spuse ea înghiţindu-şi lacrimile, desigur că aşa a fost !

Parcă ar fi încercat să liniştească un copil care susţinea sus şi tare c-a văzut o fantomă.

— E de groază. Dacă nici tu nu mă crezi, asta dovedeşte suficient în ce încurcătură cumplită am intrat.

— Ba nu, te cred. Hai, nu te mai uita aşa... dragul meu. Te rog din suflet. Începe să se lumineze de ziuă. Trebuie s-o ştergem.

— Dacă tu eşti capabilă să crezi că eu l-am ucis pe Brett, atunci, pentru ce, Dumnezeu, ai mai fugit cu mine ?, urlai eu.

— Nimic din ceea ce vei face sau ai făcut, nu va schimba ceva pentru mine în ceea ce te priveşte. Nu pot altfel. Mi-e indiferent. Tu eşti totul pentru mine.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Bine. Deci sînt totul pentru tine. Perfect. Dar nu eu l-am ucis pe Brett.

— Fireşte, că nu, dragul meu.

Mă uitam la ea cum duce vasele la maşină şi începe să împacheteze. Ceea ce era absurd, era faptul că ştiam că încă nu mă crede. Era convinsă că mă dusesem la Brett acasă şi-l împuşcasem, iar ceea ce-i povestisem că s-a petrecut acolo considera că e o minciună. Poate chiar şi Mick credea că minţisem.

M-am apropiat de maşină.

— Ascultă, Veda, uite am să-ţi aduc un argument serios ca să-ţi dovedesc că nu eu l-am omorît. Mă du-

sesem la el ca să primesc douăzeci şi cinci de mii de dolari, ţi-aduci aminte ? Ei bine ! nu i-am văzut. Doar nu crezi că mi-am furat singur căciula doar pentru simpla plăcere de a-l ucide ?

— Trebuie să fi avut asupra lui banii pregătiţi pentru tine. Nimeni n-a pomenit nimic despre ei. Dar dacă a fost prădat ?

M-am dat brusc înapoi ca şi cum aş fi primit un pumn în faţă.

— Asta e ! exclamai eu ; ăsta-i motivul pentru care a fost ucis. Cineva a aflat că urma să-mi dea bani şi l-a împuşcat stînd la pîndă.

— Da, aşa trebuie să fi fost, spuse ea, dar tot nu mă privea în ochi.

O clipă n-am priceput, apoi am cuprins-o de umeri şi am început s-o zgîlţîi.

— Deci, tu crezi că eu am luat banii ? Crezi că m-am dus la Brett şi l-am ucis ca să rămîn şi cu pumnalul şi ca să pun şi mîna pe bani, aşa-i ?

— Te rog..., mă doare...

Apoi îmi pică fisa :

— Gorman ! strigai ; el ştia, căci îl pusesem la curent ! Ştia că mă duc la Brett ca să-mi dea douăzeci şi cinci de mii pentru pumnal. Îi spusesem chestia asta, ca un prost ce sînt. El putea da lovitura. Ştiind că sînt acolo, s-a dus probabil la Brett fiind sigur că vina o să cadă asupra mea. Sigur, Gorman e la mijloc !

Dintr-o dată începu să se agite şi ea şi se agăţă de mine.

— Oh ! iubitule, spune-mi că n-ai făcut-o tu ! Nu, lasă, nu-i nevoie. Acum, îmi dau seama că n-ai făcut-o tu. Ce proastă am fost ! Credeam... dar să nu ne mai gîndim la ce credeam eu. Am fost aşa de frămîntată. Iartă-mă, dragul meu. Te rog, iartă-mă !

— N-am ce să-ţi iert, spusei eu, trăgînd-o spre mine : Gorman e la mijloc. Numai el putea fi.

— O să vorbim pe drum, în maşină. Trebuie să plecăm Floyd ; uite, e aproape ziuă.

— Gorman ! spusei eu, mai mult pentru mine, în timp ce conduceam pe un drum de căruţe. Se potriveşte exact. Ce ştii despre el, Veda ? Era în criză de bani ?

— Uneori. Juca mult. Boyd îl ajuta adesea.

— Hai să limpezim lucrurile. Ştim că Boyd l-a plătit gras ca să nu spună nimic despre stilet. Fii atentă, cred că lucrurile s-au petrecut cam aşa : cînd i-am spus lui Gorman să ia înapoi stiletul de la Boyd, probabil că Boyd a cerut să-i restituie banii. Boyd e un client periculos şi e foarte posibil ca Gorman să nu-i fi putut da banii înapoi pentru că îi cheltuise. El îmi ceruse de la bun început să împărţim suma pe care mi-o oferea Brett, dar eu am refuzat. Văzîndu-se încolţit şi întrezărind o posibilitate de a-şi procura cele douăzeci şi cinci de mii, punîndu-mi totodată în cîrcă şi asasinatul lui Brett, s-a dus la acesta acasă, l-a ucis, şi-a pus mîna pe bani înainte ca eu să fi ajuns la faţa locului.

— Da, dar trebuie să fi lucrat foarte repede.

— Mi-au trebuit aproape trei minute ca să cobor de pe piedestalul statuii, să urc toate treptele alea şi să străbat, alergînd, terasa. Dacă banii erau pe masă a avut tot timpul s-o facă.

— Da, dar la ce ne foloseşte asta ? întrebă ea cu amărăciune ; nu putem face nimic. Nimeni nu ne-ar da crezare.

— Odată ce devii detectiv, rămîi pentru totdeauna. O enigmă exact pe măsura mea. Dacă pot dovedi că Gorman l-a ucis pe Brett am ieşit din încurcătură. Şi exact asta voi face.

— Cum ? Doar nu poţi să te întorci acolo.

— În două săptămîni se vor linişti lucrurile. Aşa că mă voi întoarce.

— Nu-ţi mai fă atîtea proiecte, Floyd. Nu ştim ce-o să se mai întîmple de azi pînă în două săptămîni.

Avea, fireşte, dreptate.

Soarele se ridica deasupra munţilor cînd am zărit cabana. Dacă nu am fi scrutat împrejurimile, am fi trecut pe lîngă ea fără s-o vedem. Era pe jumătate ascunsă de un pîlc de arbori şi se afla la vreo patru sute de metri de drum.

— Exact ce ne trebuie ! zise Veda cuprinsă de agitaţie ; dacă nu-i nimeni acolo, e minunat !

Am oprit maşina şi am coborît.

— Tu așteaptă-mă aici. Eu mă duc pînă acolo s-arunc o privire.

— Ia pistolul, Floyd.

— Drept cine mă iei ? Drept un gangster ? spusei eu, dar luai, totuși revolverul.

Cabana era goală și părea părăsită de ani de zile. Era uscată și n-avea nevoie decît de-o curățenie zdravănă ca să fie locuibilă. În spate era un șopron mare care mai adăpostea, încă, resturile unui alambic : un cuptor, un rezervor de vreo cinci sute de litri și un rînd de butoiașe pe jumătate putrede.

I-am făcut semn lui Veda și ea a venit cu mașina. Am cercetat cabana împreună.

— Minunat, spuse ea cu voie-bună ; n-o să le vină niciodată în minte să ne caute aici. Sîntem în siguranță, dragul meu. Sînt sigură că sîntem în siguranță acum.

Ne-au trebuit aproape două zile ca să ne instalăm. Frecatul podelelor, măturatul, repararea paturilor și a cuptorului de bucătărie, tăiatul lemnelor, ne-a distras atenția și uitasem și de Brett și de tot. Nici măcar radioul nu-l mai ascultasem.

A doua seară de cînd ne instalasem, în timp ce priveam amîndoi asfințitul, Veda spuse pe neașteptate :

— Du-te și adu aparatul de radio, Floyd. Am trăit două zile de basm.

— Parc-a fost o vacanță. Dar ai dreptate. S-ar zice că ai totdeauna dreptate.

M-am dus la șopronul sub care garasem Buickul, am adus radioul, și l-am așezat pe o ladă de ambalaj, între noi. L-am reglat pe lungimea de undă folosită de poliție și o jumătate de oră am ascultat încordați o mulțime de lucruri care nu se refereau la noi și la situația noastră. Apoi am prins postul din San Luis Beach și timp de un ceas am ascultat formația de jazz de la Cazino... Despre noi — tot nimic.

— Lasă-l să funcționeze, spuse Veda ridicîndu-se de pe scaun ; am să pregătesc supa.

Și-n timp ce ea trebăluia înăuntru, am stat și-am ascultat emisiunea. De fiecare dată cînd se oprea muzica, mă încordam și-mi spuneam : „De data asta or să întrerupă programul și or să difuzeze știri despre noi". Dar

nici vorbă. Continuau să dea muzică de dans, iar Floyd Jackson parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Chiar tîrziu, după cină, nimic despre noi şi asasinarea lui Brett.

— Vezi, ne-au uitat, spusei eu ; aşa cum am prevăzut, nu se mai interesează de afacerea asta. Pun pariu că dacă am cumpăra un ziar, nici acolo n-am găsi nimic referitor la noi.

— Oare ? spuse ea, strîngînd tacîmurile şi intrînd înăuntru.

Începuse să se întunece ; am dus aparatul de radio în cabană şi am încuiat uşa. Veda aprinsese focul. Era frig, noaptea, la altitudinea aceea, iar vîntul pişca. Stătea ghemuită lîngă foc şi m-am aşezat în spatele ei. Ne simţeam bine acolo şi privindu-i chipul luminat de flăcări, mi-am dat seama, dintr-odată că pentru întîia oară în viaţă mă simţeam împăcat cu mine însumi. Era o senzaţie ciudată, care mă surprindea. În treizeci de ani de viaţă, făcusem de toate, şi-acum îmi veneau în minte crîmpeie ce reînviau lucruri pe care le văzusem, la care participasem, care îmi plăcuseră sau pe care le detestasem. Oricum, mai multe perioade rele, decît bune. Şi acum, colac peste pupăză — asasinat. Treptele vieţii mele coboară mereu. „Să fie ucis ca un cîine turbat“. „Asasinat !“ „Apel către toate maşinile... căutat pentru interogatoriu !“. Uluirea aceea întipărită în ochii morţi şi goi ; mica gaură albastră din frunte ! „Dacă pun mîna pe tine, te vor ucide“. Şi Veda. „Nu-mi pasă. Tu eşti totul pentru mine“. În sfîrşit, o treaptă care urcă.

— Proviziile sînt pe sfîrşite, spuse deodată Veda.

La auzul vocii ei am tresărit ca şi cum cineva ar fi aprins brusc lumina într-o cameră înecată în beznă.

— Ce-ai spus ?

— Proviziile sînt pe sfîrşite.

La asta nu mă gîndisem. De fapt nu prea mă gîndisem la nimic de cînd eram doar noi doi. Dar îndată ce-a pronunţat vorbele astea, am căzut din nou pradă neliniştii aceleia de om urmărit. O viaţă ca-n basme, aşa parcă spusese. Un basm, da, ăsta era cuvîntul.

— Mîine mă duc la Altadena, continuă ea, întinzîndu-şi mîinile deasupra focului.

— Nu, spusei, eu sînt cel care se va duce.

Mă privi peste umăr și-mi surîse.

— Nu mai crea și alte greutăți. Pe mine nu mă caută nimeni. Pentru ei, eu nu sînt decît femeia care e cu tine. De una singură nu prezint nici un interes. Ai să mă duci cu mașina pînă la drumul nepavat iar restul de aproape cinci kilometri, pînă la șoseaua spre Altadena, voi merge pe jos. De acolo am să fac autostopul.

— Nu, spusei eu.

Am discutat în contradictoriu o bună bucată de vreme, apoi ea s-a ridicat de lîngă foc spunînd că se duce să se culce.

— N-ai să te duci mîine la Altadena, îi spusei eu.

— Mă duc să mă culc.

A doua zi de dimineață i-am cerut să-mi facă o listă cu tot ceea ce ne trebuia.

— Plec îndată ce tai niște lemne. Nu te teme, nu-i nici un pericol.

Cînd m-am întors cu lemnele, ea plecase. Luase mașina și-mi lăsase un bilet pe masă. Îmi spunea că o să se întoarcă cît de repede va putea, să nu mă neliniștesc, și că mă iubește.

Abia atunci am realizat tot ceea ce însemna ea pentru mine, și am plecat în căutarea ei. Dar după vreo cinci kilometri pe drumul de căruțe, am renunțat. Îmi dădeam seama că n-aș face decît s-o pun în și mai mare pericol dacă am fi văzuți împreună. Știam că de una singură avea șanse să ajungă și să se întoarcă de la Altadena.

Am revenit deci la cabană și am început să aștept. A fost cea mai lungă zi din viața mea și, cînd soarele începuse să scapete de după munți și ea tot nu dăduse un semn de viață, eram într-o stare de-mi venea să mă urc pe pereți.

Dar s-a întors. În clipa în care mă pregăteam să plec în căutarea ei, am zărit în depărtare, farurile mașinii. După ce s-a dat jos din mașină am cuprins-o în brațe și am strîns-o tare la piept. Nu mai era nevoie de cuvinte : înțelesese foarte bine totul.

— Îmi pare tare rău, Floyd. Contam să mă întorc mai repede, dar trebuia să mă asigur că nu mă urmărește nimeni. Am luat de toate.

— N-ai avut probleme ?

— Nu. Uite ! am adus ţigări, whisky şi mîncare suficientă pentru o săptămînă..., şi, uitasem, ziarele.

Dar era ceva în glasul ei, ceva care mă neliniştea. Avea un aer degajat : prea degajat, dar n-am spus nimic pînă ce n-am descărcat totul din maşină şi am dus pachetele sub şopron.

M-am întors în cabană şi am închis uşa pentru noapte. La lumina puternică a lămpii cu acetilenă am văzut că era palidă şi crispată.

— Se crede că am reuşit să trecem prin baraje, spuse ea în timp ce punea la locul lor produsele de băcănie : ziarele sînt pe masă. Ei ne cred ajunşi în Mexic.

M-am uitat distrat prin ziare. Prima pagină era ocupată de un mare accident de aviaţie. Asasinarea lui Brett trecuse în pagina a treia. Aşa cum spusese şi ea, ziarele erau unanime în a ne crede în Mexic. Într-unul din ele se spunea că Brett scosese de la banca sa douăzeci şi cinci de mii de dolari şi că banii nu erau de găsit nicăieri. Acesta era considerat a fi fost mobilul crimei mele.

Deşi citeam, continuam să simt că ceva nu-i în regulă. Veda vorbea ba de una ba de alta, în timp ce pregătea cina, dar era în ea un soi de încordare ce mă făcea să-mi fie teamă.

— Ai avut necazuri în oraş ? întrebai eu pe neaşteptate. Ce este Veda ?

Surîse, dar zîmbetul nu-i lumină şi ochii.

— Nici un fel de necaz, dragul meu. Totul a mers de minune. Nici măcar nu s-a uitat cineva la mine.

— Dar e ceva care te frămîntă. Ce anume ?

— L-am văzut pe Max Otis.

În cameră se lăsă o tăcere aproape materială, iar noi ne uitam unul la altul.

— Şoferul lui Gorman ? La Altadena ?

Făcu semn din cap că da.

— Tocmai făceam cumpărăturile la băcănie. L-am văzut prin vitrină cînd intra într-o cîrciumă. El nu m-a zărit. Sînt sigură. Dar m-am speriat. Ce face oare la Altadena ?

— Dacă nu te-a văzut, n-are importanță. Nu cred că trebuie să ne frămîntăm în privința lui. Dacă ar fi fost Redfern...

— Otis mă urăşte.

— Ce te face să spui asta ? Eu m-am înțeles bine cu el. Îi ura pe Gorman şi pe Boyd, dar de ce și pe tine ?

Ea făcu o grimasă.

— Își vîra nasul peste tot. L-am prins cotrobăindu-mi prin lucruri și l-am spus lui Boyd. Cu siguranță că-mi poartă pică.

— În fine, dacă nu te-a văzut, asta n-are nici o importanță. Dar, ești sigură că nu te-a văzut ?

— Da.

Timp de două zile am fost amîndoi puțin nervoși și, cu toate că n-am mai discutat despre treaba asta, eram așa de încordați încît săream brusc în picioare la cel mai mic și mai banal zgomot. Dar am depășit și starea asta. Violența și entuziasmul cu care se declanșase această adevărată vînătoare de oameni, se risipiseră ca cețurile împrăştiate de vînt. De acum, părea încetățenită ideea că reuşisem să ajungem în Mexic, iar evadarea noastră nu mai reprezenta nimic altceva decît o pată în plus la trecutul lui O'Readen.

Mustața mea creștea și într-o săptămînă puteam să ne întoarcem la San Luis Beach, fără nici un risc. Eram hotărît să-l descopăr pe asasinul lui Brett și, cu cît mă gîndeam mai mult la asta, cu atît eram mai convins că Gorman era amestecat în toată afacerea asta.

Lui Veda nu-i spuneam nimic din ceea ce frămîntam în minte. Știam că nu e de acord să mă întorc la San Luis Beach. Nu-mi venea nici o idee despre ceea ce voi face cu ea cît timp vom fi acolo. De fapt, nici nu putea veni cu mine, căci ar fi însemnat s-o căutăm cu lumînarea. Pe de altă parte nici nu vroiam s-o las singură în cabana asta pierdută-n munți. Era o problemă și trebuia s-o rezolv înainte de-a o lua pe urmele asasinului lui Brett.

S-a întîmplat în a şasea seară de cînd ne instalasem în cabană. Stăteam lîngă foc şi-l ascultam la radio, pe Bob Hope. Veda îmi cîrpea o cămaşă, iar eu ciopleam nişte umeraşe. Era o scenă de viață de oameni tihniți,

la locul lor : preocupările fireşti din oricare menaj. Rîdeam de o glumă a lui Bob Hope, cînd mi-am ridicat privirea şi rîsul mi s-a curmat brusc ca şi cum cineva m-ar fi strîns de gît.

Veda se uită peste umăr ; o mişcare rapidă pe care n-o mai duse pînă la capăt, rămînînd nemişcată.

Stătea în pragul uşii, cu o expresie tristă în ochii ăia lăcrămoşi, cu nasul puţin mai coroiat, încercînd vag să schiţeze un zîmbet.

— Destul de bine, spuse : parcă aţi fi la voi acasă ; mi-am închipuit eu că aici sînteţi. Am văzut-o cum se uita la mine prin vitrina magazinului. M-am gîndit să vă fac o surpriză.

— Bună Max, spusei eu.

— Tot mai merge dormind ? întrebă el intrînd şi închizînd uşa.

Abia atunci am văzut Colt-ul pe care-l ţinea în mînă.

CAPITOLUL XIII

Apa din ceainic a început să clocotească şi aburul ieşea pe cioc într-un jet subţire şi continuu. Capacul a săltat şi a căzut la loc făcînd „clac", apoi s-a săltat încă o dată şi a făcut din nou „clac".

Veda a luat ceainicul de pe foc, s-a aşezat la loc pe scaun şi şi-a reluat lucrul. Un muşchi îi tresărea pe faţă, deformîndu-i gura, dar nu dădea nici un semn că ar avea ştiinţă de prezenţa lui Max, acolo, în încăpere. Ca şi cum cineva văzînd o fantomă la capul patului refuză să recunoască că o vede.

— Ai face mai bine să laşi cuţitul ăla din mînă, spuse Max : ai putea să te tai.

Încă nu-mi dădeam seama că am cuţitul în mînă. Cred că l-aş fi putut arunca în el, dar nu-s tare în sportul ăsta. Am dat drumul cuţitului pe jos.

— Nu cred că sînteți prea bucuroși că mă revedeți, continuă Max. Două persoane înseamnă un grup, în vreme ce trei alcătuiesc de acum o mulțime.

— Da ?

Încă nu-mi recăpătasem respirația normală.

— Mi-am zis că n-ar fi rău să caut să vă văd. Nu mă gîndesc să rămîn mult timp.

— Ei bine ! sîntem aproape exact cîți trebuie pentru cît spațiu este.

Aruncă o privire spre Veda și zîmbi ironic.

— Ea, cred că nu te stînjenește. Oricum, o fată nu incomodează la fel ca un alt bărbat.

— Chiar așa și e, spusei eu.

— Aș mînca ceva. Poate d-ra Rux ar vrea să-mi pregătească ceva. Orice. Nu-s mofturos.

Veda puse lucrul de-o parte, se sculă și deschise lada cu provizii. Coltul o țintea drept în mijlocul spatelui. Ciudată senzație, să stau cuminte pe scaun și să mă uit la pistolul care o amenință. Dac-aș fi avut acum cuțitul în mînă, l-aș fi aruncat.

— Tare lungă a mai fost ziua, spuse Max. Am mers o mulțime de kilometri căutîndu-vă.

N-am spus nimic.

El se așeză la masă, departe de noi, și-și puse arma deasupra, la îndemînă. În vreme ce Veda frigea costiță, el fuma.

— În doi, a fost ca și cum ați fi făcut o călătorie de plăcere, nu ? spuse el.

Părea încă destul de prietenos, dacă făceam abstracție de Colt.

— Toți cred că ați ajuns în Mexic. Pînă ce n-am văzut-o pe d-ra Rux, și eu vă credeam tot acolo. Eu stau la Altadena. După ce i-ai luat inelul lui Gorman, l-am lăsat. Cum se părea că pe acolo nu-i rost de lucru, m-am întors acasă. Locuiesc împreună cu bătrîna și cu soră-mea.

— Trebuie să fie o plăcere pentru ele, spusei eu.

— Merge. Partea proastă e că bătrîna bea prea mult. Și costă enorm să-i mențin nivelul... de alcool.

Nu vedeam ce legătură au toate astea cu noi, așa că nu spuneam nimic.

— Cînd eram puștan, veneam pe aici cu bătrînul, continuă Max.

Se părea că-i place să se audă.

— Avea și el un alambic la vreo opt sau zece kilometri de ăsta de aici. Cînd am văzut-o pe d-ra Rux mi-am dat seama că trebuie să fiți pe undeva pe aici. Două zile mi-au trebuit pînă să vă găsesc. Nici nu vă-nchipuiți ce multe alambicuri sînt pe aici.

— Zău ? spusei eu mișcîndu-mă pe scaun.

Mîna i se roti pe deasupra armei. În ciuda surîsului lui binevoitor, era nervos.

— N-ar fi rău dacă ați mai adăuga și două ouă, don'șoară, îi spuse el lui Veda ; și ceva de băut, poate. Voi doi v-ați instalat foarte bine. Aveți chiar și radio. E util la casa omului. Pun rămășag că urmăriți știrile. Și mai pun rămășag c-ați făcut un haz nebun pe socoteala sticleților. Ați fost șmecheri.

Veda sparse două ouă deasupra plitei.

— Te superi dacă-mi scot țigările ?

Mîna îi căzu pe armă.

— Dac-aș fi în locul tău, n-aș face-o. Am văzut mișcarea asta la cinema. Nu prea prezintă siguranță.

— Ascultă, ai bătut cîmpii destul ! Ce vrei, de fapt ?

Veda se întoarse și se uită la Max. Urmă un moment de tăcere. Atmosfera deveni dintr-o dată așa de încordată, de densă, încît ar fi putut fi tăiată în felii.

— Ei, bine ! m-am gîndit că voi doi, adică vouă v-ar place să rămîneți împreună, spuse el ; mi-am zis că nu ați vrea să fiți despărțiți. Uite cum văd eu lucrurile : don'șoara Rux e o puicuță pe cinste. Voi doi ați stat singuri de cîteva zile încoace. Ei bine ! un bărbat nu-și pierde vremea cioplind umerașe, cînd o fată ca don'șoara Rux se află prin preajmă. Și mi-am mai zis că voi n-o să vă plictisiți așa repede unul de altul.

— N-ai putea să ne scutești de vorbăria asta fără rost și să treci la subiect ?

— Da, da vroiam să știți cum îmi închipuiam eu lucrurile. Știi cum sînt caralii : nu țin cont de nimic ; celule separate pentru bărbați și pentru femei ; nu țin cont nici de îndrăgostiți, nici de soții, nici de soți. Eu știu cum e acolo.

— Flecărește cît vrei, spusei eu, dar ceva din glasul meu îl făcu să-și înșface pocnitoarea.

— Ei bine ! Am citit că tu ai încasat douăzeci și cinci de mii de la Brett. Mi s-a părut că-i o grămadă a dracului de mare de lovele.

Am rămas amîndoi în așteptare în timp ce el rînjea. Acum, totul era limpede ca lumina zilei, dar nu aveam de gînd să-l scot din încurcătură.

— Bătrîna, înțelegi, ea are nevoie de bani, reluă el, dă gata o sticlă de gin pe zi. E ca un medicament pentru ea, acum. Și e ceva ce eu n-am : bani.

— Asta-i o nimica toată, spusei eu ; pot să-ți dau eu ceva, dacă asta vrei. Chiar mi-ar face plăcere. Cu o sută de dolari cumperi o cantitate bună de gin ; mai mult decît poate folosi ea.

Își frecă vîrful nasului său coroiat cu un deget murdar.

— Desigur, dar eu nu mă gîndeam la o sută de dolari.

Se trase mai la marginea scaunului.

— Uite ce-i : voi doi vreți să rămîneți împreună. Nu vreți să fiți deranjați de caralii. Nimeni, în afară de mine nu știe că sînteți aici. Așa că m-am gîndit că poate ați vrea să știți că mai bine tac din gură ca să-i pot da puțin gin bătrînei.

— Dacă pui problema așa, cred că ai dreptate.

— Așa vedeam eu lucrurile. Își stăpîni un rîs nervos. Nimeni — și puțin îmi pasă cine este acest nimeni — nu vrea să fie judecat pentru asasinat. Asta-i o chestie serioasă. Eu am cunoscut un tip pe care l-au judecat pentru asasinat. Își găsise un avocat bun și a cheltuit o grămadă de bătrîne, încercînd să-i convingă pe jurați că nu el e făptașul. Procesul a ținut șase zile. S-a apărat milimetru cu milimetru, dar pînă la urmă l-au băgat la camera de gazare. E o moarte cumplită. Cică te sufoci vreo trei minute pînă dai ortu popii. Nimeni nu ține să riște așa ceva.

Ouăle sfîrîiau și bolboroseau în grăsimea încinsă. Asta a fost singurul zgomot perceptibil din încăpere timp de un minut. Apoi Max reluă :

— Atunci m-am gîndit că ar merita să faci o bucată de drum ca să scapi de astfel de necazuri.

— Și ai ajuns să te hotărăști asupra sumei ?

— Da, mi-am zis, că douăzeci și cinci de mii ar fi un preţ corect. Ridică Coltul de pe masă.

— Privește lucrurile, din acest punct de vedere...

— Ești ţicnit ! am strigat eu, aplecîndu-mă înainte ca să-l fulger cu privirea ; ăștia-s toţi banii pe care-i avem. Cum o să reușim să ne descurcăm dacă n-avem un sfanț.

Și-a frecat din nou vîrful nasului, apoi stinse ţigara și-și aprinse alta.

— Bineînțeles, nu mi-am închipuit c-ai să te lași ușor, și poate ai să-mi faci vreo festă nasoală, așa că am pregătit lucrurile înainte de plecare. I-am lăsat o scrisoare bătrînei în care-i explic unde am plecat și pe cine m-am dus să văd, asta în cazul în care aș avea necazuri. O fi ea îmbibată de alcool, da' nebună nu-i bătrîna. O să știe ea ce e de făcut cu scrisoarea. Așa că nu te gîndi la fente nasoale.

— Îmi ceri, dar nu-mi dai nimic în schimb. Să presupunem că-ți dau cele douăzeci și cinci de mii. După aia nimic nu te va împiedica să ne denunți.

— Asta n-aș face-o, spuse el convins ; eu ţin mult la tine. La ce mi-ar folosi să te trădez ? Dă-mi banii și am uitat că exiști.

Începeam să înțeleg cam ce simte un șobolan cînd ușa capcanei se închide.

— Chiar n-ai face-o ! De premiul de treizeci de mii pus pe capul meu ai uitat, se pare. N-ai lăsa tu, Otis, să-ți scape așa pleașcă.

Tresări și-și feri privirea. Nu, nu uitase.

— Trebuie să mă-ntorc acasă. Ai face mai bine să fii om de înțeles, Jackson. N-ai de ales.

Veda puse ouăle într-o farfurie și trînti deasupra costița. Luă sticla cu whisky și turnă într-un pahar o porţie zdravănă.

— Cu apă sau fără ? întrebă ea.

Vocea îi era aspră ca un șmirghel.

— Fără, spuse el, uitîndu-se spre mine ; ei, ce zici, Jackson ?

— Dă-i-i, spuse Veda scurt.

M-am întors, privind-o cu uimire. Ea îmi adresă un zîmbet scurt și atroce care n-a făcut decît să-i tremure

o clipă pe buze, apoi a traversat încăperea, cu farfuria plină într-o mînă şi cu whisky-ul în cealaltă.

— Bine, de acord, spusei eu, încordat ca o strună de banjo.

Surîsul ei mă avertizase. Ea ajunsese deja la masă cînd m-am ridicat de pe scaun. Max avea arma îndreptată spre ea, dar îndată ce m-am mişcat eu a aţintit-o spre mine. Asta era ocazia pe care o aştepta Veda. I-a azvîrlit băutura în faţă, a dat drumul farfuriei şi a înşfăcat mîna care ţinea revolverul. Împuşcătura a şi pornit. Din două salturi, am străbătut camera şi l-am pocnit în bărbie. Gîtul parcă i s-a frînt, capul i-a căzut pe spate şi s-a răsturnat de pe scaun. Am pus mîna pe pistol, dar lovitura de pumn lămurise deja situaţia. L-am şi uitat pe Otis cînd am privit spre Veda. Se îndoise deasupra mesei, albă toată, ţinîndu-se cu mîna de şold. Printre degete i se scurgea sînge.

— Veda !

— E bine. Nu-i nimic. Leagă-l !

— Lasă-mă să mă uit.

— Leagă-l ! am spus.

Avea în ochi o expresie feroce care m-a zguduit.

— Bine, spusei eu, cotrobăind buzunarele lui Otis.

Mai avea un revolver de 6,35 ; nici urmă de bani, şi un portofel rufos pe care l-am aruncat pe masă. I-am scos cureaua, i-am întors mîinile la spate şi le-am legat aşa de strîns încît carnea făcea perniţe pe deasupra curelei. Apoi m-am dus lîngă Veda. Îşi ridicase puloverul şi se uita la o tăietură îngustă ce-i străbătea partea de sus a şoldului.

— Nu-i nimic, spuse ea ; dă-mi o cîrpă umedă.

Nici unul din noi n-a scos un cuvînt cît timp i-am spălat şi i-am bandajat rana. Am turnat de băut şi pentru ea şi pentru mine.

— Ai avut sînge rece, spusei eu, ai riscat, dar altă soluţie nu era. Eu n-aveam nici o şansă să mă apropii de el.

— Chiar crezi că a lăsat un bilet pentru maică-sa ?

— Nu ştiu. Poate nu-i decît un bluff.

— Va trebui să ştim exact, spuse ea.

— Ce dracu facem cu el ? Ceea ce-i limpede, este că trebuie s-o ştergem de aici, Veda.

— Nu-ţi fă probleme cu asta. Ceea ce contează este scrisoarea.

— Da.

M-am dus la el şi l-am zgîlţîit. Mi-a trebuit ceva vreme pînă l-am adus în simţiri. Îl lovisem mult mai tare decît intenţionasem. A început să geamă. Un minut mai tîrziu deschidea ochii. Cînd m-a văzut aplecîndu-mă deasupra lui, s-a făcut livid.

— Gata, Max ; tu ţi-ai făcut jocul. Acum e rîndul nostru. Unde locuieşti ?

— Nu spun nimic.

— Ba bine că nu. Nu ţin să te fac bucăţi, dar de vorbit o să vorbeşti. Trebuie să luăm scrisoarea pe care ai lăsat-o acasă. Dacă o avem, am putea să te ţinem aici o săptămînă, apoi cînd se mai liniştesc lucrurile, îţi dăm drumul.

Mă privi rînjind ca un cîine încolţit.

— Nu vă spun nimic.

L-am săltat în picioare şi am început să-i car la pumni cu nemiluita şi în faţă, şi în corp pînă şi-a pierdut cunoştinţa.

În timp ce-l băteam, Veda stătea lipită de perete, cu faţa inertă şi albă ca varul.

— Îţi pierzi timpul degeaba, Floyd.

I-am turnat apă pe faţă şi l-am zgîlţîit pînă şi-a revenit.

— Unde locuieşti ? întrebai eu mîrîind. M-am dat înapoi şi i-am trîntit un pumn în gură. Dinţii mi-au crestat pielea.

— Aşteaptă ! spuse Veda.

M-am întors ca să mă uit la ea. Luase vătraiul şi-l vîrîse în foc.

— Ne pierdem timpul aşa, spuse ea, şi din nou zîmbetul acela scurt şi atroce îi fremăta în colţul buzelor.

Am rămas aşa, uitîndu-mă la vătrai pînă ce vîrful i se înroşi, după care ea-l scoase din foc.

— Ţine-l, spuse ea.

— Ascultă, Veda....

— Ţine-l !

L-am înşfăcat pe Max și acesta scoase un urlet. Ea a început să se apropie de el, pas cu pas, rînjind ca o fiară.

— Ți-l vîr în ochi, spuse ea ; să ştii că am s-o fac, scîrnăvie ce ești. Nu-mi pasă. N-am să las totul baltă din cauza ta. Acum vorbeşte, sau dacă nu îţi primeşti porţia.

Vîrful vătraiului era la cincisprezece centimetri de fața lui Max. Capul îi înțepenise de groază. Uitîndu-mă peste umărul lui am văzut că Veda era hotărîtă să meargă pînă la capăt, și dintr-o dată m-a luat cu frig și am simțit un gol în stomac.

— Am să vă spun, zise el dintr-odată, și genunchii i se înmuiară lăsîndu-și pe mine toată greutatea.

— Nu mă atinge cu ăla ! E a patra casă pe stînga cum intri în Altadena. Casa cu o portiță albă la grădină. Scrisoarea e sub perna mea.

Ea a dat drumul vătraiului și s-a întors cu spatele. Am văzut-o cum tremura cuprinsă de frisoane. L-am trîntit pe Max pe un scaun și am luat repede vătraiul care începuse să ardă podeaua.

— Mă duc acolo, chiar acum, spusei.

— Bine.

— Supraveghează-l. Fii cît se poate de prudentă cu el.

— O să fie aici, cînd ai să te întorci. Grăbește-te, Floyd.

Am dat să mă apropii de ea, dar s-a eschivat.

— Am să mă grăbesc. Nu te apropia de el. Supraveghează-l doar.

Am luat Coltul pe care l-am vîrît în buzunar, iar pistolul de 6,35 l-am pus pe marginea cuptorului. Ajuns la ușă, m-am întors. Max stătea prăvălit în scaun, fixînd-o pe Veda care la rîndul ei îl fixa.

Am ajuns la drumul ce duce la Altadena după douăzeci de minute de mers în viteză. Ceasul de bord arăta ora 10 și douăzeci de minute cînd am frînat în fața unei case cu portiță albă. Prin zdrențele unei perdele ce încerca să acopere fereastra de la parter se strecura o rază de lumină. Am urcat cele trei trepte de lemn, am căutat soneria și am sunat.

Din curtea din spate venea o cumplită miasmă de gunoi și de rufe înmuiate. Mă gîndeam la Veda, rămasă sin-

gură, acolo, sus în munți. Mă gîndeam și la Buickul pe care-l lăsasem în șosea cu motorul mergînd. Dacă trecea vreo mașină-patrulă, cei din ea își vor da seama că mă aflu aici, vor încercui casa în liniște, apoi vor striga somîndu-mă să ies. Altă soluție nu era. Așa stăteau lucrurile și trebuia să risc.

Pe coridor se apropiară niște pași tîrșiți și ușa se deschise. Nu reușeam să zăresc pe nimeni, dar după mirosul puternic de gin, știam că bătrîna e pe undeva, prin întuneric.

— Max e acasă ?

— Cine-l caută ?

Vocea groasă și cleioasă ieșea gîlgîind din laringe ca uleiul dintr-o sticlă.

— Mă numesc Dexter. Dv. sînteți d-na Otis ?

— Eu mi-s.

— Max mi-a vorbit de dv. Dacă am înțeles bine, căuta ceva de lucru. Am ceva care i-ar conveni.

— Și dacă nu-i acas' !

— Îmi pare rău. Special am venit mai tîrziu ca să fiu sigur că-l găsesc. Cînd se-ntoarce.

— Habar n-am. Poate în curînd. Nu știu.

— Plătesc bine. Îmi spusese să-l anunț, dacă am ceva de lucru pentru el. Pot să-l aștept. N-o să mai pot trece pe aici.

— Mă duc să mă culc. Nu știu cînd o să se-ntoarcă.

— Am două sticle de whisky în mașină. N-ar fi greu să omorîm timpul.

— Sticle cu whisky ! Vocea deveni vioaie. O să aveți ce-mi povesti ! Intrați vă rog. Nu-i nimic de băut în nenorocita asta de casă. Max îmi tot promite c-o să aducă o sticlă dar n-a făcut-o niciodată. Intrați, vă rog, domnule.

— Mă duc să iau whisky-ul.

Cînd m-am întors, lumina unei lămpi cu petrol se strecura pînă în coridor prin ușa de la salon pe care o lăsase deschisă. Am intrat într-o atmosferă îmbîcsită de miros de jeg, de resturi de mîncare rîncede, de pisici și lenjerie nespălată.

Mama Otis stătea îndărătul lămpii cu petrol și mă scruta cu niște ochi negri, arzători. Era mică, grasă și

murdară. Avea acelaşi nas coroiat ca şi Max, dar asemănările se opreau aici. Cu toate că ochii-i erau lăcrimoşi, nu plutea în ei nici o undă de tristeţe. O şuviţă rebelă de păr cenuşiu îi atîrna peste ochi. Ar fi putut s-o prindă cu o agrafă, dar prefera s-o sufle din cînd în cînd.

— Să ne aşezăm, spusei eu ; este un alcool pentru oameni fini. Cred că-i adevărat pentru că scrie şi pe etichetă.

Asta o făcu să se amuze, şi-şi linse buzele. „Îmbibată cu alcool", aşa spusese Max ; şi într-adevăr chiar aşa şi era. Se duse şi aduse două pahare murdare şi-şi turnă o duşcă pe care dacă aş fi băut-o eu, mi-ar fi plutit pălăria pe deasupra capului. Nu se osteni să fie politicoasă sau să încerce să facă conversaţie.

Îndată ce m-am convins că n-o interesează nimic altceva decît să golească cele două sticle, n-am încetat să-i torn şi să aştept să se îmbete pînă cade lată. Cînd a ajuns la jumătatea celei de-a doua sticle am început să mă întreb dacă adusesem destulă băutură. Nu mai era decît o mică înghiţitură în a doua sticlă, cînd, brusc îşi pierdu tot interesul pentru orice. Doar cînd a încetat să mai ridice paharul am ştiut că şi-a făcut plinul. Stătea pe scaun, fixîndu-mă cu nişte ochi fără expresie, şi suflîndu-şi continuu şuviţa de păr.

M-am ridicat şi am făcut cîţiva paşi prin cameră dar n-a încercat să mă urmărească cu privirea. Zicîndu-mi că nu mai am de ce să mă feresc, am trecut în coridor şi am luat-o pe scări în sus. La etaj nu erau decît trei camere. Una era a mamei Otis. Am dedus asta după grămada de sticle goale ce zăceau într-un colţ. Următoarea era în ordine şi curată, iar pe spatele uşii era atîrnat un costum de serj albastru şi un impermeabil din cauciuc. M-am gîndit că asta era camera lui Max. Sub pernă am găsit un plic. M-am aşezat pe pat şi am citit ce scrisese. Într-un fel, era o scrisoare patetică. Spunea că dacă va găsi scrisoarea, să ştie că el este mort sau se află la ananghie, şi indica extrem de precis locul unde poate fi găsit. Amintea tot timpul de premiul acela de treizeci de mii şi cum trebuia ea să procedeze pentru a-l încasa. Ştia că are de-a face cu un creier îmbibat cu gin şi se exprima pe cît de simplu şi clar putea s-o facă. Scrisese şase pagini ca să-i

vîre în cap cum trebuie să procedeze și s-o lămurească să n-o lase pe Kate (care era, cred, sora lui) să pună gheara pe bani. Am ars scrisoarea îndată ce am terminat-o de citit. Apoi am coborît. Mama Otis era tot acolo unde o lăsasem, ochii săi goi fixînd, fără să vadă, peretele din fața ei. O pisică mare, neagră, îi dădea tîrcoale adulmecînd-o ca și cum mirosul de whisky era un parfum nou. Poate pisica era obișnuită cu mirosul de gin. Nu-mi puteam da seama. Oricum, se uita la mine cu niște ochi plini de reproș, și mă simțeam ca un ticălos.

Am strîns cele două sticle goale, m-am uitat de jurîmprejur ca să mă asigur că nu lăsasem nimic, și m-am dus la ușa de la intrare.

O clipă am rămas uitîndu-mă la Buick, cu mîna pe Colt. O fată stătea lîngă portiță. Ne-am privit reciproc. Mi-am zis că trebuie să fie Kate. M-am îndreptat spre șosea, mergînd încet, cu sticlele goale ascunse la spate.

— Doriți ceva dom'le ? întrebă ea cînd ajunsei la poartă.

Era slabă, sărăcăcios îmbrăcată, iar nasu-i coroiat anula orice urmă de frumusețe pe care ar fi putut s-o aibă.

— Nu, nu cred, spusei eu.

Vocea îmi scîrțîia ca o poartă de fier ruginită.

— Ați văzut-o pe mama ?

Apoi vocea îi șovăi :

— E-n regulă cu Max ?

— Da. Aveam de lucru pentru el, dar văd că nu-i acasă. Spuneți-i că l-a căutat Frank Dexter. Știe el despre cine-i vorba.

Pisica a venit pe alee și a început să se frece de picioarele slăbănoage ale fetei. Se uita la mine, tot cu reproș.

— A plecat de două zile, spuse ea, frămîntîndu-și degetele ; sînt îngrijorată, nu știu unde este.

— Mama dv. a spus că o să revină în seara asta, dar nu am timp să aștept.

— Ea..., ea nu se prea simte bine. Nu cred că știe chiar exact. Max a plecat acum două zile și de atunci nu l-am mai văzut. Mă gîndeam dacă n-ar fi cazul să anunț poliția.

Am deschis portiera mașinii și am pus sticlele pe banchetă fără ca ea să le vadă.

— Faceţi cum credeţi că-i mai bine. Eu nu ştiu. Eu nu vroiam decît să-i ofer o slujbă.

M-am urcat în maşină. Doream să fiu cît mai departe posibil, în clipa în care, intrînd în casă, va descoperi ce-i făcusem maică-si.

— Poate e mai bine să mai aştept o zi. Max e aşa de sălbatec. Poate are necazuri. Şi n-aş vrea ca poliţia...

Vocea i se pierdu, stingîndu-se într-o şoaptă prăpădită.

— Aveţi dreptate, spusei eu, aşteptaţi. Poate nici el nu vrea să vă adresaţi poliţiei.

Am apăsat pe ambreiaj şi am băgat într-a-ntîia.

— Bine, la revedere.

M-am uitat la ea în retrovizor. Stătea în bătaia lunii privind în urma mea. Pisica continua să i se joace printre picioarele slăbănoage. Mă gîndeam la Max, acolo sus în cabană, la faţa lui însîngerată şi la Veda care îl păzea. În clipa în care mă înscriam într-un viraj, am mai privit o dată în retrovizor. Mergea pe aleea ce ducea spre casă. Dintr-odată am simţit că mă cuprinde o jenă cumplită.

CAPITOLUL XIV

Nori negri destrămaţi treceau prin faţa lunii cînd am parcat Buickul şi am trecut prin iarba ţepoasă spre cabană. Tot timpul drumului de la Altadena m-am gîndit la Max, întrebîndu-mă ce o să facem cu el. Încă mă mai gîndeam la asta cînd am ajuns.

Era limpede că trebuia să-l ţinem cu noi pînă ce vom fi gata de plecare : încă nu era momentul, dar peste o săptămînă o încercare de evadare n-ar fi prezentat riscuri prea mari. Dar n-avea să fie uşor să-l ţinem prizonier o săptămînă întreagă. Trebuia să stau tot timpul cu el şi asta numai dacă îl ţineam legat şi nu era aşa de simplu pe cît se părea. Pentru noi, cel mai simplu şi mai uşor ar fi fost să-l ducem undeva şi să-i tragem un glonţ în cap, dar asta n-aveam s-o fac în ruptul capului. Asasinatul nu este domeniul meu. Chiar dacă nimeni

n-avea să-i descopere vreodată cadavrul, și din punctul ăsta de vedere nu era nici o șansă, eu trebuia să continui să trăiesc cu mine însumi. Și cu toate că nu mă prea puteam mîndri cu trecutul meu, eram pe cale să-mi schimb felul de a vedea lucrurile. Pentru schimbare, acum urma să urc pe scara vieții și să nu mai cobor, asta așa, ca să văd dacă-mi priește. Oricum, mă gîndeam că așa avea să fie.

Nici o rază de lumină nu se strecura din cabană, dar era de așteptat. Îmi pierdusem ceva timp acoperind ferestrele cu saci vechi bătuți în cuie. În zona asta o luminiță cît de mică ar fi vizibilă de la cîțiva kilometri. M-am apropiat tiptil de ușă și am așteptat o clipă ținîndu-mi răsuflarea și încordîndu-mi auzul. Apoi am bătut la ușă.

— Veda ?

Urmă o tăcere grea în răstimpul căreia m-am întrebat dacă nu cumva Max izbutise să surprindă vigilența lui Veda și să se elibereze, așteptîndu-mă acum în spatele ușii, înarmat cu pistolul de 6,35 mm, gata să mă facă strecurătoare. Apoi ușa s-a deschis și — umbră chinezească pe fondul luminos — Veda și-a făcut apariția.

— E-n regulă, spusei, intrînd și închizînd ușa în urma mea.

Max stătea exact în același loc în care îl lăsasem. Sîngele i se uscase pe față. Arăta întocmai ca un caz de urgență așteptînd primele îngrijiri la intrarea într-un spital ; numai că din partea mea n-avea să primească nici un fel de îngrijire.

— Ai luat scrisoarea ? întrebă Veda.

Vocea îi era la fel de metalică ca o lamă de oțel.

— Am ars-o. Necazuri ?

— Nu.

— Nici eu.

M-am îndreptat spre Max pironindu-l cu privirea, legănîndu-mă pe picioare, cu pălăria dată pe ceafă, cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Aveai toți așii în mînă, dar ai amestecat cărțile, îi spusei eu ; și nu ești cu nimic mai bun decît un rahat.

Se chiomba la mine printre pleoapele tumefiate. O spaimă la fel de atroce ca o moarte violentă i se citea pe chip.

— Nu i-ai făcut nimic rău ?

— Nu. Drept cine mă iei ? Am băut cîteva păhărele împreună. Asta a fost tot.

Max înghiți brusc, în sec.

— Mă gîndeam eu că așa o să faci. Sînt liniștit și împăcat că nu i-ai făcut nimic rău. Nu-i o femeie rea, bătrîna.

Am făcut o grimasă de dezgust amintindu-mi de jegul și miasmele acelea și de grămada de sticle goale. Dar era mama lui și asta schimba o mulțime de lucruri.

— Ar fi mai bine să te speli. Nu încerca să faci vreo figură. Nu vreau să te ucid, dar am s-o fac dacă trebuie.

L-am ajutat să se ridice de pe scaun și am desfăcut cureaua care-i strîngea mîinile. Veda luase revolverul de 6,35 mm. Nu-i dădea nici o șansă. În timp ce-și masa încheieturile mîinilor gemînd ușor, ea îl supraveghea îndeaproape.

După ce și-a spălat sîngele uscat de pe față și și-a oblojit rănile și umflăturile, se întoarse împreună cu mine în prima cameră așteptînd cu un aer stingherit.

— Ar fi bine să mîncăm ceva, îi spusei eu lui Veda, iar lui — să se așeze.

A luat loc uitîndu-se precaut la Veda în timp ce ne servea. Se părea că îi e mai frică de ea decît de mine.

— Va trebui să rămîi aici cîteva zile, îi spusei ; n-o să fie prea plăcut pentru tine dar tu singur te-ai vîrît în bucluc. Ne stînjenești și ne mănînci și proviziile dar nu știu ce altceva aș putea face cu tine.

— Aș putea să mă întorc acasă, spuse el, stînjenit ; n-am să spun nimic. Jur că n-am să suflu o vorbă.

— Nu-ncerca s-o faci pe glumețul. N-am starea de spirit necesară ca să ascult glume proaste.

Am cinat, dar se părea că lui nu-i e foame. Și văzînd-o pe Veda stîndu-i în față și fixîndu-l cu niște ochi albaștri de gheață, oricui i-ar fi pierit pofta de mîncare.

Era aproape miezul nopții cînd am terminat de strîns totul și eram gata de culcare. Am aruncat într-un colț un vraf de saci vechi.

— Poți să dormi aici. Va trebui să te leg. Nu cumva să încerci vreo figură. Dacă te aud că încerci s-o ștergi, întîi trag și apoi îmi cer scuze. Sîntem într-o încurcătură

prea mare ca să lăsăm o șansă cît de mică unui ticălos ca tine.

Era foarte docil și stătea tăcut și nemișcat în timp ce-i legam mîinile la spate. L-am dus la grămada de saci și s-a ghemuit deasupra lor. Am încuiat ușa cabanei, iar cheia am pus-o în buzunar. Singura posibilitate care-i mai rămînea ca să evadeze ar fi fost să smulgă sacii bătuți în cuie ce astupau fereastra, dar eram sigur că-l voi auzi dacă va încerca asta.

Veda și cu mine am trecut în camera din spate, lăsînd ușa larg deschisă. Eram frînt. Nervii îmi fuseseră serios puși la încercare și nu mă puteam stăpîni să nu mă gîndesc la mama Otis, la șuvița ei de păr pe care și-o sufla în sus, la ochii care-i deveneau încet, încet sticloși și la damful de whisky care-i otrăvea răsuflarea.

— Cum se prezintă șoldul tău ?

— Foarte bine. Puțin anchilozat, dar e o nimica toată.

M-am așezat pe marginea patului, iar ea a început să se dezbrace.

— Cum au mers lucrurile la el acasă ? întrebă ea punîndu-și cămașa de noapte.

— Nu-s prea multe de spus. Bătrîna rezistă la alcool. Am băgat whisky în ea pînă s-a făcut cui. Scrisoarea era sub pernă în camera lui. Curată dinamită ! Am ars-o.

— Ce crezi, ea te-ar recunoaște ?

— Nu știu. Oricum era beată cui. Poate că nu.

Veda s-a strecurat în patul de jos.

— Ce facem cu el ?

Vorbeam în șoaptă ca să nu ne audă. Atmosfera de tihnă din cabană dispăruse. Nu ne mai simțeam ca acasă. Prin prezența lui acolo, cabana nu mai era decît o ascunzătoare.

— Îl ținem aici. Ce altceva putem face ?

— Știe că-ți lași mustață.

— Altă soluție vezi ?

Mă scrută cu o privire de gheață în timp ce un mușchi i se zbătea nervos pe obraz.

— Va trebui să nu-l scăpăm o clipă din ochi. Doar a reușit să strice totul, nu ?

— Da !

Am început să mă dezbrac și eu.

— Dacă i s-ar fi întîmplat asta lui Mick, el l-ar fi ucis. Nici nu merită altceva pentru tot ceea ce a fost în stare să facă. Dacă n-ai fi fost tu, ne-ar fi jupuit de vii.

Ea își feri privirea.

— De fapt, nimeni n-ar ști nimic.

— Bineînțeles.

Pînă mă cățărai pe patul de deasupra, se lăsă tăcere, apoi cum tocmai mă aplecasem să suflu în luminare, ea spuse :

— Pentru liniștea noastră, așa ar fi cel mai bine să facem. Mi-e frică de el, Floyd.

— Da, dar trebuie să ne scoatem din cap gîndul ăsta.

— Așa e.

Am întins brațul și cuprinzîndu-i mîna, am văzut că e uscată și rece.

— Nu te mai gîndi la asta. N-avem ce face. De acum, nu mai e mult, cel mult o săptămînă. Apoi plecăm.

— Dar o să se ducă la poliție. Toți ne cred în Mexic. De cum le va spune că am fost aici, copoiii ne vor lua urma.

Avea dreptate, firește.

— Poate preferă să-l luăm cu noi. Am putea ajunge în Mexic. Apoi îi dăm drumul.

— Cred că nu vorbești serios, nu ? N-ai mai putea dovedi niciodată că nu l-ai ucis pe Brett.

Am stat și m-am gîndit la asta. Dacă poliția află că încă mai sîntem în țară nu mai puteam spera să-l pot acuza pe Gorman.

— E adevărat.

Deodată am simțit nevoia s-o am lîngă mine.

— N-ai vrea să te urci lîngă mine ?

— Nu acum. Mă cam doare șoldul. Mîine seară, iubitule.

— Bine.

Priveam cu ochii larg deschiși în întuneric și mă simțeam singur. Era ca și cum mersesem împreună pe aceeași cărare și dintr-odată ne-am pomenit în fața unui obstacol de netrecut. Îl auzeam pe Max foindu-se în camera alăturată, încercînd să-și găsească o poziție confortabilă. La un moment dat a gemut. Nu simțeam nici un fel de milă pentru el.

— Nu mi-ar place să trăiesc toată viaţa în Mexic, spuse deodată Veda.

— Nu va fi nevoie. Un an e de ajuns.

— Un an e prea mult. Nu ai mai putea să reînnozi iţele. Dacă ai să aştepţi atîta timp, să nu mai speri că vei dovedi că Gorman l-a ucis pe Brett.

— Nu-i aşa că sîntem într-o încurcătură fără ieşire ? Nu eu l-am ucis pe Brett, dar poliţia crede că eu sînt făptaşul. Omorîndu-l pe Max, aş putea dovedi că nu eu sînt asasinul lui Brett ; dar ce realizez făcînd asta ? Eu încerc să demonstrez că nu sînt un ucigaş, dar n-o pot face decît dovedind ceea ce nu sînt. A dracului încurcătură ! Bine, hai să presupunem că-l ucid pe Max. Chiar dacă nimeni altcineva n-o va afla, o ştim în schimb noi amîndoi. Iar noi trebuie să trăim unul lîngă altul, şi multe lucruri s-ar schimba ştiind că eu l-am ucis. Poate la început n-o să dăm importanţă, dar cu timpul amănuntul ăsta ar schimba, ar strica totul.

— Aşa e ; nu trebuie să-l omori.

— Şi uite aşa am ajuns de unde am plecat. Un cerc vicios, fără de ieşire.

— Poate găsim noi vreo soluţie.

— Poate o să se îmbolnăvească şi o să moară.

— Visuri. După cum arată, mai are vreo patruzeci de ani de acum înainte.

— Da, dar poate o să aibă un accident.

— El, în nici un caz. E genul de om prudent. Ce mai ? Cred că ne frămîntăm degeaba căutînd ceva în sensul ăsta.

Max se puse pe sforăit.

— Pe el nici capul nu-l doare ! Ştie că e în siguranţă.

Veda vorbea cu amărăciune.

— Încearcă să dormi. Aşa nu mai terminăm toată noaptea.

— Bine.

Stăteam culcat în întuneric şi-mi storceam creierul să găsesc o soluţie ca să scăpăm din afurisita asta de încurcătură, dar nu era nici una. Dacă-l lăsam să plece, ne-ar fi trădat ca să pună mîna pe premiul de 30.000 de dolari. Dacă-l ţineam cu noi ar fi trebuit să-l păzim tot timpul, şi ne-ar fi putut lua prin surprindere cînd nici nu ne-am

fi așteptat. Dacă plecam și-l lăsam acolo, într-o zi, cel mult două, poliția ar fi fost pe urmele noastre. Problema asta cheie mă chinuia ; asta e munca forțată la care te supune disperarea. O auzeam pe Veda cum plînge încetișor și nu aveam puterea s-o consolez. În cameră era întuneric beznă și zăpușeală. Sforăiturile sincopate ale lui Max mă torturau, și cînd în sfîrșit am adormit, am visat că Veda coalizase cu Max și se întorsese împotriva mea. De fiecare dată cînd mă uitam la ei, mă priveau cu un surîs răutăcios, și acum eu eram cel care zăcea pe grămada de saci din prima cameră, iar Max și Veda erau împreună în camera din spate. Stăteam întins în întuneric și-i auzeam șușotind, și-mi dădeam seama că pun la cale să mă ucidă. M-am trezit brusc, scăldat într-o sudoare rece și, plin de neliniște, am deschis larg ochii, încercînd să pătrund întunericul. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul și, nemaiauzind sforăitul lui Max, mi s-a făcut frică. Am întins mîna ca s-o ating pe Veda, dar degetele mi se mișcau în gol, în mica scobitură pe care o lăsase capul ei și nu simțiră nimic altceva decît căldura unei perne de curînd părăsită. Am rămas nemișcat simțind cum sîngele mi se sleiește în vine.

— Veda, strigai încetișor, așezîndu-mă pe marginea patului, ești acolo ?

Ciulind urechea am auzit o mișcare în camera cealaltă. M-am dat ușor jos din pat și am început să bîjbîi înnebunit după lanterna pe care o țineam sub pernă. Am îndreptat fascicolul către patul de dedesubt : era gol. Cînd am țîșnit să-mi iau pistolul, afară a trosnit o scîndură. Ușa dintre cele două camere era închisă. Cînd ne culcasem o lăsasem larg deschisă. Stăteam acolo, cu urechea la pîngă, cu pistolul în mînă, luminînd din plin ușa. Am văzut clanța lăsîndu-se în jos, iar ușa a început să se deschidă încetișor. În timp ce degetul mare trăgea automat piedica de siguranță, am simțit cum părul de pe ceafă mi se zbîrlește ca o perie.

În cameră pătrunse Veda.

— Ce se întîmplă ? Ce faci ?

Vocea-mi scîrțîia ca nisipul sub pași. Ea nu spuse nimic, și veni încet către mine cu brațele atîrnîndu-i moale pe lîngă corp. Părea că mai degrabă plutește decît

merge, și în cămașa ei de noapte, subțire, aducea perfect cu o fantomă.

Intră în raza fascicolului de lumină, și am văzut că avea ochii închiși. Mergea dormind. Pacea senină ce se pogorîse pe chipul ei, misterul corpului ei cuprins de vraja somnului mă făcură să mă dau înapoi. Îi auzeam respirația ușoară și calmă. Era ireal de frumoasă ! Mult mai frumoasă decît o văzusem eu vreodată. Trecu prin fața mea, se vîrî în pat și se întinse.

Am rămas cîteva momente uitîndu-mă la ea, apoi m-am apropiat și am acoperit-o ușurel. Mîinile îmi tremurau, iar inima îmi bătea înnebunită.

— Acum totul e bine, iubitule, spuse ea într-un murmur somnoros ; nu mai avem de ce să ne facem griji.

Dacă pînă atunci simțeam doar că mă ia cu frig, în clipa aceea am înghețat, și în timp ce mergeam spre ușă simțeam cum mi se înmoaie genunchii. Din prima cameră nu răzbătea nici un zgomot. Stăteam pe loc și ascultam, temîndu-mă să intru în timp ce vîntul izbea cu putere în peretele cabanei și făcea să freamăte arborii din față. Apoi, cu o mînă nesigură am îndreptat fascicolul lanternei spre locul în care se afla Max.

Era întins pe spate într-o baltă de sînge pe care-l vedeam scurgîndu-se dintr-o pată roșie de deasupra inimii. Din mijlocul acelei pete ieșea ceva scurt și negru.

Mi-am croit drum pînă la el, și cînd spun asta, mă gîndesc că parcă mergeam împotriva unui vînt năprasnic. Îi vîrîse un cuțit în inimă. Max avea un aer liniștit și fericit. Murise în somn și după expresia rămasă întipărită pe chip, îmi dădeam seama că moartea-i fusese rapidă și ușoară.

Cît am rămas nemișcat pe loc neputîndu-mi lua ochii de la el, nu știu, dar oricum a durat ceva timp. Asta era un asasinat. Dacă avea să fie descoperit vreodată, n-aș fi avut nici o șansă de scăpare, doar dacă aș fi spus că Veda făcuse asta în somn ; și cine m-ar fi crezut ? Singurii care eram cu el eram eu și ea. Dacă nu-l omorîsem eu, atunci înseamnă că ea o făcuse. Era genul de înscenare care l-ar fi umplut de bucurie pe Redferr. Dar ea, ea nu-l asasinase de fapt ! Ea încă nu știa că el e mort. E adevărat că mîna ei dăduse lovitura mortală, dar asta

nu însemna că ea îl asasinase. Mi-am dat seama că nu voi putea spune în ruptul capului ce făcuse ea. O iubeam prea mult ca s-o fac să sufere așa cum ar fi suferit dacă ar fi aflat-o. Aveam posibilitatea să-l duc undeva și să-l îngrop înainte de a se trezi ea. După aceea puteam să-i spun că scăpase, aş fi putut să-i spun orice, atîta timp cît ea n-ar fi ştiut adevărul.

M-am aplecat şi i-am scos cuţitul din piept. Un nou val de sîge ţîşni din rană. Lovitura fusese feroce şi plină de furie, căci cuţitul nu era ascuţit şi a trebuit să mă forțez ca să-l pot scoate.

M-am întors în vîrful picioarelor în camera din fund ca să-mi iau hainele. Acum, ea dormea liniștită cu un surîs mijit pe buze. Mi-am dus hainele în cealaltă cameră şi am închis uşa încetişor. Neîndrăznind să aprind lampa, m-am îmbrăcat în grabă la lumina lanternei, apoi mi-am turnat de băut. Cît timp mi-am tras hainele pe mine, nu m-am uitat o dată măcar la Max. Numai la gîndul că trebuie să-l ating şi mă spuca groaza.

Alcoolul m-a mai ajutat să-mi revin și m-am dus la niște unelte puse grămadă într-un colţ. Dar tocmai cînd încercam să scot o lopată, împuţitul ăla de vraf s-a răsturnat cu un zgomot asurzitor.

Am auzit-o pe Veda strigînd : „cine-i acolo ?" apoi uşa s-a deschis şi a apărut în prag, cu faţa palidă, fixîndu-mă cu ochi îngroziţi. Simţeam cum îmi curge sudoarea pe faţă iar în cap parcă mi se congelase creierul și cîntărea o tonă.

— E-a regulă. Rămîi acolo.

— Floyd ! Ce este ? Ce faci ?

— Nu te amesteca în treaba asta !

Nu reușeam să-mi alung spaima ce pusese stăpînire pînă și pe glasul meu.

— Întoarce-te în pat și stai ocolo. Ți-am spus, nu te amesteca.

— Dar, Floyd...

Se uita la lopata pe care o țineam în mînă și ochii i se dilatau. Apoi, cu o mişcare bruscă, se întoarse și se uită la Max ; dar era prea întuneric ca să-l poată vedea.

— Ce faci ?

— Vezi-ţi de treabă, Veda ! Lasă-mă singur.

— Dar tu, tu ce faci ?

— Bine, dacă asta vrei...

Am zvîrlit cazmaua :

— Ce altceva puteam să fac. Vezi-ţi tu de treabă şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

S-a dus şi a aprins lampa. Mîinile i se mişcau cu siguranţă, dar chipul îi era alb ca o nea abia căzută. În lumina puternică a lămpii cu acetilenă, sîngele de pe cămaşa lui Max lucea ca o vopsea roşie.

Şi-a înăbuşit un urlet. L-a privit fix o bucată de vreme, apoi a spus pe un ton liniştit :

— Stabilisem că n-o facem. De ce ai făcut-o ?

— Vedeai vreo altă cale de ieşire ?

— Dacă-l descoperă vreodată...

— Ştiu. Nu-i nevoie să-mi explici. Întoarce-te în pat. Tu nu trebuie să te amesteci în treaba asta.

— Ba nu. Te ajut şi eu.

În faţa hotărîrii care-i răzbătea din glas nervii mi-au cedat dintr-o dată.

— Dă-mi pace ! urlai eu ; nu-mi ajunge că trebuie să-l car în spate, dară-mi-te să te mai am şi pe tine pe cap. Lasă-mă dracului în pace !

Ea plecă fugind în dormitor şi închise uşa în urma ei. Eu unul tremuram de parcă eram un fakir în transă. Chiar şi o nouă duşcă de whisky nu-mi fu de prea mare folos. Fără să mă uit la Max am înşfăcat lopata şi am ieşit în întuneric.

Începuse să plouă. Nu mai plouase de săptămîni întregi şi tocmai în noaptea asta îşi găsise să înceapă. M-am uitat de jur împrejur. Nici un zgomot, nici o lumină, nimic în afară de vîntul care începea să bată tot mai tare. Un loc izolat în plină sălbăticie : locul ideal pentru un asasinat.

M-am dus la şopron, am pus lopata pe bancheta din spate a Buickului şi am tras maşina în faţa uşii. Nici vorbă să-l îngrop în apropiere. Ultimul lui drum trebuia să fie lung.

Cînd am intrat în cabană ea era deja îmbrăcată şi stătea aplecată deasupra lui Max.

— Ce faci ? pentru Dumnezeu ! Ce faci ?

— Nu-i nimic, Floyd. Nu te supăra.

M-am apropiat.

Îl înfăşurase într-o pătură căreia îi înnodase capetele. Acum Max, sau mai bine-zis trupul lui, nu mai prezenta nici o primejdie : balotul putea fi luat drept o grămadă de boarfe împachetate pentru a fi duse la vopsitorie. Ea făcuse exact ceea ce mă gîndeam eu însumi să fac.

— Veda !

— Ajunge, spuse ea cu furie, îndepărtîndu-se de mine.

— Acum pot să fac faţă. Nu trebuie să te amesteci cu nimic în toată treaba asta. Ţin tare mult să nu fii implicată în asasinatul ăsta.

— Doar n-am să rămîn singură aici. Şi ce importanţă mai are. Îţi închipui cumva că o să creadă cineva că n-am avut nici un amestec ?

— De acord.

Eu l-am apucat de umeri, iar ea de picioare. În timp ce-l scoteam afară mă gîndeam la soră-sa, lividă, slabă şi sărăcăcios îmbrăcată. „Max e aşa de sălbatec. Să nu cumva să aibă necazuri". Ei bine, de-acum n-avea să mai aibă necazuri.

Am urcat cu maşina pe înălţimi, pe un drum anevoios, prin ploaie şi prin întuneric. Îl vîrîsem în portbagaj pe covoraşul de cauciuc, şi eu continuam să mă gîndesc la el şi la halul în care arăta cînd dădusem peste el acolo, în cabană. Cît timp am săpat, Veda a stat în maşină. Lucram la lumina farurilor, şi tot timpul simţeam ochii ei aţintiţi asupra mea. L-am îngropat adînc. Cînd i-am dat drumul în groapă, cuvertura a alunecat şi la lumina farurilor i-am putut vedea amîndoi chipul mort. S-a prăvălit greoi, cu o bufnitură moale în pămîntul cleios, şi a dispărut, dar chipul acela împietrit de moarte mi s-a întipărit în minte chiar atunci şi imaginea lui continuă să-mi fie la fel de vie şi acum.

Am stat o mulţime de vreme sub biciul ploii ca să umplem groapa cu pămîntul acela moale şi să-l bătătorim Dacă ploia avea să ţină toată noaptea pînă a doua zi dispărea orice urmă de săpătură. N-avea să mai fie descoperit.

Ne-am întors uzi pînă la piele, îngheţaţi şi storşi de vlagă. Nici unul, nici altul n-am găsit nimic de spus şi am făcut tot drumul în tăcere. Am curăţat covoraşul de

cauciuc din portbagaj şi căutînd cu grijă tot ce-i aparţinuse, i-am găsit portofelul ăla rufos ce-i căzuse sub masă. Erau nişte hîrtii în el, dar nu mă simţeam în stare să le cercetez chiar atunci şi l-am pus în buzunarul pentru revolver. În sfîrşit, situaţia se rezolvase într-un fel. În cameră nu mai era nici urmă de Max şi totuşi încăperea era plină de el. Îl vedeam în cadrul uşii, stînd la masă, privindu-ne rînjind, prăbuşit pe scaun cu faţa făcută zob şi sîngerîndă, întins pe jos, cu o privire senină şi cuţitul înfipt în piept.

— Aş fi dat orice ca tu să n-o fi făcut !

Cuvintele ţîşniră ca şi cum n-ar mai fi putut să le ţină în ea mai mult timp.

— N-am să mai spun nimic de acum, dar aş da tot ceea ce am avut eu vreodată numai să n-o fi făcut.

I-aş fi putut spune. Simţeam nevoia să i-o spun, dar n-am făcut-o. Făcusem din viaţa mea harcea parcea, încît o împrejurare agravantă în plus nu mai conta ; în tot cazul aşa vedeam lucrurile atunci. Pentru ea era altceva. Ea urca treptele vieţii ; o chestie ca asta îi putea distruge viaţa.

— Să nu mai vorbim despre asta. Să bem nişte cafea ; iar tu, ai face mai bine să te schimbi.

În timp ce punea ceainicul pe foc spuse :

— Oare or să vină să-l caute aici ?

— Nu cred. Nimeni nu ştie c-a fost pe aici. Or să-l caute de-a lungul coastei, dacă or să-l caute vreodată. Nici maică-si nu-i vor da prea multă atenţie. El,... el nu este Lindsay Brett.

— Tu ce zici, rămînem în continuare aici ?

— E absolut necesar.

Un fior uşor o străbătu din cap pînă-n picioare.

— Eu una aş vrea să putem pleca. Îl simt tot timpul prezent.

— Cred. Şi eu la fel. Dar trebuie să rămînem. Nu putem merge nicăieri în altă parte. Pînă acum am fost în siguranţă aici.

Zorile luminau palid zările de deasupra munţilor, cînd ne-am terminat cafeaua. Mă gîndeam la nesfîrşit de lunga zi care ne aştepta. Fiecare cu gîndurile noastre tăinuite. Pe neaşteptate mi-am dat seama că nimic nu va mai pu-

tea fi ca înainte. Ea credea că l-am ucis eu ; la rîndul meu, eu știam că ea o făcuse. Nu, cu siguranță lucrurile nu vor mai fi ca înainte. Femeia este o ființă ciudată. Cu femeile nu știi niciodată. Dragostea dintre un bărbat și o femeie este ceva fragil. Dacă ea ar înceta să mă mai iubească, viața mea ar fi în mîinile ei. Uitîndu-mă acum la ea, nu puteam fi sigur că nu încetase deja să mă iubească. Gîndul ăsta mă seca pur și simplu. Încă o treaptă coborîtă. Încă un punct sub linia de plutire. Și acum căderea nu se mai oprea.

În următoarele trei zile, tot ceea ce clădisem împreună s-a fărîmițat. Totul a început cu lucruri fără importanță. Am descoperit dintr-odată că nu aveam să ne spunem prea mare lucru ; a vorbi era un efort dar acest efort îl făceam ; și trăind așa cum trăiam noi, nu puteam vorbi de nimic altceva, atunci cînd totul era în regulă, decît despre lucruri de care vorbesc doi oameni care se iubesc. Ei bine, noi n-am vorbit despre aceste lucruri : am vorbit despre ploaie, despre provizii, dacă ne mai ajung sau nu, sau dacă n-aș vrea să mă duc să mai aduc cîțiva butuci în plus, sau dacă ea ar vrea să-mi coasă un ciorap. Nu mai venea în patul meu și nici eu nu doream de fapt să vină. Nici unul, nici altul nu spuneam nimic despre asta, dar asta era situația. Se dezbrăca și se culca, cît timp eu pregăteam focul pentru noapte în camera cealaltă. Oricum n-avea rost să mă supun la chinuri suplimentare, privind-o cum își scoate veșmintele, știind foarte bine ce gîndea ; asta tot nu ne-ar fi ajutat la nimic. O dată sau de două ori am atins-o, dar văzînd-o cum își stăpînește înfiorarea, am încetat să mă mai ating de ea. Max era împreună cu noi douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nici eu, nici ea nu reușeam să-l alungăm din gînd. În timpul acestor trei zile tensiunea devenise extrem de încordată, explozivă, și nu era nevoie decît de o scînteie ca totul să sară în aer. Dar n-a fost nici o scînteie. Eram amîndoi cît se poate de atenți ca să n-o producem.

Noaptea, după ce stingeam lumînarea, o revedeam înaintînd în cameră ca și cum ar fi plutit, cu ochii închiși și nepămîntesc de frumoasă. Și în patul de dedesubt, culcată în întuneric, știam că se gîndește la mine, că mă vede ieșind din cameră ca să înfig cuțitul în ticălosul ăla cu

mîinile legate la spate. Îmi dădeam seama că cu cît se gîndea mai mult la asta cu atît imaginea căpăta contur mai precis în mintea ei, în aşa fel încît cred că îi păream un fel de monstru.

Frămîntam toate astea în cap în timp ce pregăteam focul și mă simțeam sleit de orice putere. Ea trecuse deja în camera din fund şi o auzeam dezbrăcîndu-se. Am încuiat uşa de la intrare, am stins lumina şi i-am mai lăsat cîteva minute încă înainte de a intra. Cînd am intrat eu, ea se culcase deja în pat şi stătea cu spatele la mine. Aici ajunseseră lucrurile acum ; nu se mai putea sili măcar să mă privească.

— Noapte bună, spusei eu, trîntindu-mă pe pat.

— Noapte bună.

Acum mă prăbuşesc fără încetare, mă gîndeam eu. Nimic altceva decît puncte marcînd o continuă coborîre. Veda îmi scăpa ca apa printre degete, se îndepărta de mine. Fața de mort a lui Max. Gorman privindu-mă rînjind. Materie primă pentru coşmaruri.

Nu mai ştiu de cîtă vreme dormea, dar m-am trezit tresărind. De la moartea lui Max dormeam prost și la cel mai mic zgomot săream din aşternut. Acum mă trezisem pentru că auzeam pe cineva mişcîndu-se prin cameră. Era întuneric beznă. Nu zăream nimic. Un zgomot uşor a făcut să-mi bată inima nebuneşte şi un fior îmi străbătu şira spinării. În timp ce mă strecuram jos din pat mă gîndeam la Max și de groază am început să tremur. Iarăşi mişcări uşoare, zgomotul abia perceptibil al unei respirații calme, egale, foarte aproape de mine : mult prea aproape. Am aprins lanterna.

Nu ştiu cum de nu mă lovisem de ea în întunericul ăla. Era aproape lipită de mine. Ochii îi erau închiși, iar părul ei negru îi încadra fața îngeresc de senină și frumoasă. M-am îndepărtat de ea, cu inima bătîndu-mi nebuneşte. Avea în mînă un cuțit ; cuțitul pe care-l foloseam eu ca să-i cioplesc umeraşe cînd ne surprinsese Max. M-am uitat la ea cum pipăie aşternuturile de pe patul meu. Am văzut-o ridicînd mîna şi împlîntînd cuţitul pînă la plăsele în cuverturi și saltea, exact în locul unde cu cîteva clipe mai înainte eram întins eu.

— Acum ai scăpat de necazuri, o să fii fericit, dragul meu, spuse ea, şi în colţul gurii îi tremură un zîmbet uşor ; nu mai ai de ce să-ţi faci griji.

Se lungi din nou în pat, îşi trase cuverturile şi se înveli. Respiraţia îi era la fel de calmă şi regulată ca a unui copil în somnul dintîi.

Am lăsat-o acolo şi am trecut în camera cealaltă. Focul stătea gata să se stingă şi am mai pus un buştean, avînd grijă să nu fac nici cel mai mic zgomot. Apoi m-am aşezat în faţa focului şi am încercat să-mi stăpînesc tremurul ce mă cuprinsese.

În noaptea aceea n-am mai închis ochii.

CAPITOLUL XV

Cînd soarele s-a ridicat de după munţi, am trecut în camera din fund ca să-mi iau hainele. Ea se sculase deja, pentru că perdeaua era dată de-o parte, iar fereastra larg deschisă. Dintr-o privire rapidă mi-am dat seama că nu adormise din nou. Stătea lungită în pat, dezvelită. Se zice că între dragoste şi ură nu-i decît un fir de păr. După cele petrecute în noaptea asta, dragostea mea pentru ea fusese serios zdruncinată. Mi-era frică de ea, şi de aici pînă la ură nu mai era mult. Cînd m-am uitat la ea şi-a întors capul. Ochii îi erau febrili.

— Nu te-am auzit sculîndu-te spuse ea pe un ton plat.

— N-am făcut zgomot că să nu te deranjez. Nu reuşeam să adorm.

M-a privit în timp ce-mi luam hainele. Ştiam că momentul acela era aproape, acum. O simţeam. Încrucişam săbiile căutînd o ieşire.

— Rămîi în pat, spusei eu. E încă devreme. Mă duc să-ţi fac o cafea.

— Nu zăbovi mult. Ar fi timpul să avem o discuţie, nu-i aşa ?

Avea în glas aceeaşi politeţe şi aceeaşi sinceritate ca unul care face chetă pentru opere de binefacere.

Asta era situaţia, aici ajunsesem. Nu i-am făcut cunoscut că ajunsesem şi eu la aceeaşi concluzie.

— Mă întorc.

În timp ce apa fierbea, m-am îmbrăcat şi m-am bărbierit pe îndelete. Mîna îmi era nesigură. am avut noroc că nu m-am tăiat. Cînd a fost gata cafeaua, mi-am turnat două degete de whisky într-un pahar şi am băut. Aş fi putut tot atît de bine să beau şi un sirop laxativ cu aromă de fructe.

Cînd m-am întors, ea se pieptănase deja, îşi pusese un şal de mătase şi stătea ghemuită în patul ei. Nu arăta prea bine ; faţa îi era trasă şi era destul de palidă. În ochi îi clocea parcă ceva care nu-mi plăcea.

— Ploaia a stat, i-am spus ; o să se facă vreme bună.

Aprecieri aiuritoare avînd în vedere faptul că soarele strălucea prin fereastra deschisă, dar trebuia să spun ceva, orice.

Ea luă cana cu cafea ; se străduia să nu mă privească.

— Nu vrei totuşi să te aşezi şi tu ?

Era greu de crezut, aproape imposibil, că-n urmă cu vreo două zile noi doi eram îndrăgostiţi unul de altul. Vocea e-o chestie foarte ciudată : dacă o asculţi cu atenţie, inflexiunile ei îţi spun mult mai mult decît o expresie a feţei. Iar eu stăteam gata să ascult cu foarte mare atenţie. N-avea rost să mă mai ostenesc, făcîndu-mi iluzii. Ajunsesem şi aici.

M-am aşezat departe de ea. Distanţa dintre noi era aproape la fel de mare ca cea dintre sufletele noastre.

— Îţi aminteşti ce ai spus cînd vorbeam despre Max ? întrebă ea pe nepusă masă.

— Am spus o mulţime de chestii.

— Ai spus că asta ar schimba multe lucruri.

Am sorbit din cafea fixînd podeaua încruntat. Deci aşa avea de gînd să abordeze chestiunea.

— Cred că da. Am ţinut o adevărată predică. Am spus că „să presupunem că-l ucid. Tu şi cu mine o vom şti, chiar dacă nimeni altcineva n-o va afla. Noi urmează să trăim unul alături de altul toată viaţa, şi ştiind că l-am ucis, asta ar schimba multe lucruri. Poate la început n-o să-i dăm importanţă dar, cu timpul, asta ar schimba totul între noi doi". Asta am spus atunci.

— Deci şi tu te gîndeai la asta ?

— Da.

—Şi ceea ce s-a petrecut a schimbat situaţia, nu-i aşa ?

— Am spus că ar schimba-o. Bine, a schimbat-o deja.

Urmă o tăcere. Îi simţeam jena aşa cum simţeam şi aerul rece ce pătrundea prin fereastra deschisă.

— Azi noapte am visat ceva. Am visat că te omorîsem.

Nici o undă de regret în glasul ei ; doar o simplă şi seacă enunţare de fapte.

— Ei bine, uite, n-ai făcut-o, spusei eu.

Dar nu mă puteam uita în ochii ei.

Din nou tăcere.

— E timpul să plecăm de aici, reluă ea ; se pare că nu mai are rost să rămînem împreună mai mult, adică nu acum, vreau să zic. Ar fi mult mai uşor pentru tine s-o ştergi, şi mai puţin periculos, dacă eşti singur.

Ce drăguţ din partea ei să se gîndească la mine, la securitatea mea. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Dacă tot trebuia să ajungem la ruptură, eu ar fi trebuit să fiu acela care să pun punct legăturii noastre. Începusem să cam obosesc să mi se tot dea papucii de către femei. Aproape că devenise o regulă a jocului, mai mult chiar — un obicei.

— Dacă asta gîndeşti cu-adevărat...

Mi-am terminat cafeaua şi mi-am aprins o ţigară. Mîinile încă-mi mai tremurau.

— Hai să nu jucăm teatru unul faţă de altul. Asta gîndim cu adevărat, amîndoi, de fapt. Nici nu-ţi dai seama ce dreptate aveai cînd spuneai că uciderea lui Max ar schimba multe lucruri.

— Am fost premiat pentru că întotdeauna am spus adevărul. Într-o zi, cineva o să adune strălucitoarele mele panseuri într-un volum.

— Cred că am să mă îmbrac.

Asta era felul ei de a da de înţeles că nu mai aveam ce discuta. Şi aşa şi era.

— Bine, spusei, şi ieşii din cameră.

În picioare, lîngă foc, privind flăcările, dar fără să le văd de fapt, mă întrebam cum va fi fără ea. Era un stadiu la care ajungeam în mod obişnuit în relaţiile mele cu

o femeie, numai că crezusem că cu Veda lucrurile vor sta altfel. Chiar nu mă așteptam să ajung aici. Știam, că mai devreme sau mai tîrziu, la asta voi ajunge cu blonda care-mi dădea bani, la fel și cu roșcata care mă zgîriase, și cu toate celelalte, dar, pe undeva, — nu și cu Veda. Știam că-mi va lipsi. Ea ocupa un loc foarte bine definit în viața mea, și golul pe care-l va lăsa plecînd nu va putea fi acoperit.

După cîtva timp și-a făcut apariția cărîndu-și valizele. Purta tot pantalonii aceia galbeni pe care-i avea cînd o văzusem întîia oară. Parcă trecuse o veșnicie de atunci. În ciuda feței marcate de oboseală și a culorilor estompate de paloare, era adorabilă.

— Unde pleci ? La ce bun să te vîri în încurcături ? Încă sîntem căutați.

— Nu-ți fă griji pentru mine.

— Ba da. Urmează să mă iau de viața lui Gorman și pînă ce nu voi dovedi că el l-a ucis pe Brett, sînt la ananghie. Dacă poliția pune mîna pe tine, ai putea să mă trădezi. Asta este.

— N-or să pună mîna pe mine. Nu-s nici eu de ieri, de azi.

— Îmi pare rău, dar pînă ce nu voi lămuri afacerea Gorman, trebuie să stai undeva unde să nu poți fi găsită. Ai să te duci la Mick.

— Nu.

— Acolo ai să te duci, Veda.

— Am spus nu.

Ne-am privit cu dușmănie. Scînteia aceea pe care o evitasem cu atîta grijă țîșnise și atinsese praful de pușcă.

— După ce voi lichida afacerea Gorman o să fii liberă ca pasărea cerului. Așa o să fie Veda și ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea asta.

— Vrei să mă asasinezi și pe mine, ai ?

Vocea-i devenise pătrunzătoare, ascuțită.

Pentru mine era ceva neașteptat. Era de-a dreptul plină de surprize în dimineața asta.

— Ce vrei să spui ?

— Vrei să mă ucizi cum i-ai ucis pe Brett și Max.

— Iar o iei de la cap cu asta ?

Masa era între noi, altfel aş fi sărit mai repede decît ea, dar aşa, ea fu cea care ajunse prima la pistolul de 6,35 mm care rămăsese pe marginea cuptorului, și de care eu uitasem. Puse mîna pe el, se întoarse vijelios spre mine în timp ce eu răsturnam masa din calea mea. Însă expresia ei mă opri brusc. În fața mea era un străin : feroce, dur și periculos.

— Asta ți-era planul, ai ? țipă ea ; întîi Brett, apoi Max, și acum eu. Frumos m-ai mai dus de nas. Pînă la moartea lui Max ți-am crezut gogoșile cu Gorman care l-ar fi ucis pe Brett. Brută ce ești ! Numai un ucigaș putea face ceea ce ai făcut tu. Nici n-a putut să se apere că avea mîinile legate la spate și dormea. Cum ai putut să faci așa ceva ?

Vocea îi explodă.

— Cum aş putea vreodată să am încredere în tine ? Te încurc, ai ? Știu prea multe ! Scumpul tău prieten, Casy m-ar ține pînă ce vei fi gata să mă ucizi. Dar ai scăpat ocazia.

— Ești nebună ! Nu l-am ucis pe Brett.

— Hai, continuă, mai spune-o o dată. Spune-mi că nici pe Max nu l-ai ucis.

Rîsul ei sarcastic, biciuitor m-a scos din sărite. I-am trîntit totul în față :

— Exact, nu eu l-am ucis. Tu ai făcut-o ! Tu ai făcut-o, dormind. Ce zici de asta ? Tu, mergînd dormind, tu ai făcut-o ! Te-am văzut cu ochii mei !

În privirea ei își făcură loc disprețul și ura :

— Și cînd mă gîndesc că te-am iubit. Doar spusese Boyd că ești un prăpădit mizerabil, și asta ești, ba, mai mult, ești de disprețuit.

— Bine, sînt de disprețuit.

De acum începusem să țip.

— Dar așa s-au petrecut lucrurile, să știi ! Nu vroiam să ți-o spun, dar fiindcă mă obligi s-o fac !... Te-ai dus acolo...

— Îți închipui că am să te cred ? urlă ea. Îți închipui că o să te creadă cineva ? Ca să fii în stare să inventezi o chestie ca asta trebuie să ai un cuget mizerabil și parșiv ca al tău. Nu mă sperii tu. Te las să te duci la fund ! Ai auzit ce-am spus ? Te las ! Te părăsesc !

Am privit-o, şi dintr-odată furia mi se topi ca prin farmec. Avea dreptate. Nimeni n-ar crede asta şi ar lua-o drept şarlatanie. N-ar fi trebuit să i-o spun. Ar fi trebuit să încerc să salvez bruma de respect şi de afecţiune pe care le avea pentru mine. Dar acum era prea tîrziu.

— Bine, lasă, uită ce-am spus. Uită totul. O să ai nevoie de bani. Vom împărţi ceea ce am primit de la Boyd în schimbul stiletului. Dacă crezi că o să-ţi poţi purta singură de grijă, du-te şi descurcă-te singură.

— Nu-mi trebuie un şfanţ de la tine. Aşază-te acolo. Dacă faci o mişcare, oricît de puţin bruscă, să ştii că încasezi o pralină cît ai zice peşte.

— Bine, dacă aşa iei tu lucrurile. Nici nu-ţi închipui cît de puţin îmi pasă.

— Aşază-te şi stai liniştit. Atît !

M-am aşezat şi am stat nemişcat. În momentul acela nimic nu mai avea importanţă. Chiar poliţiştii dacă şi-ar fi făcut apariţia, cred că i-aş fi primit cu braţele deschise.

Luă ambele valize într-o singură mînă. Pistolul continua să mă ţină la respect.

— Am să iau maşina pînă la drumul de căruţe. Dacă o să ai nevoie de ea, o găseşti acolo.

— Ducă-se dracului de maşină, şi tu împreună cu ea, îi spuisei eu întorcîndu-i spatele.

Uşa se trînti cu zgomot.

Am rămas pe loc, copleşit, cu fiinţa invadată de un gust amar. După cîteva minute am auzit maşina pornind. Am fugit la uşă şi din prag am privit afară. Buickul se hurduca prin iarbă, îndreptîndu-se către drumul de căruţe.

Mă uitam la ea cum conduce. Îşi ţinea capul sus, iar bărbia împinsă înainte îi dădea un aer de îndîrjire şi sfidare.

— Veda !

N-a întors capul. Nu ştiu dacă m-a auzit, dar n-am mai strigat-o. Buickul luă viteză. Am privit după ea o bună bucată de vreme pînă ce a devenit doar un punct mişcător pe coasta muntelui. Cînd nu s-a mai zărit, m-am întors în cabană.

Mi-am propus să o scot pe Veda din viaţa mea, să închei acest capitol. Şi sincer, asta gîndeam. Aveam o treabă de dus la bun sfîrşit. Urma să-mi înfig colţii în Gor-

man. Aveam două atuuri : bani şi o serioasă provizie de sănătate zdravănă. Obosisem să tot fiu urmărit de copoi. Urma să-mi înfig colţii în Gorman şi să-mi dovedesc nevinovăţia, dar numai dacă înainte de asta Veda nu cădea în mîna poliţiei. Dacă puneau gheara pe ea, m-ar fi trădat. În urma celor întîmplate nu s-ar mai fi ostenit să mă acopere. Sigur, n-avea s-o facă. Şi nu mai aveam timp de pierdut.

Am trecut în camera din fund, mi-am făcut bagajul şi m-am uitat de jur-împrejur. Erau o mulţime de urme ale şederii noastre acolo, dar nu mai aveam vreme să le înlătur. Dacă cineva descoperea cabana, avea să-şi dea seama imediat că servise ca ascunzătoare, şi tot atît de repede şi cui anume. Aş ! nimeni pînă la noi, nu dăduse peste ea ; şi poate nici după plecarea mea.

Nu rămăsese nimic de pe urma ei, în afară poate de o undă de parfum stăruind în aer. Păcătos sentimental, am căutat cu grijă în speranţa de a da peste ceva care să-mi rămînă ca amintire, dar n-am găsit nimic.

Îmi spusese că o să lase Buickul în apropierea drumului de căruţe. Cu cît ajungeam mai repede acolo, cu atît avea să fie mai bine. Trebuia să risc mergînd cu maşina pînă la Mick. Altă soluţie n-aveam. Cu un dram de noroc, şi ştiind cît de proşti sînt poliţiştii din Santa Medina, speram să pot ajunge la Mick fără să fiu reperat.

Şi chiar aşa a şi fost. Am găsit maşina la vreo patru sute de metri de drumul de căruţe, ascunsă după un pîlc de copaci. Cum am urcat în maşină, i-am şi perceput parfumul. M-a cuprins o singurătate de sfîrşit de lume, dar încetul cu încetul mi-am revenit. Lăsase cheile în torpedou. Acelaşi simţ al ordinii de care făcuse tot timpul dovadă. Mergînd pe şoseaua ce duce spre Altadena, mă uitam după toate femeile pe care le depăşeam, dar nici una dintre ele nu era ea.

Ajuns la Altadena, am intrat într-o prăvălie şi i-am telefonat lui Mick. Nu mi-a dat nimeni nici o atenţie. N-a început să se agite nimeni. Cînd l-am auzit pe Mick în receptor, am avut impresia că tocmai se trezise din somn. I-am spus că vin la el, că nu cred că mă va recunoaşte cineva, şi că mă numesc Frank Dexter.

— Poţi să-l trimiţi pe Lu cu o maşină să mă aştepte la a doua intersecţie ? Aş fi mai în siguranţă dacă ar conduce el Buickul.

Mick mi-a zis că va face tot ce-i nevoie.

— Te aştept. Fata e cu tine ?

— Sînt singur.

Scoase un mîrîit şi închise telefonul. Nu fusese el niciodată omul care să pună întrebări : faptele, mai întîi, apoi vorbele. Bun principiu !

Cînd am ajuns la intersecţie, Lu mă aştepta în Cadillac. Îmi făcu semn cu mîna, zîmbind bucuros de revedere.

— Tot obosit de viaţă ? întrebă el, aşezîndu-se la volanul Buickului ; te credeam ajuns în însoritul Mexic. Unde-i copila cu ochii albaştri ? Doar n-o să-mi spui că i-ai făcut vînt !

— Ne-am despărţit, spusei eu laconic, şi ai face mai bine s-o iei urgent din loc ; maşina asta e un adevărat butoi cu pulbere.

Mergînd cu Cadillacul prin Santa Medina, prima persoană întîlnită a fost O'Readen. Urca treptele de la intrarea în sediul central al poliţiei. Mergea adus de spate, fără urmă de zîmbet pe chipul parcă deodată îmbătrînit. Nu m-a văzut. Ciudat, să dau aproape nas în nas cu el, dar n-am schiţat nici un gest de fereală. Mă examinasem cu atenţie în oglindă înainte de a părăsi cabana. Şi dacă eu nu reuşisem să mă recunosc, cum dracu avea s-o facă el ?

— Vreau să-l văd pe Casy, îi spusei gardianului din faţa uşii, cînd am ajuns la barul lui Mick. Sînt Dexter.

Mick evita orice risc. Gardianul era nou. Nu-l mai văzusem niciodată, iar el nu-mi acordă nici o atenţie.

Era prea devreme ca să fi fost lume în bar. Înăuntru erau doi măturători care, după ce mi-au aruncat o privire indiferentă, şi-au văzut mai departe de treabă. Am deschis uşa de la biroul lui Mick.

Mick, cu un trabuc stins între dinţi, se plimba nervos în lung şi-n lat. Se uită spre mine şi mîrîi :

— Şterge-o ! Cine te-a poftit să intri ?

— Eu sînt, spusei, în timp ce închideam uşa.

Veni la mine şi ne strînserăm mîinile.

— Nenorocita asta de mustaţă ! Te-ai schimbat complet. Ai o moacă de venetic. La dracu ! Ce bine-mi pare că te văd. Ce faci aici ? De ce nu eşti în Mexic ?

— M-am întors ca să-l descopăr pe asasinul lui Brett. Cred că ştiu pe unde este. Ascultă Mick, să ştii că am fost un prost fugind. Aici e locul meu. Am să-l găsesc pe asasinul lui Brett şi am să pun mîna pe premiu.

— Eşti nebun ! Redfern tot te mai caută. O'Readen a renunţat dar nu şi Redfern. San Luis Beach e-n fierbere. Dacă-ţi bagi nasul, te-ai fript.

— Dă-mi o mînă de ajutor în treaba asta, Mick, şi împărţim premiul pe din două. E vorba de treizeci de mii. Ce zici ?

— Am să te ajut fără să-mi dai nimic în schimb. Cît priveşte banii, am exact atîţia cîţi pot cheltui.

— Nimeni nu poate spune asta. Dacă o faci, o faci pentru cincisprezece mii, altfel înseamnă că nu vrei să mă ajuţi.

— Încă nu ştiu despre ce e vorba. Ce anume vrei să fac ?

— Cred că Gorman a făcut-o. El ştia că urma să mă duc la Brett. Vreau să stabilesc unde se afla el, cînd a fost ucis. Brett. Dacă n-are un alibi betonat — şi n-o să aibă — mă duc la el şi-i scot adevărul cu cleştele.

— Fii atent. Din cîte am auzit spunîndu-se, e încăpăţînat şi dur.

— Am au grijă de toate.

— Bun, e-n regulă. — Începu să se plimbe din nou.

— Îl pun pe Lu să se ocupe de treaba asta. Bine ?

— La fix.

Îl ceru pe Lu la telefon, dar încă nu se întorsese.

— S-a dus să ascundă maşina, spusei eu.

— Spuneţi-i că am nevoie de el, îndată ce apare, spuse Mick la telefon, după care închise.

— N-au identificat pistolul cu care a fost ucis Brett.

— Ba da... Era al lui.

— Pistolul lui Brett ?

— Sigur că da.

M-am lăsat mai adînc în fotoliu.

— Pistolul lui Brett ? Ce ciudat.

— De ce-i ciudat ?

— E ciudat faptul că asasinul lui Brett, a reuşit să pună mîna pe pistolul lui. S-ar putea crede că Brett îl cunoştea pe ucigaş. Mă întreb dacă-l cunoştea pe Gorman. Pricepi unde vreau să ajung ? Dacă pistolul era cel al lui Brett, s-ar putea bănui că-l luase la el, temîndu-se să nu-i joc vreo festă. Aşteptîndu-mă să-i aduc stiletul, îşi luase măsuri de precauţie pentru cazul în care aş fi făcut joc dublu. Poate că pistolul era la îndemîna lui, pus pe birou, ca să-l poată lua rapid dacă ar fi fost nevoie. Asasinul îi era o persoană cunoscută, din moment ce s-a putut apropia suficient de mult ca să pună mîna pe armă. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Da.

— Trebuie neapărat să stabilesc dacă Gorman îl cunoştea pe Brett. Gorman e cel care i-a aranjat lui Veda să meargă la Brett, dar mă îndoiesc că a tratat personal cu Brett.

Atunci mi-am adus aminte de fata blondă care dăduse buzna în cameră cînd eu încercam să dispar de la locul crimei.

— Nu s-a spus cine era fata ? Cea care a descoperit cadavrul și care m-a văzut ? Era o blondă, frumoasă ca o păpușă.

— Sheila... Sheila... și nu mai știu cum. Era viitoarea D-nă Brett.

— Da ? Nu poţi să-ţi amintești numele ?

— Am păstrat toate tăieturile din ziare. Le găsesc eu îndată.

În timp ce cotrobăia într-un vraf de tăieturi din ziare, eu mă gîndeam la pistol. Nu mi-l puteam închipui pe Brett lăsîndu-l pe Gorman să se apropie aşa de mult încît să poată lua arma. Gîndul ăsta era de-a dreptul tulburător. Era greu de crezut ca Brett să nu fi fost pregătit pentru orice situaţie ; un tip şiret ca el... Factorul timp era şi el esenţial. După mine, pînă ce ajunsesem, sub escorta gardianului, la treptele ce dădeau pe terasă, și pînă ce cotrobăisem după pudrieră, nu trecuseră mai mult de zece, cincisprezece minute pînă în clipa în care auzisem împuşcătura. În acest răstimp, asasinul trebuise să-i înșele vigilența lui Brett ca să poată lua arma, apoi să-l ucidă, să ia banii și să fugă. Treabă de meseriaș, numai

dacă.. Să presupunem, mi-am zis eu, că nu Gorman l-a ucis ci viitoarea d-na Brett. Ea ar fi putut intra în cameră şi să ia pistolul fără să-l pună în alertă. Dar de ce s-o fi făcut ? Numai dacă totul se terminase între ei şi ştiind că eu sînt în drum spre Brett, ea s-ar fi gîndit că în felul ăsta ar fi putut pune mîna pe douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Sheila Kendrick, spuse Mick, aruncîndu-mi tăietura din ziar : aşa o cheamă.

Era şi o fotografie de-a ei. Despre ea, nu se spunea mare lucru ; venea din San Francisco şi ar fi devenit d-na Brett, dacă Brett ar fi trăit. Fusese dansatoare într-un spectacol de succes, „Îi spionez pe străini" şi cîştigase două sau trei premii de frumuseţe.

Am aruncat decupajul din ziar pe masă chiar în momentul în care intra Lu.

Mick i-a spus ce vroiam de la el.

— Ocupă-te de flăcău şi, dacă are un alibi, verifică-l, şi cînd spun „verifică", înţeleg s-o faci la meserie. Ai cinci sute de dolari dacă faci treabă bună.

Lu îşi fremătă genele.

— Şi află dacă îl cunoştea personal pe Brett. E foarte important, spusei eu.

— Nu-ţi fă griji, dragule, spuse Lu, mirosindu-şi albăstreaua de la butonieră. Ai să vezi că voi merita cei cinci sute de dolari. O să fac treaba ca lumea.

— Ăsta o să mă dea gata cu fandoselile lui, zisei eu după ce Lu a ieşit.

— Aşa li se pare tuturor, că-i papă-lapte, dar în realitate e viclean, şi-i uns cu toate alifiile.

— Ei bine ! pînă se întoarce, nu pot să fac nimic. N-aş vrea să te deranjez Mick. Vrei să mă duc să aştept în ascunzătoarea ta ?

— Nu ; rămîi prin preajmă. Aici nu intră nimeni, fără permisiunea mea. Simte-te ca acasă. Nu mă încurci deloc. Îmi oferi un trabuc dar nu-mi ardea de nimic.

— Şi cu fata ce s-a întîmplat ?

Dorea să-mi pună întrebarea asta, chiar de la sosire, iar acum cedase curiozităţii.

— Ne-am despărţit.

— Pe bune ? Ei, uite ce surpriză ! Eu credeam că tu și cu ea... Se întrerupse și zîmbi ! — Cred c-am început să vorbesc prea mult.

— N-are importanță. Știi cum se întîmplă. Am petrecut o săptămînă împreună dar n-a mers.

N-aveam de gînd să spun nimănui de Max, nici măcar lui Mick.

— Cu femeile nu știi niciodată ce se poate întîmpla... Dădu din cap. — Era mișto. Ce zici ? Dar nu poți niciodată să-ți faci o impresie numai după cum arată. Am cunoscut pe vremuri pe una bună de copertă de revistă ; dar nu făcea doi bani ; era mai rece decît un aisberg. Apoi alta cu o mutră de marmură și un corp ca o scîndură de călcat. Își dădu ochii peste cap. — Dar ce plină de căldură era.

M-am scotocit în buzunarul pentru revolver după port-țigaret și, în locul lui, dădui peste portofelul lui Max. Uitasem de el, și tot ascultîndu-l pe Mick vorbind despre femeile pe care le cunosc — asta era oricum unul dintre subiectele lui preferate — frunzăream conținutul portofelului : o hîrtie de cinci dolari, cîteva bilete de autobuz, o scrisoare de la maică-sa, și trei fotografii obscene. Am aruncat fotografiile spre Mick. Pe verso-ul scrisorii era o mîzgîlitură care mă făcu să sar în sus.

Îmi aminteam perfect scrisul dezordonat din scrisoarea pe care Max o lăsase sub perna lui. Notița era scrisă de aceeași mînă. Iată ce spunea : „Din partea lui Verne pentru Alma : — Cel mai bun prieten al unui bărbat este soția lui".

Am cotrobăit în buzunarul de la vestă și am scos cartea de vizită pe care mi-o dăduse Brett. Aceleași cuvinte. Reflectam intens. Doi tipi scriu aceleași șaisprezece cuvinte și mor uciși. Avea asta vreo semnificație ? Și dacă da, ce element îmi lipsea mie. .

Am simțit privirea lui Mick ațintită asupra mea.

— Ce te supără ?

— Nu știu... nimic, poate.

Am împăturit scrisoarea și am pus-o în buzunar, împreună cu cartea de vizită.

— Începi să devii ascuns, ai ?

Am surîs.

— Asta e. Poliţist o dată, poliţist pentru totdeauna. Scuză-mă, Mick, nu cred că ţine.

Ridică din umeri.

— Fă-ţi jocul cum vrei. Dacă ai nevoie de mine, sînt aici.

Lu s-a întors tîrziu, după-amiază. Între timp am avut răgazul necesar să-mi pun nervii pe moaţe, aşa că, de cum a intrat, l-am înşfăcat.

— Ei, cum e ?, te-ai descurcat bine ?

Dădu din cap.

— N-are nici o legătură cu toată afacerea. Nu l-a ucis pe Brett. Şi-a petrecut toată seara aia la Cazino. Sînt o sută de martori care l-au văzut. N-a plecat înainte de ora două noaptea.

— Nici n-a ieşit pe şest şi după aia s-a întors ?!

— Nici vorbă. A jucat la ruletă şi nu s-a ridicat de la masă. Am verificat pînă mi-a venit rău. Nu el l-a ucis pe Brett, şi nici nu-l cunoştea personal. Nici nu i-a vorbit vreodată.

Bun, problema părea lămurită.

CAPITOLUL XVI

Soarele cald de după-amiază pătrundea prin fantele jaluzelelor desenînd pe covor un motiv, care din locul în care stăteam, semăna cu gratiile unei ferestre de închisoare, şi care îmi stimula gîndirea. Eram singur în biroul lui Mick, de o oră. Uşa era încuiată şi n-aveam de ce să mă tem că voi fi întrerupt. Stăteam în fotoliul din spatele biroului ; o ţigară se consuma, singură, între degetele mele, pe masă zăcea, uitat, un pahar cu whisky, iar eu îmi storceam creierul încît aveam impresia că scîrţîie.

Gorman nu-l ucisese pe Brett. Bun, dar cineva o făcuse şi, dacă vroiam să-mi salvez pielea, eu eram cel care trebuia să afle cine era acel cineva. Îl trimisesem deja pe Lu să verifice alibiul lui Boyd, dar asta era o pură

formalitate. Nu credeam că Boyd este asasinul. N-avea nici un mobil s-o fi făcut. Cine îl ucisese pe Brett, avea nevoie de bani. Ei bine, dacă nu era Boyd, cine rămînea de bănuit. Sheila Kendrick, viitoarea doamnă Brett ? Posibil. Unul dintre servitorii lui Brett ? Unul dintre gardieni ? Sau d-l sau d-ra X, necunoscuți ? Habar n-aveam.

Stabilisem de mult că mijlocul cel mai rapid de a ajunge la dezlegarea misterului era să începi cu începutul ; să fac abstracţie de orice ipoteză pentru a mă concentra doar asupra faptelor. Dacă nu mă grăbeam să-l găsesc eu pe asasin, poliţia avea să mă găsească ea pe mine, și atunci problema ar fi fost clasată.

Dar ce aveam ca fapte ? Nu mare lucru : Brett îl cunoştea pe asasin, altfel acela nu s-ar fi putut apropia de pistolul lui Brett. Mobilul asasinatului erau cele douăzeci şi cinci de mii. Apoi mai erau cele şaisprezece cuvinte misterioase care stîrniseră atît interesul lui Max cît și al lui Brett : „Din partea lui Verne pentru Alma : — Cel mai bun prietene al unui bărbat este soția lui". Ce vroia să spună asta ? Avea vreo legătură cu moartea lui Brett ? De ce notase și Max cuvintele astea ? Cine erau Verne şi Alma ?

Cineva zgrepţănă la uşă. Mick mă strigă cu glas șoptit.

Am dat fotoliul înapoi, am deschis ușa și i-am dat drumul înăuntru, apoi am încuiat ușa la loc.

— Cum merge ?

— Nu merge deloc, spusei. Creierul mi-e așa de obosit de parcă l-aş fi pus să facă un maraton.

— La ce te gîndeai ?

— Îl aşteptam pe Lu. Verifică alibiul lui Boyd. E timp pierdut, dar verific totul. Nu se știe niciodată. Uite, i-a vezi ce-i cu asta. I-am întins cartea de vizită a lui Brett. — Pricepi ceva din ce-i scris acolo ?

Mick, citi, încruntîndu-se, apoi dădu din cap că nu.

— Nu-mi spune nimic. Crezi că e vreun cod ? Eu unul n-aş spune că cel mai bun prieten al unui bărbat e soția lui ; dar tu ? Eu credeam că cel mai bun prieten al omului este cîinele.

— Nu da dovadă de un cinism așa de josnic. E genul de dedicație pe care un bărbat ar pune-o să fie imprimată pe o verighetă, nu-i așa ?

— Eu n-aş face aşa ceva.

— Eu nu vorbesc de tine. Eu mă gîndesc la un tip care-şi iubeşte femeia. Şi asta este ceva ce nu eşti în stare să pricepi.

— Nu cred. Îşi trecu degetele-i scurte prin păr şi se încruntă din nou în faţa textului. — Cum de-a ajuns asta în afacerea ta ?

— Brett mi-a lăsat cartea lui de vizită ca să-i telefonez. Am găsit astea scrise pe verso şi m-am intrigat.

Mick ridică din umeri.

— Şi, mă rog, pentru ce dracu trebuie să aibă asta vreo legătură cu moartea lui ?

— Am presimţirea că aşa e. Trebuie să aibă un sens, să stabilească o legătură şi nu-mi pot permite să neglijez nici un amănunt oricît ar fi el de mărunt. Dacă aş putea descoperi cine sînt Alma şi Verne, m-ar ajuta foarte mult. Dar cum şi de unde să încep ?

Mick reflectă, apoi dădu din cap.

— Ei bine ! ar fi cei doi soţi Baillie fireşte, dar nu poate fi vorba de ei. Un tip de talia lui Brett nu i-ar fi cunoscut pe alde Baillie.

— Te referi la Verne Baillie, spărgătorul de bănci ?

— La el mă gîndesc, dar degeaba. Nu poate fi el.

— Sigur că nu. Am întins mîna după ţigări, m-am oprit, m-am încruntat, apoi am aprins o ţigară.

— Avea o soţie, Alma, nu-i aşa ?

— Da. Din cauza asta mă gîndeam la ei.

— Nu poate fi vorba de ei. Brett nu s-ar fi compromis în relaţii cu un spărgător de bănci. Nu se leagă. Pe deasupra, au murit amîndoi, nu-i aşa ?

— Da. Verne a fost ucis de Poliţia Federală acum vreo doi ani. Alma a murit într-un accident de maşină, un an mai tîrziu.

M-am liniştit.

— Ştii, la un moment dat am crezut că prinsesem un fir. Şi totul e o coincidenţă ciudată, nu ? Eşti sigur că amîndoi sînt morţi ?

— Cred că da. În orice caz, Lu îţi va spune mai multe despre ei. Era prieten cu Verne.

— Nu prea cred că mi-ar putea servi la ceva. Aşa cum spui şi tu, nu poate fi vorba de ei. Tare aş vrea

să-i pot pune cîteva întrebări celei care ar fi trebuit să devină d-na Brett. Dacă aş putea ajunge la ea, cred că mi-ar putea spune o grămadă de lucruri.

— Asta n-o poţi face. Dacă aş fi în locul tău nici nu m-aş mai gîndi la asta. N-ai face decît să complici lucrurile. N-are nici o legătură cu asasinatul, poţi fi sigur de asta.

El nu ştia că şi Max, la rîndul lui, fusese interesat de cuvintele alea ciudate. Dar despre Max n-aveam de gînd să vorbesc nimănui.

Cineva ciocăni la uşă. Era Lu.

— Bogată vînătoarea ?

El dădu din cap.

— Nu-i nici Boyd. A stat acasă toată seara. Pot să vă mai fiu de folos cu ceva ?

— Deci, nu-i nici Gorman, nici Boyd. Cine a mai rămas ? Sheila Kendrick. Ea se afla la locul crimei. Dar nu putem verifica ce făcea ea în timpul în care Brett a fost ucis decît dacă ne deconspirăm, or asta, nu ne-o putem permite. Putea fi oricine. Adică, vreau să spun, cineva despre care n-am auzit vorbindu-se niciodată. Sîntem în sos pînă la gît, nu ?

Lu zîmbi cu simpatie.

— Înţeleg ce simţi. Îţi aduci aminte tot timpul, te sîcîie de te înnebuneşte, nu-i aşa ?

— Da. M-am ridicat din fotoliu şi am început să mă plimb de-a lungul şi de-a latul camerei. — Tu îi cunoşteai pe Baillie, nu-i aşa ?

— L-am cunoscut pe Verne Baillie. Dar de unde naiba ai mai dezgropat şi numele ăsta ?

Părea uluit.

— L-ai cunoscut bine ?

— Destul de bine. Acum trei patru ani am făcut împreună nişte afaceri mai dubioase. După ce s-a însurat nu l-am mai văzut aşa des. Dar ce amestec poate avea el în toate astea ?

— Nu ştiu. I-am dat cartea de vizită a lui Brett.

— Pricepi ceva din chestia asta ?

Lu citi cu gura căscată de uluire.

— Sînt chiar spusele lui Verne. Tot timpul zicea că Alma e cel mai bun prieten al lui. Erau nebuni unul după altul.

Simţeam că încep să mă ambalez din nou.

— Eşti sigur de asta, Lu ? E foarte important.

— Sigur că da. Verne ne toca la cap cu vorbele astea că ni se acrise să-l tot auzim.

— E posibil să-l fi cunoscut pe Brett ?

— Cine, Verne ? Imposibil. Cum de poţi să judeci aşa copilăreşte ? La vîrsta ta ; se poate ? Verne nu întreţinea relaţii cu milionarii.

— Şi totuşi Brett a scris astea pe cartea lui de vizită.

— S-ar zice că ai prins un fir, spuse Mick ; dar chiar dacă aşa stau lucrurile, nu prea văd ce ai putea face.

— Oricum, Verne nu l-a cunoscut niciodată pe Brett, spuse Lu pe un ton convins. Kansas e cel mai apropiat punct de coasta Pacificului pe care l-a atins el vreodată şi trebuie să recunoaşteţi că se află departe de zona în care se mişca Brett. Nu-mi dau seama ce ar putea să însemne cuvintele lui scrise aici, dar ceea ce ştiu sigur e că Brett şi Verne n-au fost niciodată în relaţii.

— Ce i s-a întîmplat lui Verne, Lu ?

— A fost ucis. După spargerea băncii din Tulsa. Poate îţi mai aduci aminte. Verne a şters-o cu o sută de mii de dolari. Era o lovitură pe cinste care le reuşise lui şi Almei, dar după aceea lucrurile au luat o întorsătură proastă. Cred că ea îşi pierduse capul. Verne avea o mitralieră cu el. A împuşcat doi agenţi de circulaţie, pe altul l-a rănit, a ucis doi gardieni de la bancă şi a mai rănit un poliţist.

— Da, acum îmi aduc aminte. A fost un scandal de groază. Totul s-a petrecut cam acum doi ani.

— Aşa-i. Agenţii federali s-au năpustit asupra lui Verne şi l-au urmărit zi şi noapte. Pînă la urmă l-au descoperit într-o casă din Dallas, au încercuit-o şi au început asediul. Cînd au intrat în casă au descoperit că Verne era străpuns de douăzeci de gloanţe, dar încă trăia. A murit în drum spre spital. Alma a reuşit să fugă.

— Cînd l-au prins pe Verne în cursă, ea era plecată la cumpărături. Cele o sută de mii au fost găsite în valize, în casă şi s-a tras concluzia că ea nu putea să aibă prea

mulţi bani la ea. S-au lansat în urmărirea ei, dar ea a reuşit să scape. Un an mai tîrziu a fost semnalată la Elk City, dar cînd au ajuns poliţiştii acolo, ea era deja plecată. După două zile a reperat-o şeriful din Gallup şi a dat alarma.

Toţi au crezut că se ascunsese la Albuquerque şi că de acolo, plecase mai departe. I s-a găsit cadavrul la cîţiva kilometri de Gallup, într-o maşină accidentată care intrase într-un pom. Ea era pur şi simplu făcută zob şi arsă. Dar era chiar Alma. Asta s-a petrecut în urmă cu vreun an.

Am reflectat puţin, apoi am dat negativ din cap.

— Nu, nu reuşesc să stabilesc nici o legătură.

După ce m-am mai plimbat puţin prin cameră, rumegînd din nou lucrurile, am întrebat :

— Nu a fost nici o îndoială că fata din maşină era chiar Alma ?

— S-ar fi putut să nu fi fost ea, spuse Lu cu un surîs ironic, dar Poliţia Federală a spus că ea era, şi ăştia nu se înşeală niciodată. Maşina era a ei. Una dintre valize fusese proiectată departe de locul accidentului şi era plină cu lucruri de ale ei. Nu i s-a putut identifica cadavrul. N-aveau nici amprentele ei, iar corpul era carbonizat. Dacă după toate dovezile astea nu era ea, cine altcineva ar fi putut să fie ?

— Nimeni n-a dispărut fără urmă în perioada aceea ?

— Nu s-a spus nimic în sensul ăsta.

— Nu, cred că prea mă agăţ de firul ăsta şi construiesc prea multe ipoteze. Se cunoaşte ceva mai deosebit despre Sheila Kendrick ?

— Eu nu.

— N-ar fi rău să facem o anchetă. Ia-o pe urmele ei, Lu. Aş vrea să ştiu de unde a venit, ce a făcut, cu ce s-a ocupat în ultimii ani. Ea e din San Francisco. Va trebui să faci un drum pînă acolo şi să cercetezi. E important.

Lu se uită la Mick cu un aer interogator.

— S-o fac ?

— Fireşte c-o faci.

— De acord, dar să ştiţi nu pe acolo o să dăm de urma vînatului.

— Poate că ai dreptate, dar e singura pistă pe care o am. Am să mai cercetez şi eu, pe ici, pe colo. Am să

încep — aşa cum trebuie — cu începutul. Poate reuşesc să descopăr, ceva, dacă ajung suficient de departe. Am să mă ocup de soţii Baillie.

— Nu văd cam ce legătură să aibă cu toată afacerea asta, spuse Mick dînd din cap ; dar, fă cum te taie capul.

— O clipă, Lu, îl strigai eu în timp ce el se îndrepta spre uşă : ai văzut-o vreodată pe Alma ?

— O singură dată, dar nu am stat de vorbă cu ea. Îl aştepta pe Verne într-o maşină.

— Îţi mai aminteşti cum arăta ?

— Nu prea. Singurul lucru pe care îl ţin minte e că era blondă. N-am putut să mă uit la ea de aproape.

— Se potriveşte, Lu.

După ce a ieşit, i-am spus lui Mick :

— Ei bine ! primul lucru pe care-l fac mîine este să-mi iau tălpăşiţa. Ai grijă de cele douăzeci şi cinci de mii ale mele. Dacă o păţesc, banii rămîn ai tăi.

A doua zi dis-de-dimineaţă am plecat cu maşina din Santa Medina spre Albuquerque. Pe drum m-am oprit la Gallup şi m-am dus să stau de vorbă cu şeriful. Era un tip aşezat, în vîrstă, cu o înfăţişare prosperă şi nu mai ştia cum să-şi omoare timpul. M-a primit călduros cînd i-am spus că sînt scriitor şi că mă documentez în legătură cu soţii Baillie.

— Nu am prea multe informaţii să vă dau, spuse el, cocoţîndu-şi picioarele pe birou ; luaţi loc şi simţiţi-vă bine. N-am nici un strop de băutură ca să vă tratez, dar poate vă puteţi lipsi de el.

I-am spus că, fără îndoială, voi reuşi, şi-am început să-l descos ca să văd ce puteam scoate de la el. Îşi aducea bine aminte de accidentul acela de maşină. Fusese cel mai important eveniment din Gallup după săptămîni întregi de acalmie.

— Uite cum s-a petrecut, îmi spuse el, trăgînd din pipă : cînd a ajuns aici, eu stăteam în pragul uşii şi făceam puţină plajă. Semnalmentele comunicate de Poliţia Federală nu erau cine ştie ce exacte. Eu ştiam că era căutată o fată blondă cu un mantou de piele maron închis, şi care avea un coupé Chrysler verde. Ei bine ! maşina pe care o conducea fata era într-adevăr un Chrysler verde, dar numărul de înmatriculare nu corespundea cu

cel comunicat de Poliţia Federală, şi pe deasupra nici nu purta un mantou de piele maron închis. Am fost cît se poate de atent la amănuntele astea, vă rog să mă credeţi, m-am uitat cu băgare de seamă şi la ea, dar nu credeam că-i fata căutată de poliţie. Făcea cumpărături la băcănie, şi eu mă tot întrebam dacă e sau nu, Alma. Ajuns aici, îmi adresă un zîmbet nevinovat, de puştan. — Dacă era Alma, însemna că era periculoasă, şi eu îs prea bătrîn ca s-o fac pe grozavul cu armele de foc. Am lăsat-o să plece. Dar am şi telefonat la postul de poliţie local şi le-am spus că am văzut-o. Ei bine ! au găsit-o la un kilometru şi jumătate de oraş, zdrobită de un copac. Asta-i toată povestea.

„Iată un şerif vajnic care-şi face meseria bine şi cu vigilenţă", mi-am zis eu în gînd : exact pe placul Poliţiei Federale.

— Şi s-au produs probe formale care să dovedească că fata din maşină era chiar Alma Baillie ?

Rămase cu gura căscată.

— Bineînţeles. Se pusese în joc un premiu pentru prinderea ei, înţelegeţi ? În mod normal, eu ar fi trebuit să-l primesc, dar ofiţerul din Poliţia Federală l-a pretins el. Dar a fost destul de corect şi mi-a dat şi mie o parte. În ceea ce-o priveşte pe fata din maşină, nu s-a înşelat. Avea toate probele necesare. A fost găsit mantoul de piele. Era ars, dar uşor de identificat. Şi în valiza ei erau destule lucruri care să dovedească că era Alma.

— Dar amprentele digitale ?

— Unde vrei să baţi cu întrebările astea, tinere ? Nu aveau în dosarele de arhivă şi amprentele ei. Ar trebui s-o laşi mai moale. Ascultă la mine, dacă ai să-ţi petreci viaţa bănuind pe toată lumea, ai să îmbătrîneşti înainte de vreme, chiar fără să bagi de seamă.

I-am mulţumit, i-am oferit un trabuc şi am ieşit afară în soare, complet nemulţumit. De la Gallup m-am dus la Albuquerque ca să stau de vorbă cu şeful secţiei de informaţii de la ziarul local. I-am înşirat şi lui aceleaşi gogoşi şi l-am întrebat dacă are informaţii despre Alma, care mi-ar putea fi utile.

Şeful secţiei de informaţii era un omuleţ şmecher, cu ochi cenuşii, vioi, ce mă străpungeau prin lentilele groase ale unor ochelari cu ramă de corn.

— Ce aţi vrea de fapt să ştiţi, d-le Dexter ?

— Aş fi vrut să văd casa în care a locuit, şi să ştiu dacă dv. credeţi că ea era cea care a fost găsită moartă în maşină sau dacă nu cumva era vorba de o altă fată.

Clipi, uluit, din ochi.

— E amuzant ceea ce spui. Pe vremea aceea aveam şi eu îndoieli, dar degeaba. Ofiţerul de la Poliţia Federală a identificat-o. A fost şansa lui ; a încasat un premiu de două mii de dolari.

— Ce s-a mai întîmplat cu el de atunci ?

— S-a retras din poliţie. Acum se ocupă cu creşterea puilor.

— De ce credeţi că fata nu era Alma ?

Schiţă un zîmbet.

— Ei, parcă dv. nu ştiţi ? Noi sîntem în general nişte oameni bănuitori, d-le Dexter. Cineva din Gallup spusese că în maşină erau două fete, dar şeriful a zis că-s minciuni, şi poate chiar avea dreptate.

— Cine era ?

— Am uitat cum îl cheamă. Acum nu mai stă în districtul ăsta.

— Ştiţi unde s-a mutat ?

— La Amarillo, dar nu-i un martor de nădejde. O parte din viaţă şi-o petrece beat criţă, iar cealaltă parte cerşind bănuţ cu bănuţ ca să-şi plătească băutura. Pînă la urmă am ajuns cu toţii la concluzia că mărturia lui nu făcea nici cît o ceapă degerată.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi face şi mie rost de numele şi adresa lui.

I-a trebuit ceva timp, dar pînă la urmă le află.

— Jack Nesby îl cheamă, îmi spuse el, după ce un funcţionar cotrobăise prin arhivă. Şi îmi dădu şi adresa.

M-am dus să văd şi casa în care locuise Alma Baillie, dar proprietăreasa n-avea chef să-mi dea o mînă de ajutor, sau poate chiar n-avea nimic să-mi spună. Din ce motiv nu ştiu, dar n-am obţinut de la ea nici o informaţie cît de mică. De la Albuquerque m-am dus la Amarillo, unde l-am găsit pe Nesby într-o cîrciumă, fireşte.

Era un tip bătrîn, cu mintea încețoșată, și cînd am dat peste el era puțin machit, dar s-a trezit pe loc cînd i-am plătit un whisky mare.

De amintit, sigur că-și amintea că o văzuse pe Alma la Gallup. Îmi vorbea ținîndu-mă cu un deget într-un hal fără hal de murdar, bîțîind neîncetat din cap și chiombindu-se la mine cu niște ochi placizi.

— A fost o chestie aranjată, îmi spuse el cu un glas hîrîit ; polițistul de la Federală ținea cu orice preț să pună laba pe premiu. Da-n mașină erau două fete. Le-am văzut cum te văd și mă vezi. Era aia înțolită, elegantă, și aialaltă nevoiașă. Șeriful le-a văzut și el pe amîndouă, da a tăcut mîlc pentru că sticletele de la Federală i-a pasat mardei. Cînd am trădat secretul, spunînd că văzusem două fete-n mașină, m-au amenințat că mă bagă la răcoare pentru vagabondaj.

M-am uitat la el cuprins de îndoială. Șeful secției de informații de la ziar, avusese dreptate cînd spunea că tipul nu-i un martor de nădejde. N-aveai cum să pui bază pe el în caz de proces.

— Și aia sărmană... cum arăta ?

Își chinui mintea, luptă cu amintirea unei memorii în agonie și pînă la urmă renunță.

— Nu știu, recunoscu el ; n-am fost atent la asta. Nu mai sînt la vîrsta cînd să mă uit după femei, domnule. Dar, sigur, erau două fete, pot să jur.

— Era tot blondă ?

— Nu cred. Cred că era brunetă, dar nu-s sigur.

— Ce vă face să spuneți că era o fată sărmană ?

— Hainele.

Păru surprins de întrebarea asta.

— Avea un impermeabil vechi și murdar, și nu purta pălărie. Aialaltă era gătită, cu adevărat înțolită. Ce să vă mai spun, știți dv. cum.

Nu mai aveam ce scoate de la el, așa că i-am mai dat un whisky și l-am lăsat. M-am instalat în mașină și am stat acolo o bună bucată de vreme reflectînd. Nu mă grăbeam deloc și revizuiam tot ce văzusem și auzisem de cînd îl întîlnisem prima dată pe Gorman. Treaba asta mi-a luat mai mult de o oră, și din timp în timp notam cîte o idee pe dosul unui plic. Tot nu ieșisem din bucluc, dar

întrezăream o rază de lumină și eram sigur că dacă voi continua să scormonesc, voi reuși să descopăr ceva pînă la urmă. Îmi aminteam ce-mi povestise Veda despre viața ei. Drumul pe care-l străbătuse, traseul de la Waukomis la Hollywood : șoseaua națională 66. Pe undeva, între locul în care mă aflam și Waukomis ar fi trebuit să găsesc restaurantul unde lucrase ea. M-am hotărît să-l caut și să văd dacă nu cumva reușeam să mai aflu cîte ceva de pe acolo.

Două zile am circulat pe șoseaua aia, întrebînd în dreapta și-n stînga, oprindu-mă la fiecare restaurant de pe marginea drumului, la fiecare han și fiecare cîrciumioară, pînă să ajung în final la cel căutat, la Clinton. Mi-am dat seama că ăsta era restaurantul după hambarul din spatele lui.

Am parcat mașina afară, am împins poarta de fier forjat și am intrat. Nu era cine știe ce de nasul lui ca local : o sală cu un bar în formă de S, obișnuitele taburete cu picior înalt și cîteva mese pentru cei ce vroiau s-o facă pe simandicoșii. Nu lipsea desigur obișnuitul automat pentru băuturi răcoritoare și o sumedenie de sandvișuri etalate, sub clopote de sticlă.

Un omuleț sfrijit cu un fățoi morocănos și un șorț împuțit stătea aplecat peste tejgheaua barului și privea pierdut în gol. Fără ca măcar să se ostenească să se uite la mine, îmi aruncă un : „Cu ce vă servesc ?“.

Am comandat cafea și o porție de tartă cu mere. După ce mi-a proptit cafeaua în față și a-nceput să taie din tarta cu mere, i-am spus :

— N-a lucrat pe aici o fată pe care o chema Veda Rux ?

— Ei și ?

Dădu drumul tartei și mă privi dur.

— Încerc să dau de ea. A moștenit ceva lovele. Am dreptul să dau un premiu de zece dolari pentru o informație valabilă.

— Are necazuri ?

— Nu. Cineva i-a lăsat două sute de dolari. Încerc s-o găsesc.

Am scos două hîrtii de cinci dolari și l-am lăsat să se uite bine la ele.

— Ei bine ! aici a lucrat, zise el dezgheţîndu-se, dar nu ştiu pe unde se mai află acum. Plecase la Hollywood, dar nu ştiu zău dacă a mai reuşit vreodată să ajungă acolo.

— Nu cumva aveţi vreo fotografie de-a ei ?

— Nu.

— Frumoasă, ai ?

Făcu semn că da.

— O tîrfă. Nu-i scăpa un camionagiu. Cum o scăpam din ochi îi şi căra-n hambar. O tîrîtură bună la nimic, ce mai ?

— Brunetă, cu un corp frumos şi ochi albaştri ? spusei eu ; despre ea-i vorba, nu ?

— N-avea ochi albaştri... Cred că mai degrabă negri.

— Ah, da ? Şi stîngace, ai ?

Făcu semn că da.

— Cînd a plecat de aici ?

— Acum aproape un an.

— N-aţi vrea să încercaţi să vă amintiţi mai exact ? Aş vrea să aflu data.

Am mai scos o hîrtie de cinci dolari şi am adăugat-o la cele două de pe tejghea.

A tras cu ochiul la bani, a stat puţin în cumpănă, apoi a dat din cap.

— Nu-mi pot aminti. Dar staţi puţin. Aflu eu îndată. Ţin o agendă.

Cînd s-a întors, eu terminasem şi tarta şi cafeaua.

— Pe cinci iulie, anul trecut.

Cu trei zile înainte de accidentul de maşină al Almei. I-am plătit, i-am mulţumit şi am plecat. Din ce în ce mai multă lumină la orizont, mi-am zis eu, şi după ce am consultat harta rutieră am ieşit din oraş.

Următorul popas a fost la Waukomis în Oklahoma. Am ajuns pe la apusul soarelui. Era un oraş agricol, tipic pentru zona centrală a vestului, aşa că m-am aruncat în prima cîrciumă ieşită în cale.

— Caut familia Rux, îi spusei barmanului ; mai locuieşte în oraş ?

Barmanul strîmbă din nas ; un nas cărnos. Nu prea părea să aibă o părere bună despre familia Rux.

— Mai e una din surori, căsătorită, care locuiește pe munte. Martin o cheamă. Toți ăialalți s-au cărat după ce a crăpat bătrînul, și, bine că s-au dus, de altfel. O familie de țicniți ; căutau necazurile cu lumînarea.

Am zîmbit și eu strîmb.

— Da, așa e. Încerc să dau de urma lui Veda Rux. Vă mai aduceți aminte de ea ?

— Da dv. ce sînteți ? polițai ?

— Nici vorbă. Fata a moștenit ceva biștari. Vreau să i-i dau. Vă mai amintiți de ea ?

— Sigur că-mi amintesc. Era cea mai sonată din toată șleahta. Nu dădea pace niciunui bărbat. Dădu din cap.

— Ziceați că a primit o moștenire ?

— Sora asta a ei unde stă ?

Mi-a dat toate lămuririle și după aceea am urcat cu mașina pînă sus unde o îngrămădire de barăci de lemn se profilau pe cer.

D-na Martin semăna cu Veda tot atît de mult ca și mine. Era mare, grasă și roșie, dar s-a arătat binevoitoare îndată ce i-am spus pentru ce o căutam pe Veda.

— N-am mai văzut-o de ani de zile, zise ea, ștergîndu-și mîinile cu un șervet murdar.

— Cine i-a lăsat banii ăștia ?

— Un tip pe care-l cunoștea ea. Dar nu reușesc s-o găsesc. N-aveți vreo fotografie de-a ei ?

— Numai de cînd era mică.

Mi-a arătat-o și am rămas o bună bucată de timp fixînd fetișoara aceea slabă și rea.

— N-avea nici un semn particular ?

— Avea o pată, din născare. Rîse afectată. — Dar se află într-un loc care nu trebuie arătat.

— Cum e pata aceea ?

— Rotundă și roșie, cam cît o monedă de zece cenți.

Mi-a spus și unde era situată pata. Și avea dreptate cînd spunea că se află într-un loc care nu trebuie arătat.

— Și era stîngace, nu-i așa ?

— Da.

— Avea ochi albaștri ?

— Oh ! nu. Negri.

I-am mulţumit. Problema părea clasată. N-aveam de gînd să mai pierd timpul. Aveam toate informaţiile care-mi trebuiau. Trebuia însă s-o găsesc pe Veda.

Aşa că am pornit-o pe lungul drum de întoarcere.

CAPITOLUL XVII

Eram sigur că dacă Veda va afla că o caut, mă va căuta ea pe mine ; şi aşa a şi fost.

Mick a dat şi el o mînă de ajutor, răspîndind printre prieteni vestea că o căutam pe Veda, şi că cine o va găsi va primi o recompensă. I-am dat şi semnalmentele ; erau cît se poate de exacte, inclusiv pata din naştere, şi ştiam că, mai devreme sau mai tîrziu, ea va afla că o caut.

N-avea să fie uşor de găsit, dar eram gata să pariez că se afla pe undeva pe aproape. Singura mea speranţă era ca ea să înceapă să mă caute ; era ceva hazardat dar pînă la urmă a mers. Îndată ce a început să fie căutată i-am oferit din plin prilejut de a mă găsi ea pe mine. Mă plimbam cu maşina de jur împrejurul Santei Medina şi prin cartierele mărginaşe din San Luis Beach. Stăteam ceasuri întregi în cîte un restaurant sau făceam plimbări interminabile. Rar se întîmpla să nu mă aflu pe străzi. Era o treabă grea, dar înghiţeam şi o făceam.

După trei sau patru zile de manevre de astea, a picat în capcană. Mă plimbam nepăsător pe Strada Mare cînd mi-am dat seama că sînt filat. Am o mare experienţă atît în urmărirea discretă a cuiva cît şi în a face să mi se piardă urma cînd cineva încearcă să mă fileze. Un detectiv care lucrează pentru o societatea mutuală de credit trebuie să se priceapă la aşa ceva, iar eu mi-am exersat instinctul în aşa fel încît mă avertizează cînd cineva mă urmăreşte. Nu mi-a trebuit mult timp ca s-o reperez. Acum era roşcovană, dar i-aş fi recunoscut mersul oricum şi oriunde, chiar dacă-şi pusese ochelari negri şi-şi vopsise părul cafeniu roşcat. Şi tot atît de uşor aş fi recunoscut, şi dintr-o mie, corpul acela pe care nu-l pu-

team uita. Ce mai ?, aş fi recunoscut-o chiar şi legat la ochi.

În materie de urmărire, ea era botă. Mai întîi că se îmbrăcase exact cum nu trebuie. Nu filezi un fost detectiv înţolită cu o bluză cărămizie şi un pantalon nisipiu decît, dacă vrei neapărat ca el să ştie că e urmărit. Şi nici nu te repezi să te ascunzi îndărătul copacilor sau în intrările magazinelor, sau după gardurile vii, aşa cum făcea ea.

Am lăsat-o să mă fileze exact atîta timp cît mi-a trebuit să mă asigur că e ea, apoi am fentat-o şi m-am descotorosit de ea ; am făcut un înconjur rapid în jurul ei, şi, la rîndul meu, am început s-o filez. Ea, nici nu şi-a dat seama, măcar, şi n-a încercat să scape de urmărirea mea. M-am lipit de ea ca o căpuşă, şi nici măcar nu m-a bănuit în apropierea ei.

Felul în care dispărusem pe neaşteptate o uluise şi o zăpăcise, şi şi-a pierdut ceva vreme hoinărind pe străzi, încercînd să mă găsească din nou. Mergeam în urma ei dar ea nu s-a gîndit nici o clipă să se uite înapoi, într-atît era de preocupată să-mi dea din nou de urmă. După o bucată de vreme de astfel de „v-aţi ascunselea“, ea s-a oprit la o margine de trotuar, încercînd să ia o hotărîre. Eu eram la vreo trei metri în spatele ei, prefăcîndu-mă că citesc un ziar, îndărătul căruia îmi ascundeam faţa.

Ea nici măcar nu-şi închipuia că aş putea fi aşa de aproape şi, prin urmare, nici nu m-a zărit. Cînd şi-a dat seama că nu-mi mai poate da de urmă a ridicat furioasă din umeri şi s-a îndreptat spre o parcare. Eu unul aveam maşina la îndemînă şi eram exact în urma ei, cînd a ieşit din Santa Medina într-un Mercury, strălucind de nou ce era.

După un timp mi-am dat seama că merge la San Bernardino, pentru că pe drumul acela nu mai era alt oraş, iar San Bernardino era prima localitate. Am depăşit-o, apoi am accelerat din nou şi am pierdut-o într-un nor de praf. Cînd a ajuns la San Bernardino, eu îmi lăsasem deja maşina într-un garaj şi închiriasem în locul ei o cabrioletă de două locuri. A fost cel mai uşor lucru din lume s-o urmăresc, căci ea nu mă recunoştea de parcă nu m-ar fi văzut niciodată în viaţa ei.

Vroiam să aflu unde locuieşte, iar ea m-a condus exact pînă la poartă. Era ca și cum ai fi șterpelit mărunțișul din talerul unui cerşetor orb. Casa se afla pe un deluşor, bine adăpostită de o grădină. Am văzut-o oprindu-şi Mercury-ul în faţa grilajului şi intrînd în curte. Pentru mine, asta era de-ajuns.

Am cules cîteva informaţii despre ea în oraş şi am aflat că închiriase acea locuință gata mobilată, după care m-am întors la Santa Medina, convins că, în sfîrșit, finalul se întrezărea.

Mi-am petrecut ceva timp cu Mick, explicîndu-i ceea ce doream şi speram să facă pentru mine. La început a încercat să refuze, dar l-am făcut să vadă lucrurile aşa cum le vedeam eu, şi pînă la urmă a acceptat să-şi asume rolul pe care i-l ceream.

A doua zi, devreme, m-am dus la San Bernardino, am lăsat mașina la un garaj şi apoi m-am dus pe jos pînă la locuința pe care o închiriase Veda. Loc de ascuns era berechet, așa că mi-am instalat postul de observaţie îndărătul unui gard viu, chiar în grădina ei, așteptînd-o să-si facă apariţia.

A fost o așteptare lungă, dar către amiază, în sfîrşit, a ieşit. A zăbovit o vreme pe treapta de sus a scării privind roată-mprejur prin grădină. S-a uitat chiar spre mine, dar nu mi-am făcut probleme. Eram prea bine ascuns și i-ar fi trebuit niște ochi cu raze X ca să mă descopere. Era cam la cincizeci de metri de mine, dar o vedeam perfect. Avea o mină bolnăvicioasă. Purta o rochie înflorată în galben și negru care-i punea în evidență frumosul ei trup, iar în mînă ţinea o pălărie de soare. Totul nou-nouț. Nu mai era nici o îndoială că avea bani de cheltuit.

Privind-o plecînd cu mașina spre Santa Medina, mi-am zis că se duce acolo ca să reînceapă să mă caute. Am lăsat-o să plece. Doar mă aflam acolo ca să cotrobăiesc puțin prin casă. Cît despre a sta de vorbă cu ea, aveam s-o fac după ce găseam ceea ce scontam să găsesc.

După ce m-am asigurat că a plecat de-a binelea, m-am dus la ușa de la intrare și am sunat. N-a răspuns nimeni. Și înainte de a mă apuca de lucru la broasca ușii, am mai aruncat o privire fugară de jur-împrejur. Dar nimeni nu

mă putea vedea pentru că înaltele garduri vii pline de flori ascundeau ușa de orice privire indiscretă, dinspre stradă.

Într-un minut doar, am descuiat broasca și am deschis ușa.

Cînd am intrat, nu mi-a ieșit în întîmpinare decît o ușoară amintire a parfumului ei. Dar eram cu atenția încordată și am intrat din cameră-n cameră cu pistolul în mînă. N-avea pe nimeni care să se îngrijească de ea. Casa era fără personalitate, curată și neprietenoasă. În sinea mea o deplîngeam că ajunsese să-și ducă traiul în halul ăsta. Probabil că nu era prea ușor. Chiar și în cabana aia din munți, așa rudimentară cum era, te simțeai mai „acasă" decît în casa asta.

După ce m-am asigurat că nimeni nu era ascuns în vreun dulap sau după perdele, m-am dus în dormitorul ei. Calculasem eu că nu va reveni înainte de lăsatul serii, dar nu puteam fi sigur. Trebuia deci să mă mișc repede.

Șifonierul din dormitor era încuiat, dar l-am deschis fără dificultate. Înăuntru, jos, am găsit valiza ei... Și asta era închisă cu cheia, iar încuietoarea rezista la toate încercările mele de a o deschide. Pînă la urmă am decupat-o, tăind pielea valizei de jur-împrejurul încuietorii.

În valiză nu erau decît două lucruri care mă interesau : un teanc gros de hîrtii de cinci și de douăzeci de dolari și o pudrieră de aur. Am început să număr banii dar după un timp m-am oprit. Să fi tot fost vreo douăzeci de mii în teancul ăla : o parte din banii pe care Brett mi-i promisese pentru stilet. Nu eram deloc surprins. Ghicisem deja cine-l ucisese pe Brett, iar descoperirea asta îmi confirma ipoteza.

— Nici o mișcare, spuse ea, din pragul ușii.

Deși nu o așteptam să se întoarcă așa repede, eram totuși pregătit pentru o asemenea eventualitate. Era un lucru cu care-l însărcinasem pe Mick să se ocupe

— Bună Alma, spusei eu zîmbindu-i

Ea mă țintea cu un revolver de 9 mm, iar pe chip i se citea o hotărîre care putea să prevestească orice.

— Ai spus cuiva ? întrebă ea.

Vorbea pe un ton coborît și măsurat.

— Acum s-a schimbat modificarea, nu ? Adu-ţi aminte ce ai spus : „Întîi Brett, apoi Max, şi după aia eu". E rîndul meu să ţi-o spun.

— Ai spus cuiva ?

— Da. Îmi pare rău, micuţo, dar nu puteam să risc.

Mă uitam la articulaţia degetului ei care se albea pe măsură ce apăsa pe trăgaci. Era un moment greu. Mă gîndeam c-o să-mi expedieze „pralina" înainte de a fi gata să mă feresc.

— Joe e cel care ţi-a vîndut pontul, ai ? spusei eu ; eram sigur că o s-o facă. Pata din naştere a demascat totul, aşa-i că da, Alma ? Ştiam că singurul mijloc de a-ţi da de urmă este să te fac să mă cauţi. Îndată ce Joe ţi-a spus despre semnul din naştere, ţi-ai dat seama că am aflat totul despre Veda. Nu-i aşa că Joe ţi-a spus ? El te-a lăsat să ieşi din garsonieră ca să poţi să-l ucizi pe Brett. Probabil că l-ai sedus complet pe Joe, ai, Alma ?

— Nu-mi mai spune aşa !

— De ce nu ? Eşti chiar Alma Baillie, nu-i aşa ?

— Cît timp mai am pînă ajunge poliţia aici ?

— Nu mult.

— Cît timp mai am, Floyd ?

Felul în care mă privea acum mă umplea de tandreţe. Întotdeauna am fost un fleţ cu femeile. Dacă ar fi lăsat arma din mînă, aş fi luat-o în braţe.

— Nu mai ai mult timp. Ascultă, mititico, de ce nu mi-ai spus ? Aş fi avut grijă de tine. De ce ai încercat să-mi pui în spate asasinarea lui Brett ?

— Ţi se potrivea de minune, iar eu nu pot rezista lucrurilor care se aranjează de la sine. Ai anunţat poliţia ?

— Pe Redfern.

Gura i se crispă.

— Bine, Floyd. Cel puţin nu vei asista la proces.

— Nu rezolvi nimic dacă mă ucizi. Nu poţi să scapi decît dacă...

— Decît dacă ce ?

— Decît dacă mărturiseşti că n-am nici o vină în afacerea asta. Aş putea să aranjez lucrurile în favoarea ta dacă faci asta.

Tot vorbindu-i mă pregăteam s-o iau prin surprindere. Dădusem valiza deoparte din calea mea, muşchii mi se

încordaseră şi apreciam de acum distanţa. Era un salt în care urma să risc totul.

— Cum anume ?

— Poliţia oraşului e-n mîna lui Mick. Te vom ajuta să ieşi din ţară.

Micul ei zîmbet atroce îi şovăi o clipă în colţul gurii. În clipa aceea am înţeles ce trebuie să fi simţit Max cînd ea se apropiase de el cu vătraiul înroşit. Începusem să transpir.

— N-am încredere în tine, Floyd. N-ai fost decît o secătură prăpădită şi asta ai să rămîi.

Eram deja pregătit să sar. O secundă în plus şi şi-ar fi dat seama. Acum ori niciodată.

— Gata, Redfern ! strigai eu pe neaşteptate ; intraţi şi puneţi mîna pe ea.

Asta a zăpăcit-o complet. S-a întors pe jumătate spre uşă. În aceeaşi clipă m-am aruncat asupra ei. Însă, o fracţiune de secundă prea tîrziu. Pistolul mi se descărcă în faţă, şi am simţit cum glonţul îmi smulge partea de sus a urechii.

În momentul următor o stăpîneam şi încercam să-i imobilizez mîinile. Era agilă şi alunecoasă ca un şarpe. Aproape să reuşise să-mi proptească pistolul în coaste, dar l-am dat de-o parte cu o lovitură exact în clipa în care ea trăgea din nou. Am simţit glonţul trecîndu-mi prin haină. Cînd am reuşit să pun mîna pe armă m-am încordat din toate puterile, deşi mă ameţea respiraţia ei fierbinte. Mă lovea şi mă zgîria pe faţă, se zbătea şi dădea cu picioarele. Dar acum ţineam strîns pistolul şi i l-am smuls din mînă, apoi am îmbrîncit-o cît colo şi m-am ridicat în picioare.

Cînd s-a năpustit din nou asupra mea, i-am urlat să se oprească, dar ea — nici vorbă. De parcă ar fi ştiut că nu voi trage, s-a aruncat asupra mea, agăţîndu-se de pistol. A trebuit s-o pocnesc. N-aş fi vrut s-o fac. Poate nu mă credeţi, dar chiar n-aş fi vrut. Am lovit-o de-a ajuns în celălalt capăt al camerei.

— Încetează ! urlai eu către ea.

Mi-era pur şi simplu frică de furia ei.

— Vrei să încetezi ?!

Gîfîind, m-a atacat din nou. Am azvîrlit pistolul cît mai departe ca s-o pot prinde cu ambele mîini şi s-o stăpînesc. De două ori la rînd, aproape că era să reuşească să-mi scoată ochii cu unghiile. Sîngele îmi curgea şiroaie pe faţă. Atunci i-am dat un pumn în coaste care i-a smuls un ţipăt de durere în timp ce cădea. În timp ce mă ridicam, s-a repezit spre pistol. M-am prăbuşit peste ea în momentul în care mîna i se încleşta pe patul revolverului şi atunci am înşfăcat-o de rochie. Ea mi-a dat o lovitură cu piciorul, a reuşit să se ridice şi a sărit într-o parte. Avea un aer sălbatec cu sîngele ce-i şiroia pe faţă din rana de deasupra ochiului pe care i-o făcusem cînd o lovisem prima dată. Tocmai cînd ridica pistolul, am reusit s-o apuc de încheietura mîinii. Am căzut amîndoi pe pat. Mîna-mi era alunecoasă de transpiraţie şi nu reuseam s-o imobilizez. Ea s-a smuls din strînsoare şi a tras asupra mea. Glonţul mi-a pătruns în braţ şi în clipa în care trăgea din nou, am pocnit-o peste mînă. Ţeava s-a îndreptat spre ea, în secunda în care arma se descărca. Un moment am rămas nemişcaţi, privindu-ne fix, apoi revolverul i-a căzut din mînă, iar eu m-am ridicat clătinîndu-mă.

— Veda !

Abia dacă am auzit scrîşnetul roţilor de maşină pe pietrişul din faţa casei

— Veda !

— Mulţumit ?

Era o nuanţă de sarcasm în glasul ei. Se uita la gaura ce se căscase în trupul ei. Sîngele începu să curgă, iar carnea îi era înnegrită în locul unde o atinsese flacăra împuşcăturii.

— Ei bine, asta-i, Floyd.

Vocea nu-i era decît un murmur înăbuşit.

— Sper că asta te face fericit.

— Imbecilă ce eşti ! De ce te-ai bătut. Te-aş fi putut ajuta să fugi dacă mi-ai fi luat din cîrcă asasinul lui Brett.

Uşa fu deschisă brutal şi Redfern intră. În spatele lui era Summers.

— De ce n-aţi venit mai devreme ? lăsai eu să-mi scape ; de ce dracu n-aţi venit mai devreme ?

Redfern mă sfredeli cu privirea :
— Asta-i, Jackson !
Summers mă ţinti cu pistolul.
— Nici o mişcare ! lătră ei : un singur gest şi o încasezi.
— E rănită. Faceţi ceva ! Chemaţi un medic.
Redfern s-a dus şi s-a aplecat deasupra ei. L-am auzit întrebînd-o :
— El a tras asupra dv. ?
— Da, spuse ea, şi l-a ucis şi pe Brett. Tot el l-a ucis şi pe Max Otis. Cereţi-i să vă arate unde l-a înmormîntat pe Otis. Nu-l lăsaţi să scape.
— Veda !
M-am dus la ea, dîndu-l la o parte pe Redfern :
— Nu minţi. Am toate dovezile necesare. Spune-i adevărul.
Îmi rîse în nas.
— Vai de capul tău, secătură nenorocită ce eşti. De data asta, n-o să-ţi mai meargă.
Era albă ca varul, iar ochii duşi în fundul capului
— Veda...
— Bine, Jackson, dă-i pace, spuse Redfern, tăios ; apoi către Summers :
— Ia-l de aici şi fii cu ochii pe el.
— N-am s-o las aşa... începui eu.
Summers mă pocni în bărbie. Cameea aceea imensă şi pumnul lui mare mă făcură groggy. Am căzut în patru labe. În timp ce eram tîrît afară, ea rîdea.
Mi-a trebuit un minut ca să-mi revin de pe urma loviturii şi atunci am văzut că pe lîngă Summers mă păzeau şi doi poliţişti în uniformă. Întins pe canapea încercam să opresc sîngele ce curgea din rana pe care mi-o făcuse inelul lui Summers.
— Vreau s-o văd... începui eu, dar Summers mă şi ameninţă cu pumnul
— Gura ! Dacă mai vrei o castană, deschide pliscul şi o şi primeşti.
Am rămas nemişcat, aşteptînd. După o vreme a sosit o ambulanţă. Minutele se scurgeau lent, infernal de încet. La un moment dat a apărut Redfern.
— Vreau s-o văd înainte de a o lua, spusei eu.

Redfern se apropie de mine și mă pironi cu privirea.

— A murit, Jackson. Nu ți-ar face bine s-o vezi acum.

Am simțit dintr-o dată un gol în stomac, dar la ce bun să-ncep să mă văicăresc. În felul acesta reușise să scape de toate necazurile.

— Acum, fii atent, fii atent Redfern, să știi că nu eu am ucis-o. Îi lăsasem vorbă lui Casy să vă telefoneze și să vă spună unde mă aflu și în ce scop. Ați ajuns cu întîrziere, iar ea m-a prins într-un moment de neatenție. Ne-am luptat dușmănește. În timpul încăierării pistolul s-a descărcat. A fost un accident.

— Bine, zise Redfern, a fost un accident. Casy spunea că ai descurcat toate ițele afacerii. Ai face mai bine să începi să vorbești.

Apoi, uitîndu-se către cei doi polițiști în uniformă :

— Gata, băieți, puteți pleca. Rămîneți de pază în fața casei.

După ce au plecat cei doi, s-a așezat pe un scaun, în fața mea.

— Deci, știi cine l-a ucis pe Brett ?

— Știu și vreau să fac o depoziție.

Summers își trase și el un scaun, scoase un carnețel și se așeză la masă.

— Dă-i drumul, zise el.

— Totul a început acum doi ani. Vă mai amintiți de soții Baillie ? Verne a fost ucis, dar Alma a reușit să scape, apoi s-a ascuns. Un an mai tîrziu, a fost văzută și recunoscută și urmărirea a reînceput. Se îndrepta spre Hollywood. Pe drum a găsit o fată pe nume Veda Rux, care mergea tot la Hollywood. Veda făcea autostopul iar Alma și-a zis că va fi mai în siguranță dacă va fi însoțită de încă o fată, pentru că poliția federală nu căuta decît o fată de una singură.

Pe drum, Veda i-a povestit Almei viața ei și a mediului pe care-l frecventa. Atunci Almei i-a venit ideea să schimbe identitățile. A ucis-o pe Veda, a îmbrăcat-o în hainele ei, a făcut mașina praf și i-a dat foc. Polițistul federal care a găsit mașina și cadavrul carbonizat, ținea morțiș să pună mîna pe premiul pus pe capul Almei. El știa că în mașină fuseseră două fete și tot așa de bine o știa și șeriful din Gallup, dar n-au spus nimic despre asta,

au jurat că e cadavrul Almei şi au împărţit premiul între ei. Veda a fost înmormîntată ca fiind Alma, iar Alma a devenit astfel liberă, putînd să înceapă o viață nouă.

Redfern îşi aprinse o ţigară.

— Tu notezi toate astea ? îl întrebă el pe Summers.

— Notez, spuse Summers rînjind

— Continuă, zise Redfern.

— Dacă cunoaşteţi ceva amănunte despre soţii Baillie, trebuie să ştiţi că Alma era nebună după bărbatul ei. El îi dăruise o pudrieră de aur, iar ea nu se putea despărţi de ea, ca de un talisman. Puteți s-o vedeți. Este în valiza de pe pat.

Summers ieși din cameră şi reveni cu valiza. Am luat pudriera ca să le explic ce-i cu ea, dar îmi dădui seama că amîndoi erau mai interesaţi de teancul de bani spre care le fugeau ochii, decît de pudrieră.

— Uitaţi-vă, spusei eu, ridicînd capacul. Înăuntru e o fotografie a celor doi împreună, iar pe ea sînt scrise cuvintele acestea : „Din partea lui Verne pentru Alma : „Cel mai bun prieten al unui bărbat este soția lui", și dacă vă uitaţi mai atent o veţi recunoaște pe fata care se dădea drept Veda Rux.

Redfern luă pudriera, o examină, apoi o strecură în buzunar, mormâind.

— Continuă.

— Deci Veda, deşi ştia că e periculos, nu se putea despărţi de pudrieră, şi de aici au pornit toate necazurile.

I-am explicat apoi cum mersese ca dormind ; cum furase stiletul lui Cellini și lăsase în locul lui pudriera în seif ; cum Boyd îi plătise şi pe ea ca şi pe Gorman ca să-i lase lui stiletul, şi cum Gorman venise la mine și mă angajase ca să fur pudriera din seiful lui Brett.

Nici Gorman, nici Bloyd nu știau ce importanță are pudriera pentru Veda. Ei credeau că ăsta era un indiciu care o implica direct în furtul stiletului. Dar ea știa că pudriera înseamnă mult mai mult decît un simplu indiciu ; i-ar fi dezvăluit adevărata identitate. Și nu uitați că era căutată pentru asasinat.

Am continuat explicîndu-le cum încercasem să-i fentez, ascunzînd pudriera, sperînd să pot scoate ceva bani de la cei doi, și cum Veda, disperată să-și recapete pudri-

era, se prefăcuse că se aliază cu mine. I-am arătat lui Redfern cartea de vizită a lui Brett.

— În perioada cît am stat ascunşi, i-am arătat şi ei cartea de vizită. Asta i-a dat de înţeles că Brett examinase conţinutul pudrierei. Cum s-a întîmplat nu ştiu, dar presupun că Brett a găsit pudriera acolo unde o ascunsesem eu şi că dedicaţia asta l-a pus pe gînduri. O notase, probabil, cu gîndul să facă cercetări. Veda ştia că trebuie să acţioneze înainte ca el s-o denunţe. Iar eu, ţinînd-o încuiată şi sub pază sigură în garsoniera lui Casy, i-am asigurat un alibi perfect. Dar ea l-a ademenit pe cel care o păzea, unul pe nume Joe, l-a determinat să-i dea drumul şi m-a urmărit pînă acasă la Brett. I-a fost uşor, apoi să intre şi să pună mîna pe pistol. Brett o cunoştea şi a crezut că şi-a schimbat gîndurile şi vrea să fie drăguţă cu el. În tot cazul ea i-a făcut felul. După părerea mea şi banii şi pistolul cred că se aflau pe biroul lui Brett. După aceea n-a mai avut nimic altceva de făcut decît să dispară în timp ce eu intram în încurcături cu amîndouă picioarele. Ei bine, urmarea o ştiţi. Am verificat aproape totul, dar oricum pudriera vorbeşte de la sine. Acum înţelegeţi totul, nu ?

— Şi cu Otis acela despre care vorbea ea, ce-i cu el ? întrebă Redfern.

— Ea l-a ucis.

Redfern s-a ridicat în picioare.

— Mergem să-l căutăm.

— Dar, staţi puţin...

— Vino.

Am plecat îmbarcaţi în trei maşini. Eu mergeam în prima, însoţit de doi poliţişti. Redfern şi Summes în a doua, iar urmă — maşina-patrulă.

Le-am arătat unde îl înmormîntasem pe Max, iar ei l-au dezgropat. Apoi am mers la cabana care ne servise de ascunzătoare şi le-am arătat locul în care fusese omorît.

— Am crezut că ea l-a ucis, inconştient, în somn, dar nu era decît o înscenare ; Max ştia că ea este Alma Baillie. Ea însăşi îmi spusese că nu-l putea suferi pentru că-l surprinsese cotrobăindu-i prin lucruri. Cred că el dăduse peste pudrieră şi o recunoscuse în fotografie.

Atunci ea şi-a dat seama că trebuie să-l reducă la tăcere, înainte ca el să-mi dezvăluie secretul ei. Mai mult, trebuia să-l ucidă în timp ce eu eram acolo, şi cea mai bună soluţie pe care a găsit-o a fost să-l omoare mimînd o criză de somnambulism, iar eu am fost destul de prost ca s-o cred. A mai făcut o odată pe somnambula pentru a încerca să mă ucidă şi pe mine, ca să dea în felul ăsta şi mai multă veridicitate înscenării ei. Îndată ce a căpătat certitudinea că n-o bănuiesc nici că l-a ucis pe Brett, nici că ar fi conştientă de a-l fi omorît pe Max, m-a şi părăsit. Eu am descoperit că Max avea ştiinţă de dedicaţia scrisă pe fotografia din pudrieră, şi asta m-a pus pe urmele ei. Doi oameni ştiuseră de dedicaţie şi amîndoi muriseră. Pe Max, ştiam că ea l-a ucis. Prin urmare era uşor de ghicit cine-l omorîse pe Brett. Apoi mi-am amintit că purta tot timpul la ea vopsea de păr neagră. Eu o cunoscusem brunetă şi n-ar fi avut nevoie de vopsea decît dacă, blondă fiind, trebuia să-şi vopsească mereu părul la rădăcină. Înţelegeţi ? Asta m-a făcut să bănuiesc că ea s-ar putea să nu fie Veda. Drept pentru care am verificat, am făcut cercetări şi am descoperit că adevărata Veda avea ochi negri, era stîngace şi avea o pată din naştere ; iar ea avea ochi albaştri şi nici nu era stîngace. Am mers pe pista asta pînă am găsit-o aici şi, înainte de a veni la ea, i-am spus lui Casy să vă telefoneze ca să veniţi şi voi aici. Dar aţi ajuns puţin prea tîrziu. Dacă aţi fi ajuns mai devreme nu s-ar mai fi întîmplat nimic şi nu s-ar mai fi ucis. Cam asta-i totul.

— Bine, Jackson, spuse Redfern : mergem acum la postul central de poliţie şi vom bate la maşină depoziţia ta, apoi o să mai stăm de vorbă.

Nu-mi plăcea deloc felul în care se uita la mine şi nici tonul tranşant şi rece din glasul lui. Am mers cu o maşină la postul central şi cît timp a durat dactilografierea depoziţiei mele, m-au lăsat în paza a doi poliţişti. A fost o aşteptare lungă şi chinuitoare. Nici unul dintre cei doi sticleţi nu mi-au adresat un cuvînt, iar cînd le vorbeam, se uitau la mine de parcă erau surdo-muţi. În cele din urmă şi-a făcut apariţia Summers.

— Vino, spuse el, adresîndu-mi o grimasă sarcastică ce nu prevestea nimic bun.

Am străbătut un culoar pînă la biroul lui Redfern. Summers a închis uşa şi s-a sprijinit cu spatele de ea. În cameră domnea o atmosferă ciudată. Nu-mi puteam da seama ce anume mă făcea să simt asta.

Redfern îmi arătă cu mîna un scaun.

— Ia loc.

M-am aşezat.

Urmă un moment de tăcere, timp în care el citi nişte hîrtii dactilografiate, înşirate în faţa lui pe masă.

— Am studiat toate astea, spuse el, ridicîndu-şi privirea spre mine.

Avea în ochi o expresie de amuzament care m-a avertizat că trebuie să mă aştept la orice.

— Am studiat astea şi totul pare a fi un coşmar de om nebun, nu-i aşa ?

— Cam aşa e, dar astfel s-au petrecut lucrurile.

— Bineînţeles...

Dădu foile de-o parte şi-şi încrucişă mîinile pe masă.

— Sînt o mulţime de verificări de făcut. Pentru ca toată povestea asta să poată sta în picioare va trebui să-l facem pe Boyd să recunoască că el a pus la cale furtul stiletului, şi nu va fi deloc uşor. Boyd are şi bani şi relaţii. Apoi va trebui să-l convingem pe tipul ăla, pe Joe, să mărturisească faptul că a lăsat-o pe fată să iasă din garsonieră ca să-l asasineze pe Brett, şi s-ar putea ca el să n-aibă chef să se pună rău cu Casy. Apoi ar mai trebui să-l convingem pe agentul acela din Poliţia Federală să recunoască că a minţit cînd a identificat cadavrul ca fiind cel al Almei. Asta ar însemna să-şi piardă pensia şi el va considera că e mai înţelept să-şi menţină prima versiune. Asta e valabil şi pentru şeriful din Gallup.

— Îmi dau seama şi eu că aşa este, dar poliţia doar pentru asta e făcută. I-aţi putea face să vorbească pe toţi tipii ăştia. N-ar fi nevoie decît de puţină duritate, spusei eu fixîndu-l.

— Desigur, dar nu cred că am de ce să mă zdrobesc atîta. Asta ar însemna bani cheltuiţi pe socoteala statului şi ar lua şi mult timp. Timpul şi banii sînt lucruri preţioase, Jackson.

— Dacă n-o faceţi, atunci cum o să clarificaţi cazul ăsta ? Doar nu vă închipuiţi că am s-o fac eu, ai ?

Redfern zîmbi.

— Am să-ți fac o confidență. Jackson. Am obosit să tot fiu polițist. M-am săturat. Influența politică și a politicienilor devine din ce în ce mai mare asupra orașului ăsta. E prea greu să rămîi cinstit. Eu mă retrag din poliție, iar Summers face la fel.

— Nu înțeleg. Ce legătură are asta cu cazul pe care-l aveți de rezolvat ?... și cu mine ?

— Are, și încă din multe puncte de vedere.

Își aprinse o țigară.

— Cam are legătură, nu, Summers ?

— Și încă cum, zise Summes, dezgolindu-și dinții mari și galbeni într-un rînjet.

— N-ați vrea să mă lămuriți și pe mine, spusei eu, simțind un fior de-a lungul spinării.

— Singura dovadă care face să reziste toată povestea asta, e pudriera. Așa-i sau nu ?

— Mă rog, da. E importantă, dar dacă mai cercetați puțin veți găsi și alte probe.

— Pudriera, e singura verigă din lanț care dovedeste că Alma Baillie s-a deghizat adoptînd identitatea lui Veda Rux. Nici o altă probă pe care am aduce-o, tu sau eu, n-ar putea să dovedească acest lucru, nu-i așa ?

— De acord.

— Știi, la subsol funcționează un cuptor enorm. Acum o oră Summers a coborît acolo și a' aruncat pudriera chiar în mijlocul flăcărilor.

Cîtva timp, n-am reușit decît să mă holbez la el, apoi pur și simplu, am înghețat.

— Pentru Dumnezeu, asta ce mai înseamnă ? țipai eu sărind în picioare.

— Așază-te la loc, mîrîi Summers strîngîndu-și amenințător pumnul.

Mi-am amintit de inel, așa că m-am așezat la loc pe scaun.

— Ce-nseamnă toate astea ? continuai eu, cu toate că înțelesesem perfect.

— Privește lucrurile din punctul nostru de vedere. spuse calm Redfern ; nici nu ne pasă de pudrieră. N-avem nevoie și nici nu vrem să mai auzim de ea. Nu face decît să complice lucrurile. Eu rămîn la decizia că tu ai omo-

rît-o pe fata aceea, Rux sau Baillie, sau cine o fi fost ea. Nici nu mă interesează să ştiu cine era, şi nimănui nu-i pasă. La fel de puţin îmi pasă dacă ea l-a ucis pe Brett sau pe Otis, sau dacă tu ai făcut-o. În afară de tine, nimănui nu-i pasă de asta, iar tu nu contezi. Te inculpez de asasinarea Vedei Rux și, ca să economisesc și timp și bani, te inculpez și de asasinarea lui Brett și Otis.

— Nu puteţi face aşa ceva ! strigai eu ; e vorba de asasinat, Redfern și e o crimă ceea ce faci. Doar știi prea bine că nu am ucis-o.

— Aşa e, Jackson. Dar mult am mai avut de așteptat pînă să te pot încolţi. Acum te am în mînă. Pe vremuri ai lucrat cu băgare de seamă şi ai fost al naibii de viclean, reușind să scapi dintr-o mulțime de necazuri, dar de data asta nu cred că-ţi mai merge. Pudriera s-a dus dracului. Boyd nu va vorbi. Joe nu va vorbi. Agentul din Poliţia Federală nu va vorbi. Summers şi cu mine împărţim premiul. Mai sînt şi cele douăzeci de mii pe care spui că fata le-a furat de la Brett. Am putea foarte bine să-i băgăm în buzunar. Se va crede că i-ai cheltuit tu. Acum îmi pricepi raţionamentul, Jackson ?

— Sînteţi pur şi simplu nebuni dacă vă închipuiţi că puteţi să scăpaţi aşa uşor din toată situaţia asta, spusei eu. Însă aveam o senzație de vid. Puteau să scape.

— Aşteaptă şi ai să vezi. Ai să fii judecat, Jackson ! Degeaba ai să înşiri toată povestea că n-ai s-o poţi susţine din lipsă de dovezi. E o poveste de om nebun. Juraţilor nici n-o să le pese de tine. Dar versiunea mea va rezista. Înainte de a muri, ea a semnat o depoziţie. E genul de depoziţie care va face deliciul juraţilor. Am avut eu grijă ca așa să fie. Într-un fel, am impresia că nu prea însemnai mare lucru pentru ea. De la bun început te-a considerat un prost.

Îi făcu semn cu capul lui Summers :

— E perfect, du-l de aici.

Iar mie îmi spuse zîmbind :

— La revedere, prostule.

Ei bine, iată unde am ajuns. Am scris totul, de la început pînă la sfîrșit, pentru ca avocatul meu să poată să-și facă o idee cît mai precisă despre acest caz. Și se străduiește, dar nu-mi place îndoiala pe care i-o citesc în

ochi. Se încăpățînează să vorbească despre trecut, despre felul în care partea adversă a dezgropat o grămadă de chestii despre viața mea, povești cu șantaje, povești cu femei. Zice că fără pudrieră nu-i nici o șansă, și nu am impresia că știe ce e de făcut. De acum nu mai e mult. Procesul începe mîine. Ziarele spun că e judecat dinainte. Redfern așa crede. Îmi zice că după ce vor termina cu mine se va retrage. Va cumpăra împreună cu Summers o fermă de păsări. E amuzant cum de-și pun curcanii ăștia speranța în pui. Casy vine și mă vizitează. Nu e vesel. Polițiștii l-au pus pe Joe în stare de detenție, pe motiv de protecție, ca să-l ferească de Mick. Dar el jură că mă va scăpa ; nu știu cum o s-o poată face, nici măcar el, cît e el de Mick Casy.

Continui să mă gîndesc la Veda. Sînt sigur că m-a iubit. Dacă nu l-aș fi anunțat pe Redfern că ea se află la San Bernardino, n-ar fi semnat depoziția aia. Dar ea credea că eu fac joc dublu, și avea, bineînțeles, dreptate. Ei bine, acum e prea tîrziu. O visez mereu, rîzînd de mine. Și acum o aud spunînd : „Sărmană secătură prăpădită ce ești. De data asta n-o să-ți mai meargă". Chestia asta începe să mă scoată din sărite.

La ce bun să mai continui ? Procesul are loc mîine, iar mîine va fi lumină. Cred că am să încerc să dorm puțin, chiar dacă nu-i decît pentru a o visa din nou pe Veda. Am o vagă bănuială că n-o să mă mai tracaseze ea mult timp de acum înainte, dar n-are rost să fiu pesimist. Cine va trăi va vedea.

SFÎRȘIT

„Îmi dădeam prea bine seama că n-ar fi trebuit să mă apropii de afacerea asta nici cu o prăjină lungă de cîțiva metri.

Soneria de alarmă continua să-mi țîrîie în cap și îmi spunea că muntele ăsta de carne proaspătă mă lua drept un nătăfleț. Eram convins că toată povestea asta cu staif nu era decît o pînză de minciuni meșteșugit țesută, dar în care nu s-ar fi lăsat prins nici prostul satului. Ar fi trebuit să-i spun să se ducă să se arunce într-o fîntînă și să mă lase dracului în pace. Dacă aș fi procedat așa aș fi fost scutit de urmărire pentru asasinat..."

Ce fel de asasinat, veți afla citind această carte, una dintre cele mai bune ale lui James Hadley Chase. O intrigă, în aparență banală, care în cele din urmă devine coșmar. Detectivul Floyd Jackson era pe drojdie, cînd i se propune să recupereze un pumnal lucrat de însuși Cellini pentru o sumă care l-ar fi scos din încurcătură. Floyd își dă seama că la mijloc e vorba de o afacere necurată, dar acceptă pentru că în toată povestea asta apare uluitoarea Veda.

Tensiune, urmăriri, spectaculoase răsturnări de situații, șantaj, neîncredere și cinism, presentiment și intuiție, un erou în același timp și urmărit și urmăritor, într-un joc al dragostei și al morții în care unul dăruiește tot, negînd în numele iubirii pînă și hidoasele evidențe, iar celălalt înșeală și își bate joc. Dar... nu întîmplător. Un joc crud în care granița dintre viață și moarte dispare.

ISBN 973-96992-0-0